

Det gudomliga mörkets transcendent strålgans

Enheten, Paradoxernas Gud och OX

Lars Pallerius

Innehållsförteckning

Inledning	3
Ibn Arabi och Traktaten om Enheten	5
Traktaten om Enheten	5
Per Bruus-Jensen och resan genom Mayas slöjor	14
Dionysios Areopagita och paradoxernas Gud	16
Villkoret för sökandet efter det stora mysteriet – hjärtats renhet.....	21
Att uppleva Ettheten	22
Martinus och ”det gudomliga något som är” eller den ”orsakslösa orsaken”	25
Ibn Arabis och Martinus tankar om skapelsen av rörelsen och materien	30
Jagets egen energi – viljan	39
Jagets dubbelroll – 0X och X1.....	41
Urbegäret och den högsta elden	42
Den sexuella polförvandlingen	43
Begreppet längtan hos Martinus	45
Den orsakslösa orsaken eller den första orsaken	46
Dionysios Areopagita – De gudomliga namnen	49
Agape, Eros och den högsta elden	50
Kärlekens begär eller Agape och Eros	51
Martinus om energins eviga kretslopp	55
Den högsta elden – krigets och fredens gemensamma energikälla	57
Plotinos och Proklos – inspiratörer till Dionysios Areopagita	63
Begreppet ”den högsta elden” hos Martinus	64
Avslutning	69

Inledning

Går det att förstå källan till allt liv, ”det gudomliga något som är”, göra denna källa förstånds- eller begreppsmässigt begriplig för en själ? Nej, det är inte möjligt, därför att det inte finns något för sinnena att uppleva eller ta fasta på. Det går naturligtvis att skapa en tankekonstruktion byggd på ett föreställt ingenting, vad nu det skulle kunna vara. Ett absolut svart bottenlöst ingenting? Men även denna tankekonstruktion utgör en slags bild. Det går helt enkelt inte att föreställa sig, eller uppleva, ett absolut ingenting. För detta är vår sinnesuppsättning inte konstruerad. Ändå går det att förnimma detta stora mysterium, vilket ett flertal av historiens stora mystiker har gjort.

En verklig portalfigur inom den kristna mystiken är Dionysios Areopagita, som levde i slutet av 400-talet och i början av 500-talet. Han benämner denna entitet ”Paradoxernas Gud”. Varför? Jo, för att denna entitet inte är möjlig att se, höra, beröra eller på annat sätt komma i kontakt med via våra sinnen. Denna kan inte nås med hjälp av vare sig intellektet eller förnuftet. All intellektuell verksamhet måste här läggas åt sidan. I stället handlar det om att använda sig av ”intuitionens klarseende ögon”.

Det är med hjälp av intuitionen, som Martinus beskriver det, som det är möjligt att förstå att det bakom all materia, bakom alla rörelsearter, bakom alla kosmiska energier som konstruerar vår upplevda verklighet, döljer sig ett ogripbart, egenskapslöst och därmed kontrastlöst ”Något som är” – hela den manifesterade världens källa och utspring.

”Denna energi [intuitionen] utgör nämligen, enligt senare analyser i Livets Bog, den enda grundenergi i tillvaron som genomtränger absolut allt, vilket betyder att individen genom denna blir i stånd att 'se' tillvarons högsta realiteter eller livets facit.” (*Livets Bog*, del 1, st. 179)

Det är genom energiernas inbördes reaktioner, det som skapar livsupplevelsen, som det går att förståndsmässigt sluta sig till att det finns ett bakomvarande ”Något” som styr och reglerade dessa energier. Men, det finns ett stadium i utvecklingen där det är möjligt att i en direktkontakt möta detta alltets upphov.

”Det femte steget symboliserar den grundenergi i tillvaron som ligger till grund för allt som innefattas i begreppet 'intuition' och den har därför här fått namnet 'intuitionsenergin'. Eftersom denna energi genomtränger alla de föregående energierna, och då allt som förekommer i tillvaron ju är sammansatt av dessa energier, kommer intuitionsenergin inte att möta något hinder för sin genomträngningsförmåga. Den kan alltså till sin kosmiska natur liknas vid ett slags strålar som utan undantag går rakt igenom allt. När individen får sinnesorgan utvecklade, genom vilka han kan förnimma med hjälp av dessa strålar eller denna energi, skådar han obehindrat genom alla mysterier. Förutom Gudomen, de eviga realiteterna och världslagarna, som snabbt blir till realistiska självupplevelser för honom, kommer han vidare efter hand att som fundamentala detaljer i sin dagliga upplevelse av livet skåda främmande världszoner, klotsystem och tillvaroformer. Samtidigt kommer han nu också att genom denna sin högsta kunskap framträda som en fundamental faktor vid skapandet av idéerna till nya världskulturer, utvecklingsbanor och skaparmetoder. En sådan förnimmelsebegåvning framträder här i Livets Bog under begreppet 'kosmiskt medvetande'.” (*Livets Bog*, del 1, st. 259)

Martinus benämner detta stadium eller denna utvecklingsnivå ”Den gudomliga världen”. Denna gudomliga värld utgör kulminationen av livsenhetens skapande och idémässigt produktiva tillvaro i de andliga världarna. Men, en viss tilltagande mättnad på dessa utåtriktade aktiviteter har nu efter hand infunnit sig hos väsendet i slutskedet av ”Visdomsriket”, tillvaroplanet innan den gudomliga världen. Visdomsriket utgör det fjärde tillvaroplanet i det kosmiska spiralkretsloppet. Den gudomliga världen utgör följaktligen det femte av spiralkretsloppets sex tillvaroplan. Martinus konstaterar följande:

”I visdomsrikets sista zon börjar väsendets utåtriktade koncentrationsförmåga mot de skapade företeelserna att avta till förmån för en starkt växande koncentration på själva Gudomen. Ja, det är som om dess jag här befinner sig i enrum med själva Gudomen.” (”Himmelriket eller det kosmiska livstemplet”, *Kosmos* st. 14, nr 7/2018)

Martinus fortsätter texten i stycke 14 på följande sätt:

”Men då varken ens eget jag eller Gudomens jag är en skapad företeelse, och det skapade företeelserna här är borta eller kan stängas ute, blir den fundamentala upplevelsen i den gudomliga världen en upplevelse av en tillvaro eller ett liv utan skapade företeelser. [...] Denna upplevelse uppenbarar sig för en själv som en förnimmelse av att vara kroppslöst närvarande i en oändlig ocean av ett särskilt slags eld. En oövervinnerlig känsla av att man i denna gyllene eld, eller detta gasformiga lysande guld, står inför eller i själva den eviga Gudomens något, hans väsen, medvetande och strålgloria.” (”Himmelriket eller det kosmiska livstemplet”, *Kosmos* nr 7/2018)

Dionysios Areopagita uttrycker sig om detta ”Något”, paradoxernas Gud, på följande sätt:

”Mörker eller ljus, lögn eller sanning – han är ingenting av detta. Han är långt bortom varje påstående eller förnekande, och när vi påstår eller förnekar något om det som kommer därefter, bejakar eller förnekar vi honom inte. Alltings fullkomliga och unika orsak står nämligen över varje påstående, liksom transcendenten hos honom som helt enkelt är fri från och bortom allting också går utöver varje förnekande.” (*Den mystiska teologin*, kap. 5, *Paradoxernas Gud – Verk i urval*, Artos & Norma Bokförlag, 2017)

Dionysios Areopagitas tankar om Guds transcendentia existens bortom allt skapat kan låta så här:

”Men Gud kallas det Ena, eftersom han på ett unikt sätt är allting i kraft av transcendenten hos denna enda enhet. Han är orsak till allting utan att själv ha utgått ur det Ena. Inget av det som finns till saknar del i det Ena, utan liksom varje antal har del i det som är ett, och sägs utgöra en dyad eller dekad, en hälft eller en tredjedel eller en tiondel, så har allt och varje del av detta del av det Ena, och eftersom det Ena existerar, existerar allt som finns till. Alla tings enda ursprung är inte ett av många, utan det existerar före varje enhet och varje mångfald och definierar varje enhet och mångfald.” (*De gudomliga namnen*, kap. 13.2, *Paradoxernas Gud – Verk i urval*, Artos & Norma Bokförlag, 2017)

I Dionysios Areopagitas beskrivning av Gud framställs denna som, i princip ett ingenting, helt enligt den apofatiska traditionen, vilket vi ska se längre fram i kapitel 5 i *Den mystiska teologin*. Men, ett ingenting som ändå är ett någonting.

Dionysios Areopagita presenterar ett stort antal djupgående reflektioner om Gudomen och existensen i sina texter, som vi får anledning att återkomma till.

Ibn Arabi och Traktaten om Enheten

I texten ”Traktaten om Enheten” finner vi en beskrivning av Gudomens eller Urgrundens säregna vara. Texten är skriven av den arabiske mystikern Ibn Arabi (1165–1240) och översattes till svenska av konstnären Ivan Aguéli (1869–1917). Ivan Aguéli konverterade till islam i slutet av 1890-talet. Den mystik som inspirerar honom är sufismen och i synnerhet den arabiske mystikern Ibn Arabi. Denne anses allmänt vara en portalfigur inom den muslimska mystikertraditionen. Ivan Aguéli var en av de första som översatte Ibn Arabis verk ”Traktaten om Enheten” till ett europeiskt språk. Översättningen publicerades i juni-, juli- och augustinumren 1911 av tidskriften *La Gnose*. Ivan Aguélis översättningar och essäer har utgivits på svenska i samlingen *Sidor tillägnade Solen – måleri och mystik* (2019).

”Tidskriften *La Gnose* startades 1909 av religionsfilosofen René Guénon som Aguéli lärde känna efter sin återkomst 1910 till Paris. Syftet med tidskriften var att sprida kännedom om de esoteriska traditionerna i Väst och Öst. Aguéli signerade sina bidrag med sitt muslimska namn Abdul-Hadi, vilket antyder att han såg sig framför allt som en sufisk tänkare. Efter att ha konverterat till islam i slutet av 1890-talet, blev han några år senare initierad i den sufiska shadhiliyya-orden. Sufisk mystik kom därefter att påverka inte bara hans muslimska tro utan även hans konstuppfattning.” (*Sidor tillägnade Solen – måleri och mystik*, Aprilvindens förlag 2019)

Jag återger nedan delar av inledningen av ”Traktaten om Enheten”, då den på ett fascinerande och mycket djupsinnigt sätt beskriver Gudomens outsäglighet, egenskapslöshet och varande bortom allt mänskligt förstånd. Han är en Singularitet utan Singularitet. Han är den förste och den siste utan absolut finalitet. Han är den Dolde utan inre.

Texten bär en tydlig prägel av ett apofatiskt teologiskt synsätt. Den beskriver på ett illustrativt sätt Gudomens eller Urgrundens totala avsaknad av det som vi människor kan relatera till, i form av fysiska eller mentala egenskaper. I texten framställs Gudomen som i princip ett ingenting, som en antites till allt igenkännbart; ett tidlöst varande utan några yttre eller inre kännetecken av något slag. Gudomen är ett bottenlöst, formlöst kärll utan något föregående eller efterföljande. Han är den existerande tomhetens tomhet, det absoluta ingenting, som ändå är ett ”Något”.

Traktaten om Enheten

(Rislatu-I-Ahadiya)

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn, vi anropar Hans hjälp.

”Ära vare Gud före Enheten (*El-Wahdaniya*) som inte har något föregående, såvida det inte är Han som är detta Första (*Qablu*); efter Singulariteten (*El-Fardaniya*) som inte har något efter, såvida det inte är Han som är detta Efterkommande (*Báadu*). I fråga om Honom existerar det varken före eller efter, varken högt eller lågt, varken nära eller avlägset, varken hur, vad eller var, varken tillstånd eller följd av ögonblick, varken tid, rum eller vara. ”Han är den Han var”.

”Han är den Ende, Betvingaren” (*El-Wahid, El-Qahhar*) utan (de vanliga förutsättningarna för) Enheten (*El-Wahidiya*). Han är den Singuläre (*El-Fard*) utan Singularitet (*El-Faradaniya*). Han består inte av namn eller det som benämns, därför att namnet är Han och det som benämns är också Han. Det finns inget namn utom Han. Det finns inget som benämns utöver Hans. Därför brukar det sägas att Han är namnet och det som benämns. Han är den Förste (*El-Awwalu*) utan företräde. Han är den siste (*El-Akhiru*) utan (de vanliga förutsättningarna för) finalitet, det vill säga utan absolut finalitet. Han är den Uppenbare (*Ezh-Zhahiru*) utan yttre. Han är den Dolde (*El-Batinu*) utan inre.”

Texten fortsätter nu med att konstatera att detta ousägliga ”Något” inte är möjligt att nå med intellektet eller förnuftet. Endast detta ”Något” kan förstå sig själv, kan känna sig själv och se sig själv genom sig själv. Ja, här är vi verkligen ställda inför något så fundamentalt annorlunda, att det inte någonstans finns en motsvarighet till denna entitet. Ibn Arabi fortsätter:

”Han befinner sig inte i något, och inget ting befinner sig i Honom genom någon slags ingång eller utgång. (Med andra ord går Han in i ingenting och ingenting går in i Honom; Han går ut ur ingenting och ingenting går ut ur Honom.) Man kan bara lära känna Honom på detta vis, inte genom vetenskap, intelligens, fantasi, skarpsinnighet, sinnen, yttre syn, inre syn, förstånd eller förnuft. Ingen kan se Honom utom Han (själv). Ingen förstår Honom utom han (själv). Ingen känner Honom utom Han (själv). Han ser Sig själv genom Sig (själv). Han känner Sig själv genom Sig (själv). Annan-än-Han kan inte förstå Honom. Hans ogenomträngliga slöja är Hans egen Enhet. Annan-än-Han döljer Honom inte. Hans slöja är själva Hans existens. Han döljs av Sin Enhet på ett oförklarligt vis.”

”Hans slöja är själva Hans existens”, skriver Ibn Arabi. Min hypotes är att här talar Ibn Arabi om den guldgloria som Martinus beskriver boken i *Den intellektualiserade kristendomen* st. 11 (2016). Denna guldgloria består enligt Martinus av alla existerande livsenheters enskilda jagdelar och utgör Gudomens samlade medvetande om sig själv. Det är genom dessa enskilda jagdelars livsupplevelser som Gudomen upplever sitt liv. Dessa jagdelar utgör med andra ord upplevelseorgan för Gudomen.

I *Psalm 605* står det: ”Gud bor i ett ljus, dit ingen kan gå”. Är det möjligtvis guldglorian som här omtalas som detta Guds ljus? Kan det möjligen vara det ljus som Ibn Arabi beskriver som en ”ogenomträngliga slöja” och att det ljuset utgör ”Gudomens egen Enhet”? Mycket talar för det, menar jag. Den av Martinus omtalade guldglorian beskrivs av honom som en ljusocean i glittrande guld. Den är ogenomtränglig till sin karaktär. Guldglorian kan man osökt likna vid Ibn Arabis beskrivna slöja; den slöjan som utgör ”själva Hans existens”. Gudomens jag består ju, enligt Martinus, av alla livsenheters jag. De utgör därmed Gudomens existens. Samt att denna gudomliga enhets bakomvarande entitet, Gudomen, i sin evigt omanifesterade egennatur, jaget, döljs av denna guldgloria ”på ett oförklarligt vis”.

”Utan jaget finns det inte något levande väsen. Jag har därför kallat jaget ’det levande’ i det levande väsendet. Det existerar i detta tillstånd som absolut stillastående eller som ’den fasta punkt’ kring vilken allt i världsalltet rör sig. I denna guldgloria börjar en ny gloria göra sig gällande. Denna visar sig som kulminerande ljus, och detta är början på det vi kallar ’ande’. Med denna andes anknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta i gång rörelse. Det är det vi känner som tankestoff. Men vi måste här förstå att ingen rörelse av något slag sätter i gång. Den har pågått i all evighet. Den kan inte annat än pågå. Rörelse i världsalltet har i all evighet varit i gång och fortsätter att vara i gång i all evighet.

Den kan varken börja eller sluta. Den kan bara hållas i gång, det vill säga hållas vid liv. Den enda plats där rörelse inte existerar är i guldglorian. Man måste alltså förstå att allt som vi betecknar som gloria är den fasta punkten. Förändringar kan endast äga rum i rörelse, och dessa förändringar i rörelse är det vi kallar 'skapelse'." (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11, 2016)

Denna nyckelpassage i styck 11 utgör den förklaring, menar jag, som behövs för att man ska förstå att Gudomen, 0X, den omanifesterade tomheten, egenskapslösheten och absoluta stillheten, även har en aktiv, kommunikativ och skapande sida, X1. En sida som gör denna entitet till en personlig och upplevande Gud. Det är den delen av det gudomliga totalväsendet som Mäster Eckhart benämner "den verkande delen", eller Gud. Den "icke-verkande delen" benämner Mäster Eckhart Gudomen eller "Urgrunden".

Mäster Eckhart skiljer nämligen på den "icke-verkande delen", Gudomen, och "den verkande delen", Gud. För den intresserade kan jag nämna att jag har skrivit om Mäster Eckhart i essän "Världs jaget eller det alltomfattande X" och i artikeln "Mäster Eckhart, Martinus och 0X". Där beskrivs Mäster Eckharts definitioner av Gudomen utförligt. Båda texterna finns publicerade på Kosmologipoddens hemsida (www.kosmologipodden.se) under fliken *Artiklar*.

I min läsning av Martinus, är den nya glorian "platsen" där medvetandet har sin början, vid rörelsens utspring. Rörelsen är, skriver Martinus, "det som vi känner som tankestoff".

"I denna guldgloria börjar en ny gloria göra sig gällande. Denna visar sig som kulminerande ljus, och detta är början på det vi kallar 'ande'."

Det är i denna nya gloria, starten för rörelsen och medvetandet, som den paradoxala guden blir ett medvetet och upplevande "något som är". Det är på den "platsen" som 0X blir till X1, jaget, – det personliga jaget i Gudomen och livsenheten. Min hypotes är, att det är den jagdelen som livsenheten delar med Gudomen – 0X.

I boken *Den intellektualiserade kristendomen*, stycke 134 och 135 introducerar Martinus begreppet 0X. Det är, enligt min mening, det som fullkomliggör beskrivningen av Gudomen; dvs. hur denna som överordnad existensform, i sin grundstruktur har en treenig princip, X1, X2 och X3, där X1 utgör den skapande, aktiva och kommunicerandes jagdelen. Detta X1 har en skapar- och upplevelseförmåga, X2, som denna använder sig av för att frambringa en skapad och timlig kontrast till sin evighetsnatur. Det är genom denna skapande process som Gudomen, 0X/X1, speglar sig i sina skapelser – livsenheterna och tingen. Därigenom uppnår Gudomen självbekräftelse på sin egen existens, vilket är det djupaste syftet med all skapande verksamhet i universum, från Gudomens sida.

Martinus skriver bland annat följande om 0X i stycke 134 och 135:

"Hur är de levande väsendena och Gudomen förbundna med varandra? För att förstå detta måste vi tillbaka till det område hos Gudomen som framträder som ett immateriellt något och som i verkligheten utgör Guds 'jag'. Detta immateriella något ska vi hädanefter kalla 0X. Detta jag besjälar världsalltet, både den fysiska och den andliga sidan av det. Det utgör det evigt levande något. [...] Detta immateriella något – 0X – som alltså inte är materia och

enbart kan uttryckas 'immateriellt', eftersom det inte kan förnimmas, bildar Guds jag och framträder på så sätt att det också bildar jaget i varje levande väsen." (ur stycke 134)

"Vi har här sett att varje levande väsen evigt och orubbligt är förbundet med Gud. Vad betyder det? Det betyder att Guds jag lika orubbligt är uppdelat i en oändlig ocean av jag. Världsalltets materia eller fysiska och andliga stoffområde är genomsyrat av det 'immateriella något', OX, som också bildar en fast punkt och ett fundament som behärskar materien för det lilla materieområde eller den del av Guds jag som det är knutet till. Detta framträder då liksom själva världsalltet som 'ett levande väsen'. Det har ett jag och det har en andlig och fysisk organism. Rent tekniskt framträder således det levande väsendet i princip redan som 'Guds avbild'. [...] Vi har alltså kommit fram till att varje levande väsen utgör något av Guds jag och något av Guds fysiska struktur. Dessa kommer således också att framträda med en synlig fysisk struktur och osynlig andlig struktur av immateriell natur." (ur stycke 135)

Vi avslutar denna utläggning från Martinus sida, med att återigen befatta oss med hans analys av Guds jag. Dessa rader är hämta från stycke 137 i samma bok. Rubriken på stycket är "Guds eviga livskärna i alla levande väsen".

"Guds jag består som nämnts av ett immateriellt något som i verkligheten inte är immateriellt, utan endast befinner sig i sådant tillstånd, att det är absolut otillgängligt för förnimmelse och således avviker från alla detaljer av fysiskt och andligt stoff eller materia. Detta ger sig tillkänna genom stoffets eller materiens logiska styrning eller skapelse. Det avslöjar sig som det levande, logiska, behärskande och skapande i stoffet eller materien. Eftersom det är 'en jagdel' av världsalltets jag, och detta avslöjar att det är en enhet som utgör medvetandeförmågorna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne, urbegäret och en annan energi som vi har kallat 'moderenergin', har vi här det eviga jaget eller den eviga livskärnan i alla levande väsen. Dessa utgör alltså tillsammans Guds jag. Härtill kommer att jaget är den verkliga 'fasta punkten' i det levandets rörelse, livsupplevelse, manifestation och skapelse. Dessa X-energier är i sig själva lika immateriella som själva jaget. De kan liksom jaget bara uppfattas genom sina verkningar i stoffet eller materien. De har den verkan att de utgör de levande väsendenas mentalitet och förnimmelse- och skaparförmåga, och kommer därmed att framträda för förnimmelsten som levande väsen av vilken art som helst som existerar, fysiskt eller psykiskt. Därtill kommer att det är tack vare samma gudomliga 'jagdel' som vi själva existerar och kan uppleva och skapa." (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 137)

Martinus skriver konsekvent i sina texter att Guds jag inte består av materia, energi eller liknande; att det utgör ett omanifesterat och egenskapslöst "något som är". Men, i stycke 137 skriver han att jaget "inte är immateriellt, utan endast befinner sig i sådant tillstånd, att det är absolut otillgängligt för förnimmelse ...".

En ofrånkomlig följdfråga blir: Om nu jaget i verkligheten inte är immateriellt, vad består det i så fall av, nu när det inte består av materia eller energi? Kan vi i någon text eller uttalande av Martinus få ett svar på den frågan? Ja, det finns ett svar, som vi återkommer till längre fram i texten.

Svend Åge Rossen skriver i boken *Martinus' Verdensbillede. Et idéhistorisk studie*, stycke 27, under rubriken "Jaget är något gränslöst", att Martinus menar att varje individs jag är ett med evigheten:

"Jaget är alltså ett något, som alltid har existerat och alltid kommer att existera. Man kan uppfattade det såsom att Jaget utgör ett gränsbegrepp till tiden, nämligen den obegränsade tiden. På samma sätt som en kurva i matematiken kan närma sig en rät linje asymptotiskt dvs. utan att någonsin nå denna, på samma sätt närmar sig tiden asymptotiskt evigheten utan att någonsin bli identisk med denna. Men det skulle knappast vara riktigt att tolka Martinus på det sättet, att Jagets evighetsnatur 'blott' utgör summan av all tid. Det eviga Jaget och tiden är inte endast kvantitativt olika, utan också i deras essens djupt olika. Jaget innehar också sin evighetsnatur i varje enskilt nu och kommer på ett framtida utvecklingsstadium också kunna upplevas som en realitet i nuet. [...] I förhållande till rummet kunde man på motsvarande sätt tolka Martinus på så sätt, att Jaget utgör ett gränsbegrepp till rummet." (*Martinus' Verdensbillede. Et idéhistorisk studie*, 2008. Min översättning)

Nu åter till Ibn Arabis text "Traktaten om Enheten", där han gör några intressanta iakttagelser om själen och existensens skenbara verklighet. Ibn Arabi fortsätter nu resonemanget om Annan-än-Han och det radikala reducerandet av oss själva till en "icke-existens":

"Annan-än-Han ser Honom inte: ingen utsänd profet, inget fullkomligt helgon eller ängel som har närmat sig. Hans profet är Han (själv). Hans budskap (apostel) är Han. Hans mission (apostolat) är Han. Hans ord är Han. Han har kallat på Sin ipseitet¹ genom Sig själv, från Sig själv, till Sig själv utan någon annan förmedlare eller (yttre) kausalitet än Han själv. Det finns ingen skillnad (i tid, rum eller natur) mellan Den som utsänder, mellan budskapet och mottagaren av denna mission. [...] Annan-än-Han äger ingen existens (eller nominalitet) och kan *således* inte utplånas (eftersom denne aldrig har existerat). Därför sade profeten: "Den som känner sin själ (det vill säga sig själv) känner sin Herre." Han säger även: "Jag har lärt känna min Herre genom min Herre." Guds profet ville med dessa ord få dig att inse att du inte är du utan Han; Han och inte du; att Han inte går in i dig och du inte går in i Honom; att Han inte går ut ur dig och du inte går ut ur Honom."

I nästa passage talar Ibn Arabi om vårt icke-vara; om vår egenskapslöshet: vi är ingenting av, eller för, oss själva, vi är Han.

"Jag menar inte att du är eller äger en viss egenskap. Jag menar att du inte existerar över huvud taget och att du aldrig kommer att existera vare sig genom dig själv eller genom Honom, i Honom eller med Honom. Du kan inte upphöra att existera eftersom du inte existerar. Du är Han och Han är du utan något slags beroende eller kausalitet. Om du känner igen denna egenskap (det vill säga intet) i din existens, lär du känna Gud, annars inte."

Ibn Arabi fortsätter samtalet om vår icke-existens, detta att vi är Han. Nu med fokus på den ofta förekommande uppfattningen att gnosis eller kunskapen om Gud uppnås genom existensens, eller jagets, utslocknande. Detta menar Ibn Arabi är fel:

¹ *Ipseitet* refererar till "självhet", det egna, det särskilda.

”De flesta invigda menar att gnosis eller kunskapen om Gud är resultatet av *fana el-wujudi* och *fana el-fana* 'i, med andra ord genom existensens utslocknande eller utslocknandet av detta utslocknande. Men denna uppfattning är helt felaktig. Den bygger på ett uppenbart misstag. Gnosis kräver inte utslocknande av existensen (av jaget) eller utslocknandet av detta utslocknande eftersom tingen saknar existens, och det som inte existerar kan inte upphöra att existera. Att påstå att ett ting har upphört att existera, att det inte längre existerar, är det samma som att hävda att det har existerat, att det har varit i besittning av en existens. Således, om du känner din själ, det vill säga dig själv, om du kan förstå att du inte existerar och därmed att du inte utslocknar, då känner du Gud, annars inte.”

Ibn Arabi menar i följande textrader, att om du tillskriver gnosis existensens utslocknande gör du dig skyldig till avgudadyrkan:

”Att tillskriva *fana* eller *fana el-fana* 'i gnosis utgör en avgudadyrkande tro. Ty om du tillskriver *fana* och *fana el-fana* 'i gnosis, påstår du att *annan-än-Gud* skulle kunna äga existens. Det är att förneka Honom, och du gör dig då egentligen skyldig till avgudadyrkan. Profeten sade:

”Den som *känner sin själ (man araf nafsahu)* [det vill säga sig själv] känner sin Herre”.

Ibn Arabi är radikal i sin ”avskalade” förklaring av existensen: vi människor har ingen egen, självständig existens. Vi är det samma som Gud, då endast Gud har existens. Endast det alltomfattande X existerar.

Här skiljer sig Ibn Arabi åt till viss del, från till exempel Martinus, som visserligen också menar att det enda som djupast sett existerar är Gudomen, men att Gudomen, för att kunna uppleva sin egen existens, har delat upp sitt jag i ett oändligt antal livsenheter, vilka är ”konstruerade” på samma sätt som Gudomen: de har ett jag, X1, de har en skapar- och upplevelseförmåga, X2, vilkas "samverkan" resulterar i något skapat, X3. Till exempel en organism.

Vidare menar Ibn Arabi att: ”Gud är existensen av evigheten utan början och evigheten utan slut, liksom preexistensen. Dessa tre aspekter av evigheten representerar Honom. (Gud är existensen av dessa tre aspekter av evigheten utan att Han upphör att vara den Absolute.) Om det inte vore fallet, skulle Hans ensamhet inte existera; Han skulle inte vara utan partner.”

I nästa mening kommer Ibn Arabis förklaring till Guds ensamhet:

”Men det är av nödvändighet (rationell, dogmatisk och teologisk) som Han är ensam och utan någon följeslagare. Annars skulle Hans partner existera genom sig själv och inte genom Guds existens. En sådan varelse skulle inte behöva Gud och skulle därmed vara en andra Herren Gud, vilket är omöjligt. Gud har ingen partner, like eller motsvarighet.”

Om detta att lära känna sin själ skriver Ibn Arabi följande:

”Om någon frågar på vilket sätt man kan lära känna sin ”själ”² (det vill säga sin ”proprium”, sig själv) och Gud, då blir svaret att vägen mot dessa båda insikter anges med orden ”Gud var och intet med Honom. Han är nu sådan som Han var.

Om någon säger: ”Jag ser min själ (min proprium, mig själv) annan än Gud och jag ser inte att Gud är min själ”, då blir svaret att med begreppet ”själ” menar profeten din ”proprium”, din (enskilda) existens, vad du kallar ”mig själv” snarare än den psykiska beståndsdel som än benämns ”den befällande själen” eller ”den som oemotståndligt sporrar till det onda”, ”den förebrående själen”, ”den lugnande” etc. Men han avser med ”själ” allt det som är annat än Gud när han sade: ”Låt mig skåda (o Gud!) tingen sådana som de är” och betecknade med ”tingen” allt det som inte är Gud (må Han förhärligas)

Han ville säga: ”Låt mig lära känna det som inte är Du så att jag vet och inser (sanningen om) tingen om de är Du eller annan-än-Du. Är de utan början eller slut eller har de skapats och kommer de att försvinna?”

Då lät Gud profeten se att allt det som inte är Han är (människan) själv, att allt det som inte är Han saknar existens.”

Vi avslutar detta avsnitt om Ibn Arabis definition av Gud och vår icke-existens med två verser som på ett fint sätt sammanfattar hans tankegångar.

(Vers)

Du trodde du var du.

Men du existerar inte och du har aldrig existerat.

Om du vore du, skulle du vara Herren, den andre av två!

*Överge denna föreställning,
eftersom det inte finns någon skillnad mellan er båda
vad gäller existensen.*

*Han skiljer sig inte från dig och du skiljer dig inte från
Honom.*

*Om du säger av okunnighet att du är annan än Han,
då har du ett avtrubbat förstånd.*

*När din okunskap upphör, blir du blid
eftersom din förening är din separation och din
separation är din förening.*

*Ditt avlägsnande är ett närmande och ditt närmande
är ett uppbrott.*

På så vis får du insikt.

² Själ, *en-nafs*, härlett av roten *nafasa*, andas, blåsa. Detta ord har många betydelser på arabiska, men framför allt följande: a) personliga pronomenet ”själ” för att betona det individuella hos en levande varelse, i synnerhet en förnuftig varelse. Därav betydelsen ”proprium” hos sufierna. Man säger vanligtvis *nafsa-ni* i betydelsen egoist. b) Den djuriska, livgivande eller mänskliga själen vars gradvisa utveckling genom sju stadier utgör dervischernas moraliska mål.

*Upphör med att föra resonemang och förstå genom intuitionens ljus,
annars undgår du det som strålar ut från Honom.
Akta dig noga för att ge Gud någon sorts partner
eftersom du då vanärrar dig själv genom
avgudadyrkarnas vanära.*

(Vers)

*Jag har känt min Herre genom min Herre utan
förvirring eller tvivel.
Min ”inre natur” (dhat) är verkligen Hans utan saknad,
eller brist.
Mellan oss båda existerar inte något vardande
(cayran) och min själ är den plats där den dolda
världen uppenbaras.
Allt sedan jag lärde känna min själ utan förblandning
eller ängslan,
nådde jag förening med målet för min kärlek utan att
det längre fanns avstånd mellan oss, varken långa
eller korta.
Jag mottar nådegåvor utan att något nedstiger (till
mig), utan förebråelser eller även skäl.
Jag har inte utplånat min själ på grund av Honom och
den har inte heller existerat i tiden för att därefter
förintas.*

(Ur ”Traktaten om Enheten”, i: *Sidor tillägnade Solen – måleri och mystik*, 2019)

Enligt Ibn Arabis filosofi eller verklighetsförklaring existerar, med andra ord, inget annat än Gud. Det betyder att allt levande, allt skapat är det samma som Gud. Enligt Ibn Arabi har vi människor ingen egen, självständig existens. I så fall skulle vi utgöra en annan sorts Gud, vilket enligt honom är omöjligt. Så som jag har förstått Ibn Arabi, är kunskapsmålet att medvetandegöra det faktum att det endast är Gud som har existens. Allt annat är skapade företeelser.

Så här skriver Antoon Geels i boken *Muslimsk mystik ur psykologisk synvinkel* (1999) om Ibn Arabis syn på Gud, den enda som har existens:

”Om Koranen förkunnar att det endast finns en Gud, läran om *tawhid*, så hävdar Ibn Arabi att det inte finns någonting annat än Gud. Han överger den muslimska uppfattningen om Gud som skapare och orsak till förmån för en Gud som *är* allting, vilket innebär ett steg från monoteism till monism eller möjligen panenteism. Ibn Arabi skiljer mellan religionens begränsade Gud och mystikernas obegränsade Gud. Den förstnämnda återspeglas i olika former i religionerna, medan den sistnämnda omfattar alla Hans former.”

Hur förenas Guds enhet med världens mångfald, frågar sig Geels:

”Enligt Ibn Arabi finns endast *en* Verklighet, som kan betraktas ur två vinklar. Den är *Haqq*, det Verkliga, sedd som fenomenens Essens; och den är *Khalq*, om vi betraktar den som fenomen som manifesterar denna Essens, Guds självuppenbarelse i skapelsen. Det rör sig om en verklig enhet men en empirisk mångfald. På grund av vårt begränsade intellekt är vi oförmögna att skåda helheten som en Helhet. Endast en person som äger mystikernas seende kan nå bortom den skenbara dualismen.

Relationen mellan enhet och mångfald beskrivs av Ibn Arabi med metaforer såsom ”spegeln och bilderna” och ”kroppen och dess lemmar”. Distinktionen mellan *Haqq* och *Khalq* anknyts till Guds transcendens och immanens, som två fundamentala aspekter av Verkligheten utifrån människans synvinkel. Ett exempel är följande citat:

”Om du hävdar [ren] transcendens begränsar du Gud,
och om du hävdar [ren] immanens definierar du Honom.
Men om du hävdar båda tingen följer du den rätta kursen,
och du är en mästare i gnosis.
Den som hävdar dualism är en polyteist,
och den som hävdar enhet är en unitarier.
Var medveten om *tashbih* [transcendens] om du hopkopplar [Gud och universum],
och var medveten om *tanzih* [immanens] när du hävdar enhet.
Du är inte Han, nej, du är Han, och du ser Honom
i tingens entiteter, absolut och begränsad.”

(citerat ur Geels, *Muslimsk mystik ur psykologisk synvinkel*, 1999, s. 130)

Om den skenbara dualismen mellan Gud och människa skriver Geels följande:

”Om det endast finns en skenbar dualism mellan Gud och människa, varför är hon då angelägen att uppnå förening med Gud?

Svaret är att det utifrån Ibn Arabis lära är meningslöst att tala om en förening eller ett möte med Gud. Dessa begrepp kan endast tillskrivas en metaforisk betydelse. Det är inte frågan om ett möte utan om ett uppvaknande, att inse eller förverkliga den enhet mellan Gud och människa som alltid har funnits.”

Ja, här visar Ibn Arabi sin storhet och självständighet som mystiker. Låt oss fortsätta att ta del av det Antoon Geels skriver om Ibn Arabi som ”andlig psykolog”:

”Moderna studier av Ibn Arabi klagör två aspekter med all önskvärd tydlighet: att han tillhör världens mest betydande filosofer och att hans ärende inte i första hand var filosofisk utan psykologisk eller andlig. Ibn Arabis andliga psykologi, uttryckt i de otaliga skrifterna, har bara ett enda övergripande mål, nämligen att anvisa den väg som leder människan tillbaka till Gud. En grundläggande fråga är då: Hur finner jag Gud? Roten till det arabiska verbet för ”finna” är *wujud*, som också kan betyda ”existens” eller ”vara”. Ordet ingår i det uttryck som ofta används för att ange Ibn Arabis filosofi. Detta fundamentala uttryck är ”Existensens Enhet” (*wah-dat al-wujud*). Att finna Gud är att uppleva eller ”smaka” (*dhawq*) Existensen eller Gud. Hur kan jag finna Gud? Frågan kan omformuleras på följande sätt, menar Chittick:

”Hur kan jag undanröja de slöjor som hindra mig från att skåda Gud? (Chittick 1989: 4, citerat i Geels, *Muslimsk mystik ur psykologisk synvinkel*, 1999, s. 131)

Geels fortsätter angående den som finner Gud:

”Svaret på denna fråga förutsätter vissa insikter i förhållandet mellan Gud och världen. Med Koranen som utgångspunkt – ”varhän ni än vänder er, så är Guds ansikte där” (2:109) – antyder Ibn Arabi att Gud kan förnimmas här och nu. De som befinner sig på det stadiet betecknas av honom som ”gnostikerna” (*'arifun*) eller helt enkelt ”vännerna” (*awliya*), dvs. Guds vänner.”

Om Guds existens kan vi läsa följande:

”Ordet Gud är utbytbar mot ordet ”Existens” eller ”Vara” (*Wujud*). Gud är ren Existens, Överflöd, rent Medvetande. I anslutning till Koranen (24:35) beskrivs Gud också som Ljus. Liksom ljuset lyser upp tingen, som är mörker i sig själva, finns världarna till tack vare Guds Vara. Varje objekt i sinnevärlden speglar ur en synvinkel Guds Vara, ur en annan Varats frånvaro. Världen är både ”Han och icke Han”. Med hjälp av ljusanalogin beskriver Ibn Arabi mångfaldens uppkomst. Det Rena Varat är ett, men ljuset ger oss tre kategorier: Ljus, strålgång och mörker. Eller; vara, existens och icke-existens. Människa befinner sig i kategorin strålgång eller existens.”

Så slutligen ställer sig Geels frågan: *Var* kan jag finna Gud? Svaret är:

”Varhelst Han är närvarande, genom sitt Väsen, sina attribut och sina verk.”

Nästa fråga blir följaktligen: *Hur* kan jag finna Gud?

”Genom att lyfta bort existensens slöjor. För att kunna tränga djupare in i denna fråga behöver vi veta mer om människans konstitution *och* om de övningar som lär henne ”att se på nytt” – att allt är Han och att allt är icke-Han.”

(Antoon Geels, *Muslimsk mystik ur psykologisk synvinkel*, Norma Bokförlag, 1999)

Per Bruus-Jensen och resan genom Mayas slöjor

Apropå detta att ”lyfta bort existensens slöjor”, har Per Bruus-Jensen skrivit en bok som heter *En rejse gennem Mayas slør* (Nordisk Impuls 2010). I boken går Bruus-Jensen igenom fyra slöjor som han menar nu är möjliga att identifiera och belysa, inte minst i ljuset av Martinus andliga vetenskap. I inledningen av boken kan vi läsa följande:

”Enligt all visdomstradition är den kända, materiella världen en ren illusion – ett bländverk – frambragt av en gudomlig skapare av 100 % andlig och därmed fullständigt icke-materiell natur. Nämligen som ett medel att åstadkomma självbekräftelse – en spegel, så att säga, för att se sig själv i ...

I den hinduiska traditionen omtalas detta bländverk som *Mayas slöja* (flertal), då den materiella världen uppfattas som uppbyggd av en rad slöjor, bakom vilka den gudomliga

världens skapare döljer sig. Slöjor, som är finare och mer sublimes, ju närmare man kommer inpå deras skapandes upphov och källa i all sin fullständiga immaterialitet. [...] Men genom att förena det utbud av bidrag, som vi på den senaste tiden har fått av den moderna natur- och andliga vetenskapen, är det faktiskt nu möjligt att åtminstone rikta ett första klargörande ljus över mysteriet i den meningen, att vi från det yttersta och grävsta lagret av Mayas slöja nu är i stånd att gradvis bana oss en väg genom de bakomvarande lagren, för att till sist nå fram till själva det skapande Något i all sin gudomliga och rent andliga immaterialitet.”

I sammanfattande ordalag i slutet av boken, beskriver Bruus-Jensen de fyra slöjorna på följande sätt:

”Som vi kan se, består alla Mayas fyra slöjor helt och hållet av *energi*, men de skiljer sig samtidigt åt inbördes på bland annat följande sätt:

Den första slöjan – den fysiska världen

För den första slöjans vidkommande uppträder energin till en stor del som bunden i stabila partiklar (elementarpartiklar, atomer och molekyler), vilka omedelbart får den aktuella slöjan att framträda i materiella former, först och främst som de många så kallade *grundämnen* och via deras kombinationer i *molekyler* som hela det enorma utbud av olika materier – organiska som oorganiska – som i så hög grad präglar den fysiska världen och dess sakförhållanden.

Den andra slöjan – den parafysiska världen

Vad gäller den andra slöjan utmärker den sig genom, att energin till att börja med uppträder i så kallade fria former; dvs. former som saknar varje antydning till materiell prägel. Men samtidigt är de parafysiska energier direkt underkastade de levande väsendenas medvetandeliv och viljeföring på ett sådant sätt, att de tillfälligtvis kan fås att anta vilken som helst materiell form, som man är i stånd att tänka och föreställa sig. Och som en följd av detta utmärker den parafysiska världen sig som en utpräglad upplevelse- och underhållningssfär.

Den tredje slöjan – skapelseplanet energier

Vad gäller den tredje slöjan så talar vi om de så kallade grundenergiernas domän; dvs. de sex elementarenergier som utgör komponenterna i all den energi som utgör ”material” för den parafysiska och den fysiska slöjan. Men då grundenergierna också direkt ingår i de levande väsendenas *medvetandeliv*, tjänar de samtidigt tillsammans som dessa väsens personliga förmåga att direkt manipulera den parafysiska slöjans energier i livsupplevelsens och underhållningens tjänst. Alltså den andra slöjans energier (se ovan!).

Vidare har grundenergierna inflytande på de energier som skapar den första slöjan – alltså den fysiska slöjan. Men här endast indirekt i den meningen, att de fysiska energierna, krafterna och materierna via ett särskilt kopplingsled genereras och kontrolleras från det *parafysiska* planet av de därtill knutna parafysiska energier och kraftfält.

Den fjärde slöjan – evighetsplanet

Vad gäller den fjärde och sista slöjan tecknas också den av en grundenergi, men i det här fallet av en grundenergi av överordnad betydelse, då den tjänar som livmoder och utspring för

skapelseplanet sex grundenergier och som förutsättning för principen skaparens förmåga att generera och förvalta dessa sex grundenergier på ett ändamålsenligt sätt.

Med hänvisning till dessa kvaliteter omtalar Martinus den överordnade grundenergin som *moderenergin* och upplyser i samband med detta, att den djupast sett har sitt utspring i det så kallade *ur-begäret*. Dvs. i principen skaparens permanenta begär efter att, via livsupplevelse, erkänna sig själv och sin roll i tillvaron.

I praktiken består moderenergin viktigaste uppgift först och främst av att säkra principen skaparen ett innehållsrikt *medvetandeliv* och via detta samtidigt förmågan att frambringa Mayas tre övriga slöjor – spegeln att se sig själv i. Och märk väl, under kontrollerade former i den meningen, att slöjorna både var för sig och tillsammans konstant designar en särskild, kosmisk världsordning. Dvs. ett bestämt arketypiskt mönster, som den samlade skapelsen alltid följer och uttrycker, och som är så definitiv, att till och med ett tillfälligt, lokalt kaos hör med i sakernas tillstånd.

Principen skaparen

Som det framgår, blir slöjorna finare och finare ju närmare de är placerade sitt gudomliga upphov – principen skaparen. Och detta är naturligtvis inte någon tillfällighet, utan beror tvärtom på att samma skapare för sitt eget vidkommande är fullständigt immateriell till sin natur och likaledes är hävd över allt som kommer in under begreppen energier och krafter, men icke desto mindre ut av sitt eget immateriella väsen ska frambringa just den spegel som, i form av Mayas fyra slöjor, har till föremål att säkra vidkommande skaparens erkännande av sin egen existens och status – påskyndat därtill av det så kallade *ur-begäret*. För det finns, som utgångspunkt, inget annat för principen skaparen att ta av än sig själv.

Följaktligen! Som saker och ting förhåller sig, måste principen skaparen av nödvändighet använda sig av en strategi som tar hänsyn till de gällande villkoren. Vilket i praktiken vill säga: starta med den finaste slöjan (som i den meningen ju faktiskt är den första). Alltså den slöjan, som representeras av moderenergin, och som vid roten naturligtvis måste vara lika så immateriell som principen skaparen själv. Och ”själen” i denna slöja kan endast vara *ur-begäret* betraktad tillsammans med den grupp av skapande potentialer, vilka i virtuell form är närvarande och ligger gömda i den form av verklighet som principen skaparen för övrigt representerar, och som just *ur-begäret* – och endast *ur-begäret* – kan aktivera och mobilisera. I gengäld: med moderenergin etablerad, är också grundlaget för de andra slöjornas grundenergier etablerad, liksom att också förutsättningarna för både de parafysiska och de fysiska slöjornas existens enligt saken natur nu är säkrad. Men oavsett detta, måste det fortsättas med i beräkningen att samtliga slöjor i verkligheten är principen skaparen själv, i förklädnad, således att sanningen om samtliga medverkande energier, materier och övriga skaparförmågor är denna, att vad gäller deras materiella image är det tal om en gigantisk illusion. En illusion av äkta gudomlig form och kartat ...” (Per Bruus-Jensen *En rejse gennem Mayas slør*, 2010, min översättning)

Dionysios Areopagita och paradoxernas Gud

I boken *Paradoxernas Gud – texter i urval* (Artos & Norma Bokförlag 2017), finns en skrift som heter *Den mystiska teologin*, vilken i hög grad påminner om Ibn Arabis text. Den är

skriven i början av 500-talet av Dionysios Areopagita. Hos honom finner vi ett sällan skådat djupsinne. I bokens inledning finner vi följande förord av en av utgivarna, Fredrik Heiding S.J.:

”De antiteser eller paradoxer som Dionysios tillämpar bygger å ena sidan på positiva utsagor om Gud, å andra sidan på negativa utsagor, det vill säga utsagor om vad Gud inte är. Än mer dynamiskt blir det när Dionysios markerar att det inte är fullt så enkelt som att negationerna är motsatsen till påståendena, utan att något bortom även detta söks. Gud nås i en syntes av affirmationer och negationer som ligger på en nivå över dessa båda: ’Vi får inte tro, att negationerna helt enkelt är påståendenas motsats. Men däremot att alltings orsak är bortom varje brist, bortom varje negation och varje påstående’. (*Paradoxernas Gud*, 2017)

Här möter vi ett sökande efter ett ”Något” som till sin natur är obeskrivbart; ett ”Något” som måste upplevas direkt och som inte är möjlig att beskriva med ord. Här går både intellektet och språket in i en återvändsgränd – här tar den vanliga mentala vägen med sitt skiftande bildspråk helt enkelt slut. Det handlar här om ”icke-vetandets djupt hemlighetsfulla töcken” (Dionysios). Ett upplevelsetillstånd som även den okände 1300-tals författaren till texten *Icke-vetandets moln* befattade sig med.

Både affirmationer och negationer tillhör intellektets verksamhetsområde. De är båda framsprungna ur en hjärnverksamhet som är tillkommen utifrån mänskliga erfarenheter och föreställningar. I mötet med det högsta jaget, Gudomen, ställs man enligt Dionysios Areopagita inför en rad paradoxer. Han vill att man rör sig på en nivå över den apofatiska och den katafatiska teologins begreppsvärld:

”Mörker eller ljus, lögn eller sanning – han är inget av detta. Han är långt bortom varje påstående eller förnekande, och när vi påstår eller förnekar något om det som kommer därefter, bejakar eller förnekar vi honom inte. Alltings fullkomliga och unika orsak står nämligen över varje påstående, liksom transcendenten hos honom som helt enkelt är fri från och bortom allting också går utöver varje förnekande.” (*Paradoxernas Gud*, 2017)

En del forskare menar att Dionysios Areopagita fann en tredje väg bortom påståenden och negationer – mystikens väg. För Dionysios Areopagita innebar detta att han lämnade begreppen därhän och kärleksfull lovprisade Gud, företrädesvis inom ramen för liturgin. Men hjärtats lovprisning kännetecknar egentligen alla infallsvinklar i Dionysios teologi.

Dionysios Areopagita beskriver i skriften *Den mystiska teologin*, kap. 1, hur man går till väga för att nå ”långt bortom allt vetande och allt ljus”:

”Genom att fullständigt gå ut ur dig själv och allt annat i total och fri extas kommer du att lägga allt bakom dig, befrias från allt och sedan lyftas upp till det gudomliga mörkrets transcendent strålgång”. Dionysios Areopagita skriver vidare i samma kapitel om Moses erfarenhet av detta icke-vetandets tillstånd:

”När allt vetande har blivit till intet, förenas han i djupaste mening med honom som är helt omöjlig att känna, och genom att inte veta något har han kunskap som överstiger förnuftet”.

I kapitel 4 och 5 beskriver Dionysios Areopagita vad Gud inte är. Här följer några exempel:

”Vi säger alltså, att alltings bakomliggande orsak (Gud) som också står över allting varken saknar egen existens eller är livsslös och varken stum eller oförnuftig. Inte heller är han en kropp, han har ingen gestalt eller form, kvalitet, mängd eller vikt. Han kan inte lokaliseras, inte ses eller beröras av våra sinnen, han betraktas inte och kan inte ens betraktas”. (Kap 4)

Vidare: här följer en lite längre beskrivning, där Dionysios Areopagita utförligt reducerar den innersta grundorsaken, Gud, till i princip ett ingenting. Ändå är det ett *någonting*. Dionysios Areopagita skriver följande:

”Alltefter som vi stiger uppåt säger vi, att han (Gud/grundorsaken) varken är själ eller intellekt, att han inte har någon föreställningsförmåga, övertygelse, förnuft eller tanke. Inte heller är han själv förnuft eller tanke, han omtalas inte och kan inte förstås, är inte ett matematiskt tal, eller en ordningsföljd, storhet eller litenhet, jämlikhet eller ojämlikhet, likhet eller olikhet. Han är inte stilla, rör sig inte och vilar inte, har ingen kraft eller är själv kraft eller ljus, han lever inte eller är själv liv, är ingen substans, ingen evighet eller tid. Varken intellektet eller insikten kan nå honom, inte heller är han sanning, herravälde eller vishet, inte ett enda eller en enhet, varken gudomlighet eller godhet, inte heller är han ande, som vi förstår Anden, inte Son eller Fader eller något annat som vi eller någon annan känner till. Han hör varken till dem som inte finns till eller dem som finns till. Det som finns till känner honom inte sådan som han är, inte heller känner han det som finns till som det är. Han kan inte definieras, inte heller hans namn eller kunskapen om honom. Mörker eller ljus, lögn eller sanning – han är inget av detta. Han är långt bortom varje påstående eller förnekande, och när vi påstår eller förnekar något om det som kommer därefter, bejaktar eller förnekar vi honom inte. Alltings fullkomliga och unika orsak står nämligen över varje påstående, liksom transcendenten hos honom som helt enkelt är fri från och bortom allting också går utöver varje förnekande.” (Kap. 5)

Här presenterar Dionysios Areopagita en katalog av igenkännbara fysiska och mentala egenskaper och företeelser, för att förklara för läsaren vad Gudomen inte är. Gudomen representerar inte något av dessa begrepp. Man kan verkligen fråga sig hur det är möjligt att lokalisera eller få kännedom om denna egenskaps- och kontrastlösa, och på alla sätt osynliga, entitet.

Återigen:

”Än mer dynamiskt blir det när Dionysios markerar att det inte är fullt så enkelt som att negationerna är motsatsen till påståendena, utan att något bortom även detta söks.”

Ja, här är vi sannerligen ställda inför ett stort mysterium.

Hur når man fram till detta stora mysterium, som utgör vår innersta beståndsdel – vårt gemensamma jag? Hur får man kontakt med detta mysterium? Eller är det så att detta mysterium, Gudomen, är den som *tar kontakt* med en själv? Är det Gudomen som ”släpper in” dig i tomheten? Är det Gudomen som möter och tar emot dig i detta omanifesterade och kontrastlösa ”område”, i det innersta av det innersta?

Den frågan skulle nog besvaras olika av historiens många mystiker. Min hypotes är den, att det är Gudomen som ”bjuder” in dig till ett möte, där du, som kulmen på detta möte, ställs

”öga mot öga” med alltets upphov, i form av en ”omfamning” av Gudomen, där du samtidigt genomströmmas av den, högsta eldens obeskrivliga, extatiska välbehag.

Martinus menar att jaget utgör ett odelbart ”något som är”. Det betyder att alla livsenheter i universum har samma jag, X1, ett jag de alltså delar med Gudomen. Det som gör att vi alla har en egen individualitet, en egen centrumförmåga, beror enligt Martinus på den andra principen i den treeniga strukturen, X2: skapar- och upplevelseförmågan eller övermedvetandet. Övermedvetandet, med dess kosmiska skaparprinciper, säkrar i all evighet livsenhetens okränkbara individualitet. Bland annat genom två av de kosmiska skaparprinciperna: ”livsenhetsprincipen” och ”talangkärneprincipen”. Dessa båda principer säkrar bevarandet av varje livsenhets jag-struktur, samt lagrar eller magasinerar livsenhetens, genom evigheten, gjorda erfarenheter och dennes uppbyggande av anlag och färdigheter – mentala såväl som fysiska.

Livsenhetsprincipen gör att varje livsenhet utgör en exklusiv enhet, en livskärna, bestående av ett jag, medvetandeförmågor (urbegäret och sju grundenergier) och något skapat – organismen. Talangkärneprincipen upprätthålls av ett ”organ” i övermedvetandet som Martinus benämner ”ödeselementet”. I detta ”organ” finns livsenhetens samtliga erfarenheter samlade i form av talangkärnor.

Talangkärnor

”Alla former av normala funktioner i organismen som inte är underställda den dagsmedvetna viljekontrollen, såsom hjärt- och lungfunktion, körtel-, njur- och leverfunktion osv., är således ’C-vetande’ och har genom individernas långa rad av jordeliv efter hand utvecklats till detta självständiga funktionsstadium. Alla funktionerna har börjat som ’A-vetande’, därefter blivit till ’B-vetande’, för att sedan utgöra det ’C-vetande’ eller den automatfunktion i organismen, under vilken de manifesterar sig. När en viljefunktion på så sätt blivit ’C-vetande’, har den alltså blivit en så kallad ’förmåga’ eller ’talang’. Alla automatfunktioner är ’talanger’ och därmed fullkomliga på sitt speciella område, genom att de endast har kunnat komma till stånd genom övning och träning och alltså är resultatet av bästa praktiska utprovning. Men för varje ’C-vetande’ eller för varje ’talang’ måste det med nödvändighet finnas ett organ, i vilket talangen har sitt säte och blir reglerad. Ett sådant högsta säte eller organ för talangen benämner vi i ’Livets Bog’ ’talangkärna’. Varje talang har alltså sin rot i ett andligt eller mentalt organ i form av en ’talangkärna’.” (*Livets Bog*, del 3, st. 939)

Dessa talangkärnor – livsenhetens förmågor, anlag och talanger – finns alltså lagrade eller magasinerade i ödeselementet, som har sitt säte i övermedvetandet eller X2.

Ödeselementet

”Redan här ska jag dock nämna att ’ödeselementet’ är ett organ som utgör sätet för magasineringen av väsendets förmågor, anlag eller talanger. Varje böjelse, varje karaktärsegenskap, varje dygd eller last, har sitt rotfäste här i detta organ. Dessa medvetandenyanser, dygder eller laster utvecklas ju genom att individen upprepar vissa bestämda manifestationsarter, som var för sig genom denna upprepning blir till vanemedvetande, vilket i sin tur är detsamma som självfunktion. Detta betyder i själva verket att det genom de många upprepningarna har utvecklats ett litet organ, som har förmågan att dra till sig och stöta ifrån sig de ämnen eller materier som är nödvändiga för manifestationsarten i fråga. Denna funktion befordras annars av hjärnan, vilket kräver att individen dagsmedvetet är med i detaljeringen av dessa materiers konstellation eller sammansättning. Men efter hand som upprepningarna fortsätter och det lilla organet alltmer

utvecklas, blir det i stånd att självt ombesörja konstellationerna av materierna eller ämnena för manifestationen i fråga, så att hjärnan avlastas denna funktion, vilken då träder ut ur individens dagsmedvetande och till slut blir så självständig att den utövar sin tjänst antingen individen vill det eller ej. En sådan funktion kallar vi en 'undermedvetandefunktion'.

Det levande väsendet har många sådana funktioner. Till dem hör själva hjärtfunktionen, körtelfunktionen, matsmältningsfunktionen, ja, själva skapandet av individens fysiska och andliga kroppar, förutom de härigenom manifesterade dygderna eller lasterna, karaktärsegenskaperna, de allmänna anlagen och talangerna, eller absolut allt som sker i det levande väsendet utanför dess vakna hjärn- eller dagsmedvetande. Detta lilla organ, som alltså kan befordra en funktion självständigt och därigenom avlasta hjärnan eller dagsmedvetandet, har jag kallat 'talangkärnan'. Sådana 'talangkärnor' kan inte ha sitt säte i den fysiska kroppen, ja, kan inte ens ha sitt säte i de andliga eller överfysiska kropparna, eftersom dessa också är resultat av 'talangkärnor', är resultat av uppodlat vanemedvetande. Och det är ju just i kraft härav som man kan påvisa att odödligheten är ett vetenskapligt faktum. Genom att konstatera att kroppsskapandet är ett resultat av ett föregående uppodlat vanemedvetande, som endast har kunnat bli till genom en motsvarande föregående tillvaro, blir det ett faktum att individen har levt i en tidigare fysisk kropp, har haft en tidigare fysisk tillvaro, som i sin tur varit baserad på en dessförinnan existerande tillvaro osv.

'Ödeselementet' med tillhörande 'talangkärnor', i vilka kropparna har sitt rotfäste, existerar alltså inte i själva dessa kroppar, utan framträder som detaljer i den realitet vi känner som 'X2'. Då alltså detta 'X' i förbindelse med 'X1' rymmer själva överkommandot över eller är fundamentet för all skapelse, alla nyanser av medvetande, alla uttryck för det levande väsendets manifestation, kommer vi i fortsättningen av Livets Bog att kalla dessa två 'X' för 'övermedvetandet'.

Detta 'övermedvetandes' funktion har alltså sin upprinnelse i 'ödeselementet' och existerar inte som något klart dagsmedvetande. Det existerar tvärtom som en fullkomligt omedveten automatfunktion. Det lystrar till de eviga lagar som 'spiralprincipen' i utvecklingen är baserad på. 'Ödeselementet' är uppbyggt av den sjunde grundenergin, moderenergin." (*Livets Bog*, del 2, st. 326)

Martinus skriver vidare i *Livets Bog*, del 2, att det är "perspektivprincipen" som ligger till grund för vår illusoriska livsupplevelse, dvs. upplevelsen av skapade, timliga "utgåvor" av X1, i en mängd skiftande storlekar och former. Denna princip utgörs av X2 och X3 (vilka är identiska med "det gudomliga något som är" eller X1). Gudomen, X1 eller jaget, "tar" med andra ord av sig själv (X2, skaparförmågan) för att skapa spegelbilder av sig själv (X3, det skapade).

"Och nu ska vi alltså efter vårt uppehåll på andra sidan förnimmelseförmågan bege oss tillbaka till sinnevärlden, där illusionerna blir ett slags verklighet. Härifrån ser vi 'perspektivprincipen' som utgörande 'skaparförmågan' och 'det skapade'. 'Skaparförmågan' återigen ser vi rotfäst i ett 'ödeselement', i vilket alla väsendets talangkärnor har sitt säte." (*Livets Bog*, del 2, st. 555)

Villkoret för sökandet efter det stora mysteriet – hjärtats renhet

Vid sökandet efter det stora mysteriet – Gudomen – måste hela vårt begreppsmässiga underlag, intellektet och förnuftet, läggas åt sidan. I detta sökande är de inte till någon hjälp. Här handlar det i stället om hjärtats renhet, där intuitionen får bli den sökandes nya ögon. Med tillgång till den energin eller kraften, kopplas det överjordiska seendet på och det blir möjligt att både känna och uppleva Gudomen, att se den högsta manifesterade form som denna entitet kan visa sig i: det lysande, oupphörligt glittrande havet av gyllene trådar.

”Och den evige Fadern fortsatte den stora invigningen av sin hemkomne son och avslöjade vidare för honom de gyllene trådarnas tindrande mysterium. I ett allt uppfyllande strålflöde av det gyllene ljuset ljöd åter den Allsmåktiges röst, och den älskade sonen lyssnade betagen:

’Som du ser, uppfyller de gyllene trådarna det omätliga skenbara tomrummet eller ’intet’, vilket, såsom du just har upplevt, är detsamma som oändligheten och evigheten. Men då oändligheten i tid och rum är detsamma som ditt och mitt jag, är de gyllene trådarna alltså något som är knutet till dessa våra jag. Om det inte vore så, hur skulle tiden och rummet då ha blivit till? Denna de gyllene trådarnas innersta förbindelse med våra jag är i sig själv omanifesterad, varefter trådarna sträcker sig nedåt i det manifesterade eller i det för sinnena tillgängliga området. Dessa trådar har alltså sin upprinnelse i ett område av rörelse eller vibration, som ligger under den standard som är tillgänglig för förnimmelse. Därigenom blir de i detta område omanifesterade liksom våra jag, utan att de dock utgör den totala, absoluta stillhet som kännetecknar jagen. Under det att dessa är omanifesterade, emedan de utgör den absoluta stillheten, den absoluta fasta punkten, utan vilken en absolut första rörelse omöjligt kunde äga rum, så beror de gyllene trådarnas delvisa omanifestation endast på att deras rörelse- eller vibrationsart ligger under den standard för rörelse som krävs för att få sinnen att reagera. Och en rörelseart, som inte kan inverka på sinnen och få dessa att reagera, kan omöjligt bli till direkt upplevelse. Den måste alltid undantagslöst förbli omanifesterad. Till våra jag är alltså knutet ett omanifesterat område, inom vilket all rörelse utskiljes från den absoluta stillheten och blir till rörelsens och därmed till manifestationens första begynnelse. Denna osynliga eller för sinnena omanifesterade rörelseart eller energi har du redan lärt känna under benämningen moderenergin.’” (*Livets Bog*, del 6, st. 2098)

Vidare:

”Den evige Fadern avslöjade vidare sin och sonens innersta väsenkärnas orörliga existens bortom den tids- och rumsdimensionella världens allra högsta psykiska tinnar:

’De gyllene trådarna är denna moderenergis passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade. De utgör den allra första eller högsta formen för förnimmande av din och min eviga struktur. Ett högre förnimmande kan inte äga rum. De utgör sålunda det manifesterades allra högsta horisontrand. Bortom denna horisontrand existerar alltså bara ditt och mitt jag samt all rörelsens allra första begynnelse. Men denna rörelse är här bortom de gyllene trådarnas domän otillgänglig för förnimmande och skall därför evigt förbli omanifesterad. Men icke desto mindre är det denna rörelse eller vibration som på denna sida av de gyllene trådarnas ljusrand, alltså här i den tids- och rumsdimensionella världen, blir till våra organismer, till våra medvetna och omedvetna livsfunktioner, till vår tanke- och viljeföring, till vår manifestation och vårt sätt att vara. Här från detta vårt eviga vara bakom livstinnarna sänder vi till den materiella världen ut alla våra livsimpulser och får från samma värld tillbaka återverkningarna eller reaktionerna av dessa

våra impulsers möte med denna världs impulser. Dessa reaktioner är detsamma som vår livsupplevelse. De gyllene trådarna utgör sålunda reaktionen av vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början och utan slut, utan tid och utan rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålförm. Detta är vår högsta synliggörelse av vår oföränderliga och högsta existens som evigheten och oändligheten.” (*Livets Bog*, del 6, st. 2099)

Detta är det ljus, menar jag, som Dionysios Areopagita omtalar som ”det gudomliga mörkrets transcendent strålgång”. Dessa strålade guldtrådar strömmar eller flödar i en aldrig sinande ström ut ur en massiv, ogenomtränglig ”vägg” av guld. Bakom det guldglittrande hav av gyllene trådar, döljer sig Gudomen, 0X/X1, i okränkbar majestät.

Att uppleva Ettheten

Att uppleva Ettheten eller Gudomen, är en högst märklig upplevelse, som inte liknar något annat i tillvaron. Vid denna upplevelse, där man i ett okroppsligt tillstånd befinner sig utanför tid och rum, stirrar man som förhäxad rakt in i en massiv, ogenomtränglig ”vägg” av glittrande, rörliga, liksom ur ”väggen” emanerande, guldtrådar. Det ser ut som om guldtrådarna kommer emot dig i hög fart. De passerar vid sidan om dig, ovanför för dig, under dig och de går rakt igenom dig. Hela du är bestrålad av dessa guldtrådar. Det är fantastiskt vackert att skåda, och liknar inget du tidigare har sett.

Det finns inget annat att se än dessa, till antalet oräkneliga, guldtrådar. Det enda som existerar i ”rummet”, och som upptar hela synfältet, är dessa guldtrådar. Det är alldeles tyst här, vilket du förundras över. Ditt medvetande är totalt fokuserat på upplevelsen av det du ser i detta nu – de glittrande guldtrådarna.

Efter ett tag anar man att det är ”något” som döljer sig bakom guldtrådarna, något man inte kan se. Man förstår eller upptäcker, att det är ”något” som befinner sig bakom guldtrådarna, då detta ”något” bakom guldtrådarna faktiskt ”rör” på sig, liksom börjar växa i storlek. Till att börja med är detta inte något man ser, hela synfältet upptas av guldtrådarna, utan man märker eller anar det, då detta ”något” liksom ”lösgör” sig bakom guldtrådarna. Detta ”något” ger sig nu på allvar till känna. Plötsligt är det som om detta ”något” bakom guldtrådarna tar över synfältet, genom att det växer i ”omfång”, det liksom reser sig över guldtrådarna, och till slut, i sin svarta form helt och hållet har insvept guldtrådarna i sig själv. Så syns dessa guldtrådar inte längre. Detta svarta ”något” har nu övertagit hela synfältet. Det har även har omslutit eller insvept dig i sitt svarta mörker. Det är en rent skrämmande upplevelse att titta in i detta kompakta mörker, då du inte vet vad detta mörker är för något. Du vill helst fly bort härifrån, så skrämmande är det, men du kan inte röra dig ur fläcken. Då, helt plötsligt släpper detta mörker loss en kolossal kraft. Det är en oerhörd, extatisk kraft av orgastisk karaktär. Hela du vibrerar och skakar. Det är som att befinna sig mitt i en stormlikande urladdning, orsakad av den enorma kraft som kommer emot dig med en extatisk styrka. En styrka utan dess like. Du sitter nu fast i ett järngrepp, som i ett skruvstäd. Vid sidan i det vänstra synfältet, liksom i ögonvrån, ser du något som liknar ”lodräta”, långsmala elektriska urladdningar. Här handlar det om ett slags dubbelseende. Du växlar mellan att se dig själv och denna händelse utifrån,

och att se den inifrån. På annat sätt går det inte att förklara det seendet. Du utgör både betraktaren och det betraktade. Ögonblicket är fullständigt enastående.

Det är i det här ögonblicket, under denna extatiska omfamning, som du förstår att detta mörker är ett levande ”något”. En obeskrivlig lyckokänsla genomströmmar ditt medvetande, eller rättare sagt det område där hjärtat sitter i kroppen. Men, här befinner du dig i ett okroppsligt tillstånd, så du har följaktligen inget hjärta eller kropp. Men det är dit den extatiska kraften riktas och uppfångas – i hjärtrakten. Kraften i omfamningen upplevs som en överjordisk orgasm, varken mer eller mindre. I det ögonblicket har du aldrig känt dig mer hemma än du gör nu, i mitten av detta mörka ”något”, omfamnad och kysst av detta mörka ”något”. Du känner så väl igen det här skeendet, som du inte kan sätta några ord på. Du känner att du aldrig vill lämna det här ögonblicket; att du har varit här förr; att du för alltid vill stanna här i ditt rätta element. Det är här du hör hemma. Detta samtidigt som du är på väg att sprängas i småbitar av den enorma kärlekskraften i omfamningen. Det här är mer än du klarar av att bära.

När extasen är som kraftigast, och du har hunnit registrerar hela händelseförloppet, under ett inre trefaldigt jubel – Ja, Ja, Ja – avbryts direktkontakten med detta svarta ”något”. Du befinner dig fortfarande i detta mörker, där du nu sakta men säkert återinträder i din fysiska organism. Till skillnad från den värme som omfamningen av mörkret innebar, är din organism kall, trång och lite svår att komma in i. Det skakar till några gånger när du påbörjar återinträdet i din organism, ungefär som när en båt lägger till vid en kaj i lite för hög fart. Efter ett kort tag befinner du dig åter i din kropp, och undrar, fullständigt omskakad: vad var som hände? Vad var det för något som glittrade, alla dessa guldtrådar? Vad var det för ett mörk ”något” som intog hela synfältet och sedan i en extatisk omfamning höll dig i ett järngrepp? Vad var det för något? Varför kändes denna extatiska omfamning så bekant? Varför kände du dig så hemma i den omfamningen? Varför ville du stanna kvar där för evigt? Vad var det som hände ...?

Innan jag såg in i detta glittrande hav av guldtrådar, (*ja, det är min egen Gudsupplevelse jag här beskriver*), hade jag upplevt skärselden. Jag befann mig då i ett grått, dimliknade ”landskap” eller område, där några olycksaliga individer rörde sig sakta i periferin. Den känslan, att vara totalt övergiven och hjälplöst fångad i detta grå, dimliknande område, gjorde att jag skrek rakt ut: ”Kan ingen hjälpa mig, kan ingen hjälpa mig”. I mitten av ”bilden” av detta scenario, såg jag en ljusgestalt. Den ljusgestalt som fullständigt utlämnad och ångestfull skrek rakt ut var jag själv.

Det andra som hände var att jag plötslig såg ner på min vänstra arm. Det märkliga var att armen bestod hundratals små lysande ”prickar” eller stjärnor och var svagt genomskinlig. Det andra som var märkligt var att någon höll mig i handen och ledde mig någonstans.

Helt plötslig vände jag mitt huvud åt höger och tittade snett uppåt. Därifrån kom det ett enormt starkt ljussken. Det som nu hände var också mycket märklig.

Framför mig såg jag en gestalt som insveptes i detta starka ljussken, uppifrån och ner. I takt med att ljuset gick över hela kroppen, var det som att en svart sörja av något slag rann av gestalten och hamnade på golvet, om det nu hade funnits ett golv vill säga. Ja, jag upplevde det som att den svarta sörjan, de djuriska medvetandeklimaten, liksom rann av gestalten. När

denna process var fullbordad, inträffade nästa scen. Jag var nu ensam, befann mig i ett kroppslöst tillstånd och stirrade fullständigt perplex rakt in i ett hav av gyllene guldtrådar. Dessa guldtrådar kom farande mot mig, förbi mig eller gick igenom mig. Det var fullständigt tyst där jag nu befann mig. Jag befann mig i ett pågående nu. Inget annat existerade än detta nu. Jag var totalt absorberad av det jag såg framför mig. Detta liknade inget jag tidigare hade varit med om. Vad är det som händer? Vad är nu detta som jag ser framför mig ...?

Under hela denna upplevelse var jag precis som den person jag är nu, dvs. ingen medvetande- eller sinnesförändring hade ägt rum. Det enda som skilde sig åt, var att jag helt saknad en kropp eller en organism av något slag. Det kändes som att jag bestod av mitt medvetande, mitt tänkande och min synförmåga. Detta var något som jag aldrig tidigare hade upplevt.

Jag har heller aldrig någonsin tidigare varit så klarvaken och uppmärksam som jag var under den här upplevelsen. Det var en uppmärksamhet som skilde sig från den vardagliga, fysiska uppmärksamheten genom att vara *total*. Det var en medvetandekoncentration som var helt ny för mig. Då jag inte hade någon kropp, utan såg med "själens ögon", fanns det ingen organism som "medverkade" i detta märkliga skeende. Dvs. jag upplevde inga fysiska sensationer av något slag. Det var som att "själens ögon" var min kropp, utan att vara en kropp. Det var så jag upplevde detta seende. Vidare fanns inga tankar på mitt vanliga liv, min familj, arbete, dåtid, framtid eller liknande, med i den här processen. Allt detta var som bortblåst. Det enda som existerade var detta nu, och det som fanns rakt framför mig – de glittrande guldtrådarna. Ja, det hela var ytterst märkligt.

Det tog mig sedan flera år att bearbeta det jag varit med om. Sinnesstämningen från Gudsmötet satt kvar i ungefär ett halvår, innan den så sakteliga började klinga av. Den närmaste tiden efteråt kände jag mig tidvis deprimerad, då jag hade en oerhört stark längtan tillbaka till den "plats" där mötet med Gudomen hade ägt rum. Det tog också lång tid, flera år, innan jag berättade om min upplevelse för någon. Den var helig för mig och jag ville inte att den skulle missförstås eller profaneras på något sätt. Men, allt eftersom tiden gick, sjönk upplevelsen mer och mer in i minnenas kartotek. Upplevelsen var så oerhört stark att jag än idag, 35 år senare, utan vidare kan se guldtrådarna, det ogenomträngliga mörkret och de inledande scenerna, skärselden och utrensningen av de djuriska tankeklimate framför mig igen, om jag så önskar.

Jag förstod senare, när jag började läsa *Livets Bog*, att det var en skyddsängel som tog min hand och som ombesörjde utrensningen av de negativa tankeklimate. Likaså att det var skärselden jag hade upplevt i början av upplevelsen. Ja, denna märkliga och helt fantastiska upplevelse, har verkligen bränt sig fast i mitt medvetande och den finns för alltid omsorgsfullt bevarad i mina själsliga regioner.

Dessa stegvisa händelser, denna redogörelse, utgör alltså delar av min egen upplevelse av detta "Något". En upplevelse som jag hade som 30-åring, och som kom att förändra mitt liv fundamentalt. Fyra år efter denna märkliga händelse kom jag i kontakt med Martinus litteratur på våren 1991 i Århus, i Danmark (där jag då medverkade i en operaproduktion på Den Jyske opera). Den första boken av Martinus som jag köpte var *Logik*, men jag lät den ligga ett tag. Senare den hösten började jag läsa boken, vilken i rask följd av *Livets Bog* del 1–7. Ett livslångt andligt sökande hade nu tagit sin början, vilken fram till denna dag, fortsätter med oförminskad kraft. Med stigande ålder har studiet av guldtrådarna och sökandet efter ett svar på vad detta mörka "något" som omfamnade mig är för något, blivit det som kanske intressera mig mest av livets och universums otaliga gåtor och mysterier. Dvs. studiet av ämnet för

denna essä – det gudomliga mörkrets transcendent strålgans och det omanifesterade, egenskaplösa och därmed kontrastlösa ”Något som är” eller Gudomen.

Martinus beskriver detta överjordiska ljus som han upplevde i samband med sin invigning, som tusentals vibrerande gyllene trådar, vilka totalt uppfyllde rummet; att han befann sig i ett levande, gyllene ljusflöde; att han var utanför tid och rum och ett med oändligheten och evigheten; att han var i sitt odödliga jags element; att han var ett med världsalltets jag eller eviga upphov – världsalltets eviga, allvetande, allsmåktiga och allkärleksfulla Gud. (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 3)

Vad gäller den fullständiga tystnad som jag förundrades över vid skådandet av de glittrande guldtrådarna, finns det i boken *Dionysios Areopagita* av Hugo Ball (Artos Bokförlag 1997) en beskrivning av ”den urgudomliga tystnaden”. Under rubriken ”Urgudomen och himlastegen”, kapitel 3, kan vi läsa följande. Här skriver Hugo Ball inledningsvis att Dionysios Areopagita kallar skaparen – ”en ljuskälla”.

”En ljuskälla kallar han skaparen, som på ett övernaturligt sätt omfattar allt som kan genomträngas; en utstrålning av gudomlig godhet, som icke med beräkning och överläggning, icke på grund av någon moralisk förpliktelse – därpå kommer det an – utan som genom sin lockande frihet och salighet drar in allt i sin trollkrets. Han kallar även detta högsta väsen ’den urgudomliga tystnaden’, ett tiggande som står ännu högre än den tystnad som det talas om i de teologiska uttryckssätten och oraklen i Genesis klarläggande tolkar – änglarna som förkunnar lagen. Från denna urgudomliga tystnad utgår allt, till denna tystnad återvänder det. Lagen, som änglarna ger, är blott den enklaste vägen dit, till ’den överjordiska vilan’.”

Martinus och ”det gudomliga något som är” eller den ”orsakslösa orsaken”

Hos Martinus hittar vi i *Den eviga världsbilden*, del 5, st. 75.9, följande rader där han, liksom Ibn Arabi, beskriver den absoluta stillheten, det evigt balanserade och omanifesterade gudomliga allväsendet, 0X – ”den orsakslösa orsaken” eller ”något som är” – samt X1, jaget, X2, skapar- och upplevelseförmågan och X3, det skapade.

Jag har för överskådlighetens skull valt att dela upp de inledande delarna av stycke 75.9 i tre delar, så att läsaren lättare ska kunna relatera till de nedanstående kommentarerna till styckena.

Del 1

”Bakom alla de levande väsendena i hela världsalltet ligger således ett immateriellt något, som är fullständigt otillgängligt för de levande väsendenas direkta förnimmelse. Detta över allt förnimmande höjda något tillkännager sig enbart indirekt som den sanna och absoluta orsaken till allt som över huvud taget är tillgängligt för förnimmelse. Själv kan det omöjligt vara en verkan av något annat. Det kan absolut inte ha någon föregående orsak som det kan vara en verkan av, eftersom det i sin primära natur utgör absolut stillhet. Dess primära område måste således uttryckas som absolut ’icke-rörelse’.”

Del 2

”Det är riktigt att de utifrån detta område av sin struktur, som är detsamma som jaget i det levande väsendet, genom sitt övermedvetande existerar med något av sin struktur som ett med rörelsen. Det existerar således som den fasta punkten bakom rörelsen och kan genom ödeselementet och dess talangkärnor försätta rörelsen i förstärkta våglängder som gör den synlig som materia, i vilken jaget ytterligare genom sina talangkärnor och organismer kan sätta igång skapande och därmed upplevelsen av livet. Men eftersom jaget omöjligt kan vara annat än den första orsaken, och all rörelse utgår från detta, kan jaget absolut inte vara en verkan av en föregående orsak.”

Om övermedvetandet eller X2

”Vi har sett att detta övermedvetande såsom 'X2' är rotfast i själva jaget och att detta således är medvetandets absoluta grundval eller 'fasta punkt'. Som vi har sett hör individens alla talangkärnor hemma i 'X2'. Detta 'X' är sålunda i verkligheten individens 'förmågemagasin'. Här finner vi talangkärnor för över huvud taget allt som individen kan prestera. Alla hans högsta, genom livet förvärvade mentala skatter ryms således här i ödeselementet i form av talangkärnor. Här ryms essensen av alla hans tidigare liv, av alla hans genom dessa liv gjorda erfarenheter, allt upplevt lidande och all upplevd sorg, såväl som all upplevd glädje och lycka. Och denna essens blir avgörande för väsendets öde i dess nuvarande och kommande liv.” (*Livets Bog*, del 3, st. 944)

”Vi förstår nu att detta jag bakom oss bara är åtskild från andra jag genom den organism jag är i, och genom mitt övermedvetande. Övermedvetandet bildar ett slags gräns. I mitt övermedvetande är mitt jag, och detta övermedvetande bildar liksom denna gräns, genom vilken jag blir åtskild från de andra. Övermedvetandet skapar i sin tur undermedvetandet. När vi är vakna, hör vår fysiska kropp till dagsmedvetandet. När vi sover, hör den fysiska kroppen till vårt undermedvetande, för då är vi medvetna i den andliga världen. Men vi är alltså alla knutna till denna fasta punkt som arbetar genom dessa olika övermedvetanden, och därmed ned genom de undermedvetna kropparna och in i den fysiska kroppen, som sedan i sin tur kommer att bilda den fysiska världen. Det är alltså Gudomens funktioner.” (*Storkursen*, st. 395)

Del 3

”Jaget är i sig självt således en absolut orsakslös orsak. Jaget är livets höjdpunkt. Innan detta existerar endast absolut stillhet, alltså 'icke-rörelse'. Och eftersom jagets primära sida också är absolut stillhet eller 'icke-rörelse', kan det omöjligt finnas något högre än just det levande väsendets jag och övermedvetande, som med sin anknytning till dess fysiska och andliga kropp blir synligt för sinnena som ett levande väsen.” (*Den eviga världsbilden*, del 5, st.75.9)

Återigen, utan jaget inget liv, ingen livsupplevelse.

[...] Utan jaget finns det inte något levande väsen. Jag har därför kallat jaget 'det levande' i det levande väsendet. Det existerar i detta tillstånd som absolut stillastående eller som 'den fasta punkt' kring vilken allt i världssaltet rör sig. I denna guldgloria börjar en ny gloria göra sig gällande. Denna visar sig som kulminerande ljus, och detta är början på det vi kallar 'ande'. Med denna andes anknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta i gång rörelse. Det är det vi känner som tankestoff. Men vi måste här förstå att

ingen rörelse av något slag sätter i gång. Den har pågått i all evighet. Den kan inte annat än pågå. (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11)

För mig är stycke 11 helt centralt för att kunna förstå hur det omanifesterade, kontrast- och egenskapslösa jaget, Gudomens innersta ”beståndsdel”, som Ibn Arabi och Dionysios Areopagita talar om, kan skapa rörelse och därigenom kontraster och livsupplevelse. Det är något vi ska återkomma till längre fram i texten under rubriken ”Jagets egenenergi – viljan”.

Den treeniga strukturen och talangkärnorna

Martinus talar om det levande väsendets treeniga struktur. Det är den strukturen som gör Gudomen och det levandes väsendet, eller livsenheten, till ett upplevande, skapande och korresponderande ”något”. Denna struktur består av jaget, X1, skapar- och upplevelseförmågan, X2, och det skapade, X3. X3 utgör resultatet av de omsatta skaparimpulser som jaget, X1, sänder ut. Dessa impulser ”går igenom” X2, till området för individens ”magasinerade” talangkärnor – ”ödeselementet”. Detta kan beskrivas som ett överfysiskt organ, en slags förrådskammare för tidigare gjorda fysiska och mentala erfarenheter. Dessa talangkärnor innehåller essensen av dessa erfarenheter och finns alltså lagrade i ödeselementet. Genom att jagets impulser går genom ödeselementets talangkärneförråd, kan jaget i varje sekund ta ställning till och jämföra de inkommande sinnesintrycken från omvärlden med tidigare gjorda erfarenheter på respektive område. Det är genom denna jämförelse som jaget, efter bästa förmåga, levererar ett svar på de inkommande sinnesimpulserna. Av förklarliga skäl avgör antalet gjorda erfarenheter vilken typ av reaktion jaget avger. Ju fler erfarenheter jaget har gjort på olika områden, desto konstruktivare blir svaret från jagets sida.

Dessa talangkärnor kan jaget aktivera när det så önskar, till exempel för skapandet av en ny organism när individen åter ska inkarnera på det fysiska planet. Eller så ligger dessa talangkärnor till grund för de kunskaper, kanske rent av specialförmågor, som många människor har på olika områden. Mycket tydliga blir dessa färdigheter – dvs. uppövade talanger och förmågor från tidigare liv – när barn på ett närmast virtuost sätt behärskar ett instrument vid mycket unga år. Något det finns ett otal exempel på världen över.

Kommentarer och konklusioner till stycke 75.9

Här befinner vi oss vid den absoluta ”nollpunkten” – 0X. Det utgör ett centrum som inte är ett centrum i vanlig bemärkelse, då det inte finns någon bortre gräns som detta centrum kan utgöra en mittpunkt för. Här, vid själva livskällans epicentrum, existerar inga upplevelser, inga kontraster eller motsatsförhållanden. Här vilar detta 0X i en evig stillhet, utan någon som helst medvetenhet om sin egen existens. Här befinner vi oss vid den högst abstrakta företeelse eller entitet som Ibn Arabi och Dionysios Areopagita gör sitt bästa för att beskriva med negationer staplade på varandra.

Kommentar till delstycke 1: Här tolkar jag det som att Martinus börjar med att presentera det Absoluta, det immateriella ”något som är”, ”den orsakslösa orsaken” eller 0X. Då dess primära natur är *stillhet* och *icke-rörelse*, finns det ingenting i dess ”innersta” natur som kan förvandlas, förändras, tas bort eller läggas till. Det har ingen annan föregående orsak än *sig själv, det definierar sig själv*. Det Absoluta utgör ett existentiellt mysterium, som det inte går att beskriva annat är i negativa former, dvs. tala om vad inte är.

Eller med Ibn Arabis ord: ”Han är den Singulära (*El-Fard*) utan Singularitet (*El-Faradaniya*). Han består inte av namn eller det som benämns, därför att namnet är Han och det som benämns är också Han. Det finns inget namn utom Han.”

Konklusion till delstycke 1: 0X härbärgerar *allt* som existerar *i sig själv; inom sig själv*, och kan därför inte påverkas utifrån. 0X härbärgerar följaktligen även all energi. Då energin finns ”*inuti*” eller *inom* 0X, kan den inte försvinna, eftersom 0X utgör *allt* som existerar (vart skulle den i så fall ta vägen?). Mängden energin är konstant, den kan endast omvandlas från ett tillstånd till ett annat tillstånd. Just på energins område, tycks det mig, blir Gudomens paradoxala natur extra tydlig. Denna är både begränsad (till sig själv, 0X) och oändlig på samma gång (livs- och uttrycksformerna, X1, X2 och X3). Då Gudomen, 0X, utgör evigheten och oändligheten, finns det inga gränser för hur många organismer, livsformer eller ting som denna entitet kan skapa för att spegla sig själv i. Oavsett i vilken form eller storlek dessa företeelser gestaltar sig, hur mycket energi de än kräver för sin omsättning och sitt framträdande, finns det ingen gräns eller stopp för detta. Det finns alltid den mängd energi som behövs för att dessa evigt pågående skapelseakter ska kunna manifesteras i fysisk eller andlig form. Gudomens energikälla är outtömlig.

Men, samtidigt utgör Gudomen eller 0X ett ”slutet system”. Det existerar inte något utanför denna entitet som kan tillföra något nytt, t.ex. ny energi. Kanske är det meningslöst att tala om gränser eller begränsningar, när vi här talar om ett ”något” som per definition är obegränsad och outtömlig till sin natur. Dessutom går det inte att avgränsa Gudomen eller 0X och tala om ett slutet system, då denna entitet inte har något i sitt ”innersta” som kan ligga till grund för ett slutet system. Ett slutet system bör ju bestå av något som kan avgränsas mot ett annat system eller liknande. I det här fallet talar vi om en oskapad, omanifesterad entitet, 0X, som inte består av något som kan avgränsas mot något annat. Även om man skulle kunna föreställa sig ett begränsat ”minsta” något, t.ex. ”den fasta punkten” som Martinus talar om som ”jaget” (hur skulle i så fall denna ”fasta punkt” se ut?), utgör denna föreställning endast ett resultat av ett illusoriskt tänkande, som bygger på tidens och rummets ”fasta” ramar. Dvs. en motsats till verkligheten. Rörelse (tiden och rummet) utgår alltid från något som inte består av rörelse, något som sätter i gång och upprätthåller denna rörelse – ”den fasta punkten” eller jaget. Jaget utgör ett immateriellt ”något”, som i sig själv utgör den enda ”gräns” man i så fall här skulle kunna tala om. Det som vår verklighet består av är jaget och rörelsekombinationers rörelsekombinationer. Dvs. det i sig, teoretiskt sett begränsade ”något” och det skapade – illusionernas obegränsade värld av skapelser, rörelse och förvandling.

Det är en svindlande tanke, att ett levande ”ingenting” kan skapa en oändlig mängd livsenheter, vilka i sin tur kan skapa en oändlig mängd materiella företeelser, som endast består av rörelsekombinationers rörelsekombinationer i det oändliga, uppåt i makrokosmos och nedåt i mikrokosmos. Rörelsen utgör en illusion, en skenbar begränsning av evigheten. 0X utgör verkligheten. Det innersta i 0X är jaget, vilket vi alla delar med 0X i form av vårt individuella jag, X1. Därför utgör vi alla, genom vårt kosmiska släktskap med 0X, genom vår jagstruktur, X1, X2 och X3, verkligheten.

Martinus talar i *Livets Bog*, del 2, om den ”fasta punkten” som utgör det obegränsade ”något”, evigheten och oändligheten, runt vilken hela vår illusoriska och skenbart fasta, materiellt strukturerade tillvaro snurrar.

”Att kombinera materia, är detsamma som att utlösa rörelse. Att utlösa rörelse, är detsamma som att flytta materia. Att flytta materia, kan endast ske på basis av energi eller kraft. Kraft är

i sin högsta kosmiska analys en medvetandeegenskap. Då medvetandeegenskaper endast kan vara knutna till ett jag, blir det alltså jaget som är den 'fasta punkten' för all materia, för all rörelse, all skapelse eller upplevelse." (*Livets Bog*, del 2, st. 381)

Om 0X

Då 0X är det innersta upphovet till all rörelse och följaktligen finns "bakom" alla skapade företeelser som dess utgångspunkt, finns det ingenting som "ligger" djupare än detta 0X. Det är och förblir den sista instansen när vi söker oss inåt till livets och livsupplevelsens innersta orsak. Med 0X har vi, så att säga, nått vägs ände.

Då 0X eller "Något som är" utgör stillhet och "icke-rörelse", är energin i den "icke-verkande delen" av 0X i evig balans. Då energin i 0X är i *absolut* balans, finns där inte några kontraster, dvs. ingen aktivitet, i eller inom 0X, utan endast ett obegränsat "hav" av potentiella skapelsemöjligheter i omanifesterad eller virtuell form. Det finns alltså inget hos 0X som "sticker ut" eller ger sig till känna. Här existerar den absoluta stillhetens alfa och omega, 0X, i oberörbar majestät.

När Martinus i stycke 75.9 skriver om detta, bakom alla levande väsen existerande "immateriella något", att: "Dess primära område måste således uttryckas som absolut 'icke-rörelse'", menar jag att Martinus refererar till just 0X i analysraden 0X, X1, X2 och X3. 0X primära område är alltså, i min läsning av Martinus, detsamma som det existentiella mysterium som benämns "den orsakslösa orsaken", "det Absoluta", "Urgrunden", "Ettheten", "den Ena" eller "den Singulära utan Singularitet" av mystiker i olika religiösa kontexter.

Här beskriver, menar jag, Martinus den absoluta stillheten, 0X eller "den orsakslösa orsaken". Detta 0X befinner sig "bortom" det som Mäster Eckhart benämner "den verkande delen" av Gudomen – Guds treenighet (Fadern, sonen och den helige ande) – eller den skapande delen av "Ursubjektet", X1 (med tillhörande X2 och X3).

Kommentar till delstycke 2: I det andra stycket skriver Martinus att jaget, utifrån sitt primära område, uttryckt som "icke-rörelse", genom sitt övermedvetande "existerar med något av sin struktur som ett med rörelsen." Det existerar som den fasta punkten och kan "genom ödeselementet och dess talangkärnor försätta rörelsen i förstärkta våglängder som gör den synlig som materia, i vilken jaget ytterligare genom sina talangkärnor och organismer kan sätta igång skapande och därmed upplevelsen av livet."

Konklusion till delstycke 2: När Martinus skriver att jaget *genom* sitt övermedvetande "existerar med något av sin struktur som ett med rörelsen", tolkar jag det som att Martinus här beskriver X1, den "verkande delen" av 0X. När X1 kommer på tal i en analys av det levande väsendet, följer X2, skapar- och upplevelseförmågan och X3, det skapade, automatiskt med i resonemanget. Det är ju genom just X1, tillsammans med X2 och X3, som 0X blir till ett levande, upplevande, interagerande väsen som *kan och vill* uppleva. Detta förverkligas genom att urbegäret träder in på livsscenen som det kosmiska perpetuum mobile, som i all evighet (tillsammans med moderenergin och skaparprinciperna) "driver på" eller "triggar" jaget, 0X/X1, att förverkliga sina inneboende skapelse- och uttrycksmöjligheter, i en *aldrig sinande ström* av hittills oprövade fysiska och psykiska manifestationsformer. Allt detta förverkligat genom X2- och X3 principernas gemensamma verksamhet.

Kommentar till delstycke 3: Martinus skriver här något ytterst intressant. Detta är något som stärker min hypotes om att 0X eller ”Något som är” utgör grunden för den ”verkande” och interagerande jagdelen, X1, i alla levande väsen.

”Jaget är livets höjdpunkt. Innan detta existerar endast absolut stillhet, alltså ”icke-rörelse.” (st. 75.9)

Dessa två meningar utgör för mig verkliga nyckelmeningar för förståelsen av de teoretiska, funktionella aspekterna av det gudomliga ”Något som är”. Martinus konstaterar här att det existerar absolut stillhet *innan* jaget, och att detta jag utgör *livets höjdpunkt*.

Vad kan då Martinus tänkas mena med ordet innan? Dvs. att det innan jaget, livets höjdpunkt, existerar endast absolut stillhet, alltså ”icke-rörelse”. Min tolkning är att ordet innan står för, eller är detsamma som 0X, ”den icke-verkande” delen av ”X” – det Absoluta, den orsakslösa orsaken eller ”Något som är”. Dvs. den obeskrivbara, egenskaps- och kontrastlösa Urgrunden, ”X”, om vilken man inte kan säga något annat än att den utgör ett ”Något som är”. Vi möter alltså här, menar jag, det gudomliga ”Intet” eller ”Intigheten” som Dionysios Areopagita och Ibn Arabi talar om i sina texter.

Konklusion till delstycke 3: Min tolkning är att X1, genom X2-principen eller övermedvetandet, utgör den del av 0X som står i direkt förbindelse med rörelsen, och som sätter igång och upprätthåller denna i all evighet. Detta sker, skriver Martinus i boken *Den intellektualiserade kristendomen*, stycke 11, genom kristusväsendenas kosmiska talangkärnors anknytning till den nya glorian i guldglorian. Denna nya gloria utgör början på ande, dvs. medvetande. Genom denna process kunde väsendet sätta igång rörelse, vilket är lika med tankestoff.

Hur dessa kristusväsen bär sig åt för att hålla rörelsen igång har Martinus, så vitt jag vet, inte skrivit något om. Av kontexten förstår man att det handlar om en evigt pågående process, som kanske utgör den enskilt viktigaste faktorn i hela det kosmiska maskineriet. För inte sant, utan rörelse ingen tankemateria, utan tankemateria ingen livsupplevelse och utan livsupplevelse – dvs. skapandet av kontraster, motsatsförhållande och begräsningar - kan Gudomen inte uppnå en bekräftelse på sin egen existens, vilket är vad det djupast sett handlar om.

I nedanstående stycke hittar vi en intressant beskrivning av Ibn Arabis och Ms at- Tarjumanas synsätt på materiens skapelse. Kanske kan den ge lite klarhet i Martinus tankar om kristusväsendenas kosmiska talangkärnor?

Ibn Arabis och Martinus tankar om skapelsen av rörelsen och materien

I Peter Lamborn Wilsons artikel ”Kvantum, Kaos och Varats Enhet”, publicerad i *Ibn Arabi – en minnesbok*, 1998), finns en intressant passage, där han utifrån ett kvantfysiskt perspektiv ställer sig frågan hur materien har uppkommit. Han skriver följande:

”En värld där materia och medvetande egentligen aldrig har blivit till, men som är alldeles verklig – eller en värld som inte är verklig men där materia och medvetande existerar på något sätt – båda dessa modeller går enligt min mening att förena med kvantmekaniken och också med tanke-systemet i *Kitab al-Alif*. Om vi antar att vi betraktar världen med anseende till

tillblivelsen (eller med anseende till vågfunktionens skenbara kollaps, som kvantmekaniken skulle uttrycka det), hur kan vi då beskriva materiens uppkomst? – vilket egentligen är två sätt att ställa samma fråga. Ibn Arabi säger att ”icke-existensens icke-existens är existens”. Allah kallas för ”den som lät himlarna och jorden flamma upp till verklighet”. Koranen säger också: ”Har de otrogna inte sett att himlarna och jorden var en hopsydd massa, och att jag sedan sprättade upp den och formade allt av vatten? Vattnet: det vill säga de möjligheter till allt som finns i det formlösa kaos.” (Peter Lamborn Wilson, ”Kvantum, Kaos och Varats Enhet”)

I nästa stycke finns en intressant parallell till Martinus beskrivning av det kulminerande ljuset i den nya glorian, början till ande eller medvetande och denna andes anknytning till ”kristusväsendenas kosmiska talangkärnors” som var starten på igångsättandet av rörelse (något som har pågått och kommer att pågå i all evighet). I Martinus beskrivning av verkligheten utgörs materiens minsta beståndsdel av livsenheten eller det levande väsendet. Vidare menar Martinus att det enda som existerar är levande väsen eller livsenheter, och att det är dessa entiteter som skapar och använder materien för sin livsupplevelse, enligt principen ”liv inuti liv”, genom deras treeniga struktur: X1, jaget, X2, skapar- och upplevelseförmågan och X3, det skapade.

”Världsalltet är en oändlig enhet, som utgör ett alltomfattande väsen, nämligen Gudomen. Gudomen består av alla existerande levande väsen. Dessa är organiserade som liv inuti liv. Det vill säga att varje väsen både är ett makroväsen, som ger livsrum åt mikroväsen, och ett mikroväsen som får livsrum av ett större makroväsen. På det sättet är alla levande väsen orubbligt livsbetingande för varandra.” (Symbolförklaring till symbol nr 7 – *Livsenhetsprincipen*) <https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloeversikt/symbol-7.html>

Här fortsätter Peter Lamborn Wilson sin text med Koranens tanke om att allt formades av vatten genom att citera Ms at- Tarjumana:

”I vår föreställning om skapelsen fanns först *Ama*, den Stora dimman eller det Stora molnet. Där fanns ingen atmosfär ovanför eller nedanför den. Sedan flödade ljuset av Hans essens över den och Dimman ”färgades”, det vill säga den genomträngdes av ljus, denna rena energikälla. Sedan uppträdde gestalterna av änglar som vandrar i kärlek i den (i Dimman). Dessa änglar är i ständig rörelse, oupphörlig rörelse. Så är deras energi beskaffad. *Skapelsens början kännetecknas av intensiv rörelse*. Fysikerna anser att den utgörs av högenergi partiklar och islam anser att den *utgörs av änglar som rör sig rasande snabbt på grund av den kärlek den Gudomliga skönhetens majestät väcker hos dem*.

Ibn Arabi beskriver det på följande sätt: ”*Gud fanns i Dimman*. Det fanns ingen atmosfär ovanför eller nedanför den. *Det var den första Gudomliga manifestationen. Essensens ljus flödade över den då Han var manifest när Han sade: 'Allah är himlarnas och jordens ljus'.* När *Dimman färgades av ljus framträdde i den gestalterna av änglarna som vandrar i kärlek*. Dessa finns ovanför de naturliga kropparnas värld. Varken Tronen eller någon skapad varelse föregick dem. Sedan Han gett dem existens gav Han dem en manifestation – en *tajalli*. På grund av denna *tajalli* blev de *Osedda*, Osynliga. Detta *Osedda* är dessa formers ande.” (Peter Lamborn Wilson, ”Kvantum, Kaos och Varats Enhet” ur *Ibn Arabi – en minnesbok*, 1998. Min kursivering)

Här kan man utan vidare göra en jämförelse mellan Martinus tankar om kristusväsendena, de högst utvecklade kärleksväsendena i spiralkretsloppet, och Ms at- Tarjumanas tankar om änglarna som ”rör sig rasande snabbt på grund av den kärlek den Gudomliga skönhetens

majestät väcker hos dem”. Det låter i mina öron som att vi här ser en beskrivning av samma kärleksfulla entiteter och deras roll i skapelsen av rörelse och därmed av materien.

Intressant är också att läsa hos Ibn Arabi, att Gud fanns i Dimman och att det var den första Gudomliga manifestationen, samt att ”Essensens ljus flödade över den då Han var manifest när Han sade: ”Allah är himlarnas och jordens ljus”. Här tänker jag osökt på den nya glorian som gör sig gällande och som visar sig som ”kulminerande ljus”. Dvs. i det (evigt pågående) ögonblicket blir, enligt min hypotes, Gudomen eller 0X till en personlig Gud, X1, (som vill och kan manifesteras via materiens oändliga variationsrikedom) genom den treeniga principens skapande verksamhet. Här bryter 0X sin isolering genom sin verkande jagdel, X1 och illusionsprinciperna X2 och X3.

Ibn Arabis formulering – ”När Dimman färgades av ljus framträdde i den gestalterna av änglarna som vandrade i kärlek”, och Ms at- Tarjumanas formuleringar ”Skapelsens början kännetecknas av intensiv rörelse”, samt ”änglar som rör sig rasande snabbt” – stämmer väl överens med Martinus formulering: ”Med denna andes [dvs. medvetandets] anknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta igång rörelse. Det är det vi känner som tankestoff”.

Den Stora dimman eller det Stora molnet blir i min läsning det samma som guldglorian, och meningen ”Essensens ljus flödade över den då Han var manifest när Han sade: ”Allah är himlarnas och jordens ljus”, blir enligt min hypotes, den nya glorians kulminerande ljus och den (evigt) pågående aktiviteten hos kristusväsendena och deras kosmiska talangkärnor, vilken leder till skapelsen av rörelse och ande. Denna rörelseaktivitet skapar medvetande, tankestoff, vilket möjliggör för Gudomen att bli den personliga, kommunicerande och aktivt skapande jagdelen, X1. Jag menar att den Stora dimman eller det Stora molnet inte utgör något fysiskt manifesterat, t.ex. en stjärnnebulosa eller liknade. Texten ”När Dimman färgades av ljus framträdde i den gestalterna av änglarna som vandrade i kärlek”, beskriver menar jag, något annat, något mer upphöjt. Min tanke är den, att de i kärlek vandrande änglarna utgör de kristusväsen som, efter den nya glorians ”tillkännagivande” i form av kulminerande ljus, upprätthåller rörelsen och därmed skapandet av den tankemateria som Gudomen kan sända in på det fysiska planet i form av solljus, kosmiska strålar och utvecklingsplaner för kommande skapelser och fysiska manifestationsformer.

Vad gäller följande fem meningar går det att utläsa att änglarna eller kristusväsendena befinner sig i ett icke-fysiskt tillstånd:

- 1) ”Dessa [änglarna] finns ovanför de naturliga kropparnas värld.”
- 2) ”Varken Tronen eller någon skapad varelse föregick dem.”
- 3) ”Sedan Han gett dem existens gav Han dem en manifestation – en *tajalli*.”
- 4) ”På grund av denna *tajalli* blev de Osedda, Osynliga.”
- 5) ”Detta Osedda är dessa formers ande.”

Dessa änglar är från ett mänskligt perspektiv osedda och osynliga. Dessa änglar eller kristusväsen befinner sig, enligt min mening, på de högsta tillvaroplanen i spiralkretsloppet – visdomsriket och den gudomliga världen. I den gudomliga världen är livsenheterna fullständigt ett med Gudomen. De tänker dennes tankar och de ser det denne ser, och kan genom sitt fullkomliga behärskande av intuitionens energi, utgöra de entiteter som aktiverar sina talangkärnor för upprätthållandet av rörelsen. Denna process har, vad jag vet, Martinus

inte beskrivit i detalj. Dvs. vilka kristusväsen som kommer ifråga för denna, för Gudomens eviga livsupplevelse helt centrala uppgift, och på vilket tillvaroplan de hör hemma.

Detta är min hypotes:

I symbolboken *Den eviga världsbilden*, del 3, under rubriken *Den gudomliga försynen*, stycke 33.74, beskrivet Martinus en grupp högkosmiska väsen som utgör en organisk enhet, *Försynen*, vilken har till uppgift att stödja, hjälpa och leda mänsklighetens utveckling framåt här på jorden. Den gruppen bildar "Guds organ för tanke- eller medvetandeutbyte mellan Gud och de ännu ej färdiga människorna och det härmed befrämjade skapandet av människan som Guds avbild, honom lik" (*Den eviga världsbilden*, del 3, st., 33.74).

Vad jag förstår, så är det inte dessa högkosmiska väsen som upprätthåller rörelsen vi här talar om. De mest upphöjda väsendena i denna gudomliga Försyn, har för länge sedan uppnått fullkomlighet på livets alla tänkbara områden och ingår nu i gudomens primära medvetande. Det är med all säkerhet där, bland visdomsrikets och den gudomliga världens högkosmiska livsenheter, som vi hittar de upphöjda kristusväsen vars kosmiska talangkärnor, som en automatfunktion, upprätthåller rörelsen och därmed Gudomens medvetande och livsupplevelse. Då det är Gudomen som skänker oss vår livsupplevelse genom sin livskraft och skaparförmåga, måste denna entitet först hålla igång rörelsen, för att sedan "sprida" sin livskraft och det kosmiska material, dvs. elektriska krafter och kosmiska strålar, som vi livsenheter använder för vår livsupplevelse. Eller som Martinus beskriver det i *Den eviga världsbilden*, del 5:

"För att livet ska kunna existera på det materiella planet, måste det finnas ett centrum från vilket energierna kan föras in från det andliga planet. Detta centrum för tankeenergi i form av en sol eller en atom kan sända in medvetandeenergi på det materiella planet och hålla det vid liv. Genom solen får vi alltså inte bara fysiskt solsken och värme, utan genom solen kommer också en ofantlig mängd elektriska krafter och kosmiska strålar som är medvetandeenergi eller tankeenergi. Det är dessa energier som ligger bakom de fysiska yttringar som formar tingen, som ligger bakom planerna, och som har betingat att vi fått den form vi har." (*Den eviga världsbilden*, del 5, st. 49.2)

Det är alltså denna, för livsenheternas livsupplevelse helt avgörande förmåga – dvs. detta att Gudomen genom rörelse kan överföra kosmiska tankeenergierna från det andliga planet till det fysiska planet – som upprätthållandet av rörelsen från dennes sida är så viktig. Utan denna funktion, ingen livsupplevelse. Men, på den här punkten kan vi vara lugna. Denna livsuppehållande förmåga finns inbyggd i Gudomens kosmiska struktur som en automatfunktion, vilken "drivs på" av Gudomens outsläckliga urbegär. Därmed kan Gudomen följaktligen i all evighet njuta av livet, genom sina upplevelseorgans, dvs. livsenheternas, dagliga aktiviteter och göromål.

I styckena nedan beskriver Martinus något av dessa högkosmiska väsens fulländade levnadsart, fantastiska frihet och materiella obundenhet, som enligt Martinus övergår vårt förstånd. Här har vi något att verkligt se fram emot.

Visdomsriket

”Annorlunda ställer det sig med väsen som är hemmahörande i ’visdomsriket’. Detta rike är intelligensens hemvist. Här kulminerar väsendenas förmåga att analysera, och Guds medvetande blir ett vetenskapligt faktum. Väsendet ser världsalltet genom Guds medvetande. Det befinner sig på Faderns egen utsiktspunkt.

Men ’intuitionsenergin’ har också andra fördelar. Med hjälp av den kan individen uppnå genialitet i sitt skapande. Detta intuitiva skapande verkar återigen på ett så lätt och behagligt sätt, att det nästan framträder som ett slags automatfunktion. De mest geniala konstverken och litterära alstren, dikterna, romanerna och sagorna har detta intuitiva skapande att tacka för sin tillblivelse. Men även om denna form av skapande kulminerar först i nästa rike, bör man förstå att livet eller tillvaron i ’visdomsriket’ uppvisar en omätligt stor intellektualitet. Eftersom materien blint och direkt lystrar till tanken, som är kulminerande intellektualitet, det vill säga detsamma som fullkomlig kärlek, representerar de överfysiska klot eller världar som hyser ’visdomsriket’ en så överlägset frigjord, gudomlig tillvaro, sedd från den jordiska människans erfarenheter och dagliga liv, att den så att säga är ofattbar för detta väsen. Att förklara ’visdomsrikets’ överjordiska tillstånd för den jordiska människan, är nästan som att försöka göra den lätta sommarbrisens luftiga tillvaro begriplig för den tunga, massiva graniten.” (*Livets Bog*, del 2, st. 368)

Den gudomliga världen

”Förutom att väsendena i ’den gudomliga världen’ befinner sig i denna kulminerande högintellektualitet, befinner de sig även i kulminationen av den absoluta frigörelsen. Reinkarnations- eller återfödelseprincipen existerar här endast i latent form. Väsendena har ju inte någon kropp i materier som är fastare än att de kan ’materialisera’ eller ’dematerialisera’ dem på tankens bud. ’Organismerna’ här står och faller med sitt upphovs vilja. Väsendena blir synliga eller osynliga alltefter sin önskan. Följaktligen blir ’den gudomliga världen’ ett evigt, starkt skiftande panorama. Detaljerna skiftar lika snabbt som väsendenas tankar. Och de synliga tingen är ju bara ting som upprätthålls på grund av tankekoncentration.” (*Livets Bog*, del 2, st. 369)

Världsalltets stjärntöcken och vintergator

Martinus beskriver stjärntöcken som materiens ”urtillstånd”, ur vilket solsystemen med sina planeter och solar senare bildas. En nebulosa kallas ett flera ljusår stort moln av gas och rymdstoft. När det gäller stjärnbildningar, kan vi läsa följande beskrivning av denna process, ur ett naturvetenskapligt perspektiv:

”Stjärnbildningen inleds av förtätningar i nebulosan som drar ihop sig ytterligare. Så småningom bildas en ny stjärnhop med stjärnorna inhöljda i gas och stoft. De först bildade stjärnorna är de tyngre stjärnorna, dessa skapar starka stjärnvindar och de inre delarna av stjärnhopen hettas upp till över en miljon grader. Det yttre skalet av gas och stoft är dock fortfarande kallt och börjar expandera utåt ifrån stjärnhopen. I detta moln bildas ytterligare nya stjärnor, som redan i början rör sig ifrån stjärnhopen. Även stjärnor inuti stjärnhopen åker ut på grund av växelverkan med andra stjärnor. I detta stadium kan nebulosan beskrivas som en expanderande bubbla som är kall ytterst, men någon miljon grader i mitten. Enbart de tyngre stjärnorna är än så länge färdigbildade. Denna process ger upphov till flera spektakulära strukturer i molekylnolnet. När stjärnorna sedan dör bidrar de med sitt restmaterial till nya nebulosor, så kallade planetariska nebulosor. På så sätt kan nästa nebulosa

innehålla tyngre grundämnen fusionerade i de tidigare stjärnorna.”
(<https://sv.wikipedia.org/wiki/Nebulosa>)

I *Livets Bog*, del 2, stycke 418 och 419, beskriver Martinus samma process ur ett andligt vetenskapligt perspektiv. Han kallar tillkomsten av stjärntöcken för en makrokosmisk sexualakt, samt att det första som bildas vid skapelsen av ett fysiskt klot eller himlakropp är elektriciteten.

”Salighetsrikets” långtansenergier blir fysisk elektricitet

”Som tidigare nämnts, fortplantar sig de himmelska väsendenas långtansenergier efter hand till spiralens tre första stora grundenergier: ’instinkt-’, ’tyngd-’ och ’känslöenergin’. Genom långtansenergins beröring med ’instinktenergin’ i ’salighetsriket’, vilken energi, som symbolen visar, redan är i sitt andra uppåtgående stadium, och genom denna energikombinations beröring med ’tyngdenergin’, som i denna zon endast är i sitt första uppåtgående stadium, uppstår den ocean av kraftreaktioner eller energiformer som man på det fysiska planet känner under begreppet ’elektricitet’. Och härmed är det första grundmaterialet tillrättalagt för skapelsen eller tillkomsten av en fysisk värld. ’Elektriciteten’ utgör bron mellan ’salighetsriket’ och den fysiska världen. Allt som existerar av osynliga krafter, alltifrån tankevågorna som går genom de fysiska väsendenas hjärnor till ljuskällan i deras elektriska ljuskronor eller drivkraften i deras elektriska tåg, alltifrån radiovågorna i deras rum till livskraften i deras fysiska organismer, hör utan undantag i form av strålar och vågor hemma under begreppet ’elektricitet’.” (Livets Bog, del 2, st. 418)

En sexuell akt eller befruktning är en utlösning av elektriska krafter. Klotens tillkomst är också baserad på en sexuell akt i makrokosmos

”’Elektriciteten’ är således det första som blir till när det skapas ett fysiskt klot eller en himlakropp ute i världsrymden, liksom den också är det första som blir till när ett väsens organism ska börja skapas. Vad är en befruktning, ett samlag eller en sexuell akt annat än en utlösning eller fortplantning av ’elektriska’ krafter? Den börjar som en utomordentligt livlig tankemanifestation, vilken, omsatt i praktisk handling, genom sexualorganen på normalt sätt fortplantar sig till ’säden’, som ju är organismens ’frön’, ett slags fysiska ’talangkärnor’. Genom denna starka stimulering från väsendets sexuella tankemanifestation, som ju verkar som ett slags extas, och under förutsättning att den sexuella akten fullbordas, skapas för säden de betingelser som gör att den kan ’gro’ och en ny organism kan ta sin början.

Det första som blir till när en organism skapas, är således en ansamling av mentala krafter som kan fortplanta sig genom fysiska krafter. Och det är precis detsamma som sker ute i världsrymden när en ny himlakropp ska skapas. En himlakropp är ju i sin kosmiska analys en organism, ett fysiskt manifestationsredskap för ett jag, på samma sätt som vår egen fysiska organism är ett redskap för vårt eget jags manifeststation på det fysiska planet. Och liksom skapandet av vår egen organism endast kan ta sin början genom en sexuell akt, alltså en speciell utlösning av därtill ägnad tankeenergi, som rent praktiskt dels åstadkommer att säden överförs från hankönsorganen till honkönsorganen, dels besjälar sädens frön så att de kan ’gro’ och den nödvändiga utvecklingen kan ta sin början, så är också varje klots tillblivelse betingad av en föregående mycket stor sexuell tankemanifestation av väsen från makrokosmos.

Det första som för jordmänniskan framträder materiellt synligt av denna process, denna

'makrokosmiska sexuella akt', är allt det som existerar i form av 'stjärntöcken'. Dessa utgör således i verkligheten utlöst 'makrokosmisk säd'. I denna 'säd' blir alltfler koncentrerade punkter synliga, vilka efter hand glider ut ur sitt nebulosaliknande tillstånd och förtätas till självständigt lysande system. Det är sådana system vi känner under benämningen 'solsystem'. Dessa utvecklas vidare och visar sig efter hand bestå av koncentrerade punkter, vars ljus är i starkt avtagande, ja, för vissa helt utsläckt. Sådana mörka eller släckta punkter är det vi kallar 'planeter'. En sådan 'planet' är jorden.

Då dessa mörka klot i många fall har knutit mindre 'planeter' till sig, 'biplaneter', 'drabanter' eller 'månar', utgör de ju också själva ett system. Som bekant har jordklotet dock bara en sådan biplanet eller måne. Men att jordklotet även på annat sätt utgör ett enormt system med ett myller av liv och energifunktioner, ja, är en hel organism med mikroväsen i kött och blod, har ju för länge sedan blivit ett faktum för den utvecklade forskaren." (*Livets Bog*, del 2, st. 419)

I nästa stycke från *Livets Bog*, del 6, uppenbarar Gud avsikten med världsalltets stjärntöcken, vintergator och solsystem:

"Den gudomlige Fadern fortsatte: 'Min tankekombination och viljeföring med avseende på jordens skapelse var alltså den 'ande som svävade över vattnet'. Men då en verkligt logisk plan eller avsikt absolut inte kan utlösas utan att i sitt slutfacit vara till glädje och välsignelse för levande väsen, ser du, hur min ande, mitt medvetande, min logiska plan och avsikt med jorden här är det stora ljus som framträdde på skapelsens första dag. Det första var sålunda skapandet av den plan och avsikt som skulle göra jorden till ett område, där rättfärdighet kunde ta sin boning och där alla jordens släkter kunde välsignas. Denna kärleksfulla plan i mitt medvetande och i min tanke var det första som blev till. Och då all skapelse av välsignelse är en ljusmanifestation, måste denna min första skapelse eller rörelse i materien alltså bli ett mentalt solsken, som gjorde universum och livet lysande. Och nu börjar du väl också kunna se min innersta avsikt med alla de strålande och lysande stjärndimmorna, vintergatorna och solarna? Varför skulle dessa väl finnas till, om inte för att fylla samma ändamål. Även bakom dem finner vi den första skapelsedagens ljusmanifestation, min logiska tankekombination, min kärleksfulla avsikt att genom dem skapa bebodda världar med nya slag av vegetabiliska, animaliska och mänskliga livs- och tillvaroformer. De levande väsendena tillväxer därigenom i den kärlek som är min levnadsart och blir medvetet ett med mitt liv, liksom de i vaket dagsmedveten samvaro med mig i de högre världarna var för sig skall vara tidens och rummets skapare samt livets och dödens herre." (*Livets Bog*, del 6, st. 2105³)

Sammanfattning

Ja, det finns onekligen intressanta paralleller mellan Ms at- Tarjumanas, Ibn Arabis och Martinus beskrivningar av den bakomliggande gudomliga kärlekskraftens representanter och

³ Se gärna Martinus symbol 45 *Människokroppen som stjärnsystem* och symbol 49 *Mikrokosmiskt stjärnsystem. Organisk atomvärld* på Martinus Institutets hemsida, för vidare information om skapelsen av materia som blir till makro- och mikrokosmiska stjärnsystem och organiska atomvärldar:

<https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symbol-45-100/symbol-45.html> och

<https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symbol-45-100/symbol-49.html>

deras roll i skapelsen av rörelse och därmed av materia. Ms at- Tarjumana skriver om änglarnas ytterst snabba, materieskapande kärleksrörelser och Martinus skriver om kristusväsendenas kosmiska talangkärnors anknytning till den nya glorian. Ms at- Tarjumana menar vidare att skapelsens början kännetecknades av intensiv rörelse och att denna rörelse utgörs av änglar som rör sig rasande snabbt på grund av den kärlek den Gudomliga skönhetsens majestät väcker hos dem. Ibn Arabi skriver att när Dimman färgades av ljus framträdde i den gestalterna av änglarna som vandrade i kärlek. Martinus menar att en ny gloria börjar göra sig gällande i guldglorian, Gudomens ”medvetandekropp”, och att denna visar sig som kulminerande ljus, samt att detta är början på det vi kallar ande, dvs. medvetande eller tankestoft. Martinus skriver vidare, att med denna andes anknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor, kunde väsendet sätta i gång rörelse. Gudomen sänder med andra ord ut en medvetandeimpuls till kristusväsendena, varvid de aktiverar sina talangkärnor för skapande och upprätthållande av rörelse, av vilken tankematerien sedan skapas. Då Gudomen utgör evigheten och oändligheten, ligger det i sakens natur att denna rörelse- och medvetandeskapande process har pågått, och kommer att pågå i all evighet, med *obegränsade och uttömliga variations- och skapelsemöjligheter* för Gudomens vidkommande.

Detta med Gudomens outtömliga variationsmöjligheter för skapande av livsupplevelse, ska vi nog vara glada för. Annars skulle Gudomens eviga tillvaro bli, minst sagt, outhärdligt tråkig. För inte sant, ”evigheten är en mycket lång tid, speciellt mot slutet,” för att nu tala med komikern, skådespelaren och regissören Woody Allen.

I boken *Dionysios Areopagita* av Hugo Ball finns en passage där Dionysios talar om *Urfriden*. Dionysios strävade efter att förena den gnostiska och den kristna läran.

”Hans strävan går ut på att besegra stridigheterna med andens makt och de andliga stridigheterna med något som är högre än anden. Han känner sig lyftad och buren av det gudomliga, varhelst han förnimmer en kraft, ett värde. [...] Man må beundra hans hellenska arkitektur - friden såsom måttstock på de andliga värdena, försoning såsom en gudomlig maning, dessa tankar är kristna, och ingen varken före eller efter honom har med samma medvetenhet gjort dem till medelpunkt i systemet. Urfrid kallas här målet för alla väsen, de himmelska som de jordiska.”

Några rader senare kommer Dionysios in på något som mycket väl skulle kunna tolkas som kristusväsen (min kursivering):

”Guds och hans medarbetares ’förenande och sammanhållande verksamhet’ bär och sätter den andliga världen i rörelse; ja, det är först den som skapar den. Den i sanning fulländade är ’Guds medarbetare’ på att skapa frid; och han fullgör detta medarbetarskap, i det han ser det gudomliga överallt där han möter den enkla godheten i hela skapelsen.” (Hugo Ball 1997)

Martinus skriver i *Den intellektualiserade kristendomen*, stycke 11, att den enda plats där rörelsen inte existerar är i guldglorian. Det betyder, som jag ser det, att den nya glorians funktion är just den att, genom X1, bryta stillheten hos 0X genom igångsättandet av rörelse, tillika tankemateria.

”Förändringar kan endast äga rum i rörelse, och dessa förändringar i rörelse är det vi kallar ’skapelse’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11)

När Martinus skriver att jaget genom kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kan ”försätta rörelsen i förstärkta våglängder som gör den synlig som materia”, tolkar jag det som att han här talar om det gudomliga jagets ”viljeenergi”, med vilken Gudomen kan sätta upp ”en motvikt eller ett tryck” mot rörelsen, och därmed skapa olika hastigheter (se nedan). I det här fallet är det de högst utvecklade väsendena, kristusväsendena, de som utgör Gudomens främsta upplevelseredskap, som ombesörjer denna funktion. Dessa kristusväsen befinner sig på den högsta utvecklingsnivå som existerar. Genom sin på alla sätt fullkomliga mentala kapacitet, bildar de en organisk enhet, *Den gudomliga försynen*, som betraktar och upplever livet på precis samma sätt som Gudomen gör. De är ett med livslagarna; de har fullständig insikt i och kunskap om universums alla detaljer, från det minsta till det största, om jag nu ska använda ett rumsligt begrepp. Medvetandemässigt är de på samma nivå som Gudomen; de ”ser” med Guds ögon; de har fullständig tillgång till visdomsoceanens samtliga ”gömmor och vrår”, där Gudomens samlade vetande om sig själv finns lagrade i form av guldkopior. Dessa guldkopior utgör alltså essensen, eller ett facit, av samtliga livsenheters gjorda erfarenheter, mentala och fysiska, under evighetens gång.

I boken *Den eviga världsbilden*, del 3, skriver Martinus om *Den gudomliga försynen*. Denna försyn utgörs av en grupp ”högkosmiska” väsen.

”Att vi betecknar denna grupp högkosmiska som en organisk enhet beror på att det helt och hållet är förenade i av den orubbliga allkärlekens sätt att vara. De är alla ett med Gud. De är medvetna om Guds avsikt med de levande väsendena. De är alla medvetna i Guds plan med de nuvarande människorna. [...] De har således blivit en enhet i kraft av detta sitt likasinne i kärlek, förstånd och visdom. De har alla nått den högsta fullkomligheten.” (*Den eviga världsbilden*, del 3, st. 33.74)

Angående guldkopiorna och ”kosmisk klarsyn” kan vi läsa följande rader från *Livets Bog*, del 1:

”Eftersom guldkopiorna egentligen utgör den essens som blir kvar när en upplevelse har spelat ut sin roll eller fullgjort uppgiften att ge erfarenheter, och det av erfarenheten efterlämnade minnet blivit så renat, att den verkliga idén eller kärnan, det vill säga själva facit av erfarenheten, blottats, så är varje guldkopior identisk med facit av den djupaste orsaken eller idén till den handling eller manifestation som skapade erfarenheten. Alla andliga guldkopior existerar alltså som ’facit’. Den kosmiska klarsynen skiljer sig från den fysiska synen – som ju bara utgör en förmåga att ’se manifestationer’ – på så sätt att den är identisk med förmågan att ’se manifestationers facit’. Med intuitionen eller den kosmiska synen ’ser’ man alltså inte föremålen, utan de i föremålen inkarnerade idéerna och orsakerna.” (*Livets Bog*, del 1, st. 216)

Om den energi – intuitionsenergin – som ligger till grund för den kosmiska klarsynen skriver Martinus följande i *Livets Bog*, del 1:

”Eftersom denna energi genomtränger alla de föregående energierna, och då allt som förekommer i tillvaron ju är sammansatt av dessa energier, kommer intuitionsenergin inte att möta något hinder för sin genomträngningsförmåga. Den kan alltså till sin kosmiska natur liknas vid ett slags strålar som utan undantag går rakt igenom allt. När individen får sinnesorgan utvecklade, genom vilka han kan förnimma med hjälp av dessa strålar eller denna

energi, skådar han obehindrat genom alla mysterier. Förutom Gudomen, de eviga realiteterna och världslagarna, som snabbt blir till realistiska självupplevelser för honom, kommer han vidare efter hand att som fundamentala detaljer i sin dagliga upplevelse av livet skåda främmande världszoner, klotsystem och tillvaroformer. Samtidigt kommer han nu också att genom denna sin högsta kunskap framträda som en fundamental faktor vid skapandet av idéerna till nya världskulturer, utvecklingsbanor och skaparmetoder. En sådan förnimmelsebegåvning framträder här i Livets Bog under begreppet 'kosmiskt medvetande'. Med ett sådant medvetande skådar det levande väsendet tillvaron i dess högsta framträdande, och väsendets insikt blir gudomlig, då den endast kan uttryckas med orden 'Allt är mycket gott'. Men att se tillvaron på detta sätt, är att se den från 'Gudomens egen synpunkt'. Att uppleva tillvaron med kosmiskt medvetande, är alltså detsamma som att leva direkt samman med Gudomen. Och då detta således utgör den fundamentala medvetandefaktorn i den zon där intuitionsenergin kulminerar, kan denna zon eller detta rike uttryckas som 'den gudomliga världen.' (Livets Bog, del 1, st. 259)

Jagets egen energi – viljan

I det första stycket i artikeln "Den kosmiska läroanstalten" skriver Martinus:

"Energiutveckling är detsamma som 'rörelse' och utgör kontrasten till begreppet 'stillhet'. Dessa båda företeelser, stillhet och rörelse, utgör tillsammans den enhet som vi kallar livet eller den eviga tillvaron. Somliga menar kanske att stillhet utesluter rörelse och att rörelse gör det omöjligt för stillheten att existera, men det är endast en illusion. De kan bara upplevas tack vare varandras existens och all livsupplevelse är djupast sett en upplevelse av grader av stillhet respektive rörelse." ("Den kosmiska läroanstalten", *Kosmos* nr 1/1986)

Martinus ställer sig några rader längre fram frågan:

"Kan energi och stillhet verkligen utgöra en enhet?"

På denna fråga svarar han följande:

"Ja, när två kontraster blir en enhet, uppstår det en företeelse som kan inverka på sinnena som ett tillkännagivande av existens, som manifestation eller uppenbarelse. Manifestation eller uppenbarelse är detsamma som upplevelse av livet. En upplevelse av livet vore en komplett omöjlighet om inte liv utgjorde en enhet kombinerad av rörelse och stillhet. Men hur kan rörelse och stillhet kombineras till en enhet? Det kan de av den enkla anledningen att stillheten eller rörelsens kontrast också är energi. Det är en motvikt eller ett tryck som kan ställas mot rörelsen. Det är detta mottryck mot rörelsen som åstadkommer att denna framträder i olika grader av hastighet. [...]

Detta mottryck sätter sin prägel på rörelsen och gör den snabb eller långsam och skapar därmed allt det som inom den fysiska vetenskapen uttrycks som frekvenser eller våglängder, vilka har olika inverkningar på de levande väsendenas sinnesorgan. Då detta mottryck är detsamma som det levande väsendets vilja, är alla former av rörelse och energiutlösningar och därmed alla former av manifestation eller skapelse något som utlöses i ett levande väsens medvetande. Universums otaliga vintergatssystem med deras solar och klot såväl som dess

atomsystem med elektroner och protoner är rörelser, som utlöses och regleras av viljeförande krafters mottryck.” (“Den kosmiska läroanstalten” *Kosmos* nr 1/1986)

Martinus om jagets energi

På ett rådsmöte den 12 april 1977 konfronterades Martinus med frågan om jagets natur, att det är ”lite konstigt att föreställa sig att något som inte består av energi, kan utsända energi”.

På det svarade Martinus: ”Men det består av energi. Ja, men det är helt utanför vår räckvidd. Vi nödsakas att säga, att det är något som finns till. Men det finns inte något, vi kan jämföra det med”.

Min hypotes om jagets eller Gudomens energi

- 0X, den icke-verkande delen av Gudomen, ”härbärgerar” i sig själv så kallad potentiell energi i balanserad form, då det innefattar allt som existerar.
- X1, den verkande delen av Gudomen, använder denna energi för sin livsupplevelse. Denna livsupplevelse förverkligas genom principerna X2 och X3 – genom deras olika funktioner och verksamhetsområden.

Som jag uppfattar det hela, går Martinus här emot Dionysios Areopagitas och Ibn Arabis tankar om Gudomens totala intighet. Dvs. Gudomen, 0X, består av *någonting; består av energi*, som i ”*vilande, omanifesterad form*” väntar på att få komma till utlösning genom X1:s skapande verksamheter. Då Gudomen utgör en evig entitet, är följaktligen energin evig, då denna utgör en ”beståndsdel” av Gudomen eller 0X. X1 har med andra ord, i bokstavlig mening, en outtömlig energikälla att ösa ur.

En stilla undran

Kan det vara så, att när den balanserade, ”vilande” energin ”i” 0X används av X1 (som ju är *samma* entitet som 0X), så berör det även 0X? Dvs. att ”hela” Gudomen då blir en upplevande entitet? Eller är 0X helt oberörd av X1:s användande av ”sin” inneboende energi? Går det en slags ”funktionell medvetandegräns” mellan dem båda, som inte går att överskrida? Är och förblir 0X ett stillhetens och tomhetens ”något som är” eller ”ett intet” som finns ”bortom” X1, och som ”enbart” utgör en fond eller ”behållare” av potentiella skapelsemöjligheter i virtuell form, som just möjliggör X1:s igångsättande av skapande verksamhet och upplevelse av livet genom illusionsprinciperna X2 och X3? Förmodligen är frågan helt felställd eller kanske inte ens möjlig att få svar på ännu. Gudomen, 0X/X1, är och förblir ett stort mysterium på vårt nuvarande utvecklingssteg. Så, jag lämnar den frågan obesvarad med en känsla av att Gudomen är så fundamentalt annorlunda än allting annat vi känner till. Så pass annorlunda, att vi kanske inte skulle klara av att få ett svar på den frågan nu. Dvs. att *se* hur verkligheten är beskaffad bortom rörelsernas och energiernas domän, utan några rumsliga eller tidsmässiga företeelser att förhålla sig till. Dessa konkreta, förnimbara företeelser, som vi är så vana att skapa vår strukturerade verklighetsuppfattning, och därmed vår mentala trygghet, utifrån.

”Enligt hadithen är verkligheten beslöjad av sjuttiotusen (det vill säga en oändlighet av) slöjor av ljus och mörker. Att tränga igenom dem alla skulle trasa sönder verklighetens vävnad. Som Ibn Arabi påpekade i sin kommentar till denna hadith i *Tarjuman* så består Guds Barmhärtighet just i att verklighetens vävnad är ogenomtränglig, för själva varat är beroende av Enhetens essentiella ovetbarhet. ”*Den tao som kan utsägas är inte tao.*” I Shivas dans, i de tio tusen tingens skiftande mångfald, där och endast där avslöjar Enheten sig.” (Peter

Lamborn Wilson, "Kvantum, Kaos och Varats Enhet", i: *Ibn Arabi – en minnesbok*, Alhambra Förlag AB, 1998)

Martinus:

"Vad är det som gör Gud levande och skapande? Det som gör världsalltet levande och därmed till en evig, allt behärskande, levande, allvetande, allsmäktig och allkärleksfull Gudom är allt det vi har nämnt som inte är tillgängligt för förnimmelse och som därför existerar utanför tid och rum, och därför bara kan analyseras som "något som är". Detta "något som är" är världsalltets absolut "fasta punkt". Absolut all kraft ryms i detta för sinnena immateriella "något". (*Den intellektualiserade kristendomen*, st. 129.)

"Världsalltet består alltså av det vi kallar "materia" och av "det något" som är immateriellt. Denna immateriella del är dock, vilket vi just berört, inte så immateriellt att vi kan kalla den ett absolut "intet". Även om det inte ger sig till känna som "stoff", skapar den ändå verkningar som vida övergår stoffet eller materien. Den har förmåga att skapa och utforma materien." (*Den intellektualiserade kristendomen*, st. 131)

Jagets dubbelroll – 0X och X1

Martinus skriver ovan, att jaget genom sitt övermedvetande existerar med något av sin struktur som ett med rörelsen. Den initiala verkligheten utgörs av jaget eller 0X, som "inom" sig har en funktionell, verkande och skapande sida, bestående av X1, jaget, X2, skapar- och upplevelseförmågan och X3, det skapade. För tydlighetens skull, menar jag att jaget utgör *både* 0X och X1 (det finns bara ett jag). Jaget har därmed en slags dubbelroll: 0X eller urgrunden, det obeskrivbara "Något som är", den virtuella verklighetens evigt balanserade, och därmed omanifesterade "energiocyan", och X1, det skapande, upplevande och interagerande subjektet. Dessa båda "jagdelar", 0X och X1, konstituerar Gudomens jag.

Övermedvetandet

Övermedvetandet består av X1 och X2. Martinus benämner också ibland enbart X2 som övermedvetandet. Och det är genom den delen av sin struktur, X2, som 0X/X1 har kontakt med rörelsen. X1 utgör den igångsättande faktorn bakom de rörelser eller förvandlingar i materien som skapar livsupplevelsen. I stycket nedan skriver Martinus att X2 utgör rörelsens "absolut första upprinnelse".

"Livskällan är alltså detsamma som 'rörelse'. Utan 'rörelse' inget liv, ingen upplevelse, inget förnimmelande. Och vi kan här exakt konstatera var denna 'rörelse' har sin begynnelse. Vi ser att jaget utgör ett 'något' som inte är 'rörelse'. Och med denna upptäckt har vi konstaterat en zon, där 'rörelsen' är absolut utesluten och där den således aldrig har existerat och aldrig någonsin kommer att existera. Då denna zon eller detta område är detsamma som 'X1', måste denna del av det levande väsendet i sig själv alltså befinna sig helt utanför upplevelse, manifestation eller skapelse. Men detta stämmer ju även med våra tidigare analyser, som visar att jaget inte kan existera annat än i förening med de två andra principerna, 'X2' och 'X3'. Det är alltså denna förening som utgör förutsättningen för dess existens och framträdande som 'ett levande väsen'.

Nästa fält för vårt sökande efter en noggrann stadfästelse av 'livskällans' eller själva 'rörelsens' absolut första upprinnelse måste därför bli nästa princip som jaget är förbundet med, vilket vill säga 'X2'. Gränsen mellan 'X' och 'X2' är inte starkt markerad, utgör inte någon tydligt uppdragen linje. Den framträder som fina, omärkliga övergångar och gränisar inom detta område till fält, som omärkligt förenar sig med jaget, i synnerhet som denna del, liksom jaget självt, ligger helt utanför den direkta tillgängligheten för förnimmelse. Det är endast genom analysen av de efterföljande detaljerna hos det levande väsendet som denna gräns indirekt kan dokumenteras och därmed bli till faktum för oss." (*Livets Bog*, del 3, st. 781)

Hos Martinus utgör X1 och X2, dvs. övermedvetandet, något som han benämner evighetskroppen.

"Då 'övermedvetandet' således blir det levande väsendets främsta redskap, eftersom det är organet för uppbyggande av kropparna och i sig självt befinner sig utanför 'det timliga', trots sin inre förvandlingsförmåga, kan vi också kalla detta 'övermedvetande' för 'evighetskroppen'. I denna kropp förvarar det levande väsendet konsekvenserna av tidigare liv i fröstillstånd ('talangkärnorna'), det vill säga sädeskornen till dess framtida talangmässiga möjligheter. Evighetskroppen är således det levande väsendets verkliga 'ödeskropp'." (*Livets Bog*, del 2, st. 328)

Undermedvetandet

Undermedvetandet benämner Martinus X3. Det består av vårt dags- och nattmedvetande och de sex grundenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne, samt vår fysiska kropp. X3 utgör ett tids- och rumsdimensionellt område för skapande av aktiviteter eller aktiv energiomsättning. X3-området utgör själva livsscenen, där våra livsupplevelser tar form och gestaltar sig. Detta område upprätthålls av X1 och X2-principerna genom urbegäret, moderenergin, moderkärnan, som reglerar och styr den maskulina och den feminina polen, spiralcentra, vilka utgör "omkopplingsstationer" för moderenergens konvertering till de sex grundenergierna, ödeselementet med alla talangkärnorna, samt de kosmiska skaparprinciperna. Man skulle kunna säga att X3-området "växer" fram ur X2-området; att det utgör en slags förlängning av det.

Urbegäret och den högsta elden

Den kraft eller energi som ligger bakom Gudomens längtan efter kontakt, livsupplevelse och därmed självbekräftelse är urbegäret. Urbegärets "pådrivande verksamhet eller mekanismer" är intimt sammanvävda med den högsta eldens lågor eller kärlekskraft. Den högsta elden kan ses som det "bränsle" som i all evighet driver på, eller samverkar med, det aldrig utslocknande urbegäret, tillika jagets eviga motivationsfaktor. Denna kosmiska eld är neutral till sin karaktär och fungerar som Gudomens reglerande faktor för den uttrycks- och manifestationskapacitet som varje livsenhets maskulina och feminina pol har för tillfället. Likaså medverkar den högsta elden i regleringen av varje livsenhets medvetandenivå och placering i spiralkretsloppet. Ju mer moraliskt utvecklat, dvs. självisk och konkurrensinriktad en livsenhet är – i Martinus terminologi enpolig – desto mindre kraft eller styrka från denna eld har livsenheten till sitt förfogande. Och ju mer osjälvisk, dvs. humant och altruistiskt utvecklad en livsenhet är, desto mer kraft eller styrka får livsenheten från den högsta elden. Den högsta eldens fulla kraft eller kapacitet kan utnyttjas av den dubbelpoliga, kosmiskt medvetna livsenheten, vars båda poler nu är i inbördes balans. Det är denna balans hos

polerna, den maskulina och den feminina polen, som ger livsenheten tillgång till intuitionsenergin, vilket i sin tur är det samma som att livsenheten har fått kosmiskt medvetande (se nästa stycke ”Den sexuella polförvandlingen”). Vidare är den högsta elden synonymt med den sexuella principen. Marinus skriver att den sexuella principen eller den högsta elden är skapelsens ratt. Med hjälp av denna ratt styrs allt i universum.

Den sexuella polförvandlingen

Här är vi nu inne på ett ämnesområde som Martinus benämner polförvandlingen. Detta ämnesområde är helt centralt i Martinus världsbild och behandlar människans utveckling från det djuriska medvetandestadiet, där människan styrs av den maskulina eller den feminina polen, fram till den kosmiskt medvetna människans färdigutvecklade stadium, där båda polerna är i inbördes balans. Det är alltså denna inbördes balans mellan den maskulina och den feminina polen, som gör det möjligt för livsenheten att få kosmiskt medvetande, och därigenom få en obegränsad tillgång till intuitionsenergin; den kosmiska klarsynens energi. Vid detta utvecklingsstadium lämnar livsenheten Gudomens sekundära medvetandeområde, växtriket och djurriket, till förmån för ett inträde i Gudomens primära medvetandeområde, de kommande andliga världarna. Dessa andliga världar utgörs av den andra halvan av det riktiga människoriket, visdomsriket, den gudomliga världen och salighetsriket. Den första halvan av det riktiga människoriket är ett fysiskt tillvaroplan. Inträdesbiljetten till detta tillvaroplan utgörs just av det, vid den här tiden, erövrade kosmiska medvetandet. Detta medvetandetillstånd innebär bland annat, att individen har tillägnat sig en hundraprocentigt osjälvisk kärleksmoral, att den maskulina och den feminina polen är i inbördes balans, dvs. att individen är dubbelpolig, och att alla former av ”djuriskt” beteende, så som maktlystnad, äregirighet, krigs- och aggressionshandlingar, egendomsrättänkande och en instinktiv parnings- eller fortplantningsinriktad sexualdrift, har levts ut och därmed är avlägsnad från individens mentala och fysiska beteenderepertoar.

Martinus om ”enpoliga han- och honväsen”:

”Den jordiska människan är ett väsen som genom utvecklingen befinner sig i ett långsamt uppvaknande från ’djurriket’. Och detta rike är ju enbart baserat på just den form av ’sexualism’ som den jordiska människans organismfortplantning alltså är avhängig av. Hos djuret utfyller denna sida av ’sexualismen’ hela dess medvetande. Det lever uteslutande för att befordra och värna om artens bestånd. Och då denna ’sexualitet’ dessutom endast utlöser sig genom ’enpoliga’ väsen, det vill säga speciella ’hanväsen’ och speciella ’hönväsen’, är dessa väsens intressesfär redan härigenom starkt avgränsad. Med ett speciellt ’hanväsen’ bör man här förstå ett väsen vars medvetande endast utgör domän för den ’maskulina polen’, medan det speciella ’hönväsendet’ är ett väsen vars medvetande endast är domän för den ’feminina polen’.” (*Livets Bog*, del 3, st. 828)

Den maskulina polens karakteristiska särdrag

”Med den ’maskulina polen’ förstår vi här alla sådana tankar som är uttryck för begär efter, eller sådana medvetandefunktioner som verkar befordrande för överlägsenhet i styrka och makt. Därför måste sådana väsens medvetanden redan av naturen vara fientligt stämda mot likasinnade väsen, det vill säga väsen av deras ’ eget kön’, ty dessa har ju samma begär eller medvetandeinställning och är därför födda konkurrenter eller rivaler om herraväldet och makten. ’Maskulina’ väsen eller renodlade ’hanväsen’ är sålunda ’speciella kampväsen’. Genom att skapa ’speciella kampväsen’ och låta sådana leva sida vid sida har

Försynen skapat betingelser för utveckling av 'den dräpande principen' eller den medvetandesida av livet som utgör kontrasten till ljuset eller kärleken, utan vilken kontrast denna aldrig i något fall skulle kunna upplevas." (*Livets Bog*, del 3, st. 829)

Den feminina polens karakteristiska särdrag

"Som uttryck för den 'feminina polen' framträder alla sådana tankearter och medvetandefunktioner som befördrar en lyckoförnimmelse genom känslan att vara beskyddad, att stå i gunst hos ett överlägset maktväsen. Att ett feminint väsen också av naturen är skapat att vara mer eller mindre fientligt sinnat mot sina likar eller sitt 'eget kön', detta kan också betraktas som självklart. Ty dessa väsen är liksom 'hanväsendena' inbördes rivaler. De egenskaper som de är födda till att beundra och som utgör hela deras livslycka, finner de ju inte särskilt mycket av hos sitt 'eget kön'. Och om de finner dem där, så kan de inte se dem som annat än abnorma och därför än mindre beundransvärda." (*Livets Bog*, del 3, st. 830)

I nedanstående stycke beskriver Martinus ett mentalt klimat, ett utvecklingssteg, som jag tror många av oss kan känna igen sig i.

Äktenskapet inom det nuvarande jordmänniska utvecklingsstadiet

"Ingen man eller kvinna på det nuvarande jordmänniska utvecklingsstadiet är alltså född till att kunna ge sig själv helt och fullt åt ett väsen av motsatt kön. Det är riktigt att väsendena gifter sig och ömsesidigt tror att de gett sig själva helt åt motparten och därför även menar att de totalt äger varandra, men detta är något som inte håller streck. Varaktigheten hos detta äganderus (eller denna fullkomliga lycka i äktenskapet) är redan så kort, att den inte står i något som helst logiskt förhållande till den tidsperiod för vilken den är avsedd, nämligen makarnas fysiska livstid under deras innevarande jordeliv. Att man söker avhjälpa denna olägenhet i äktenskapet genom myndigheter och vigselbevis kan inte garantera varaktigheten hos detta äganderus, även om dessa åtgärder naturligtvis måste sägas vara solida stöttepelare för äktenskapet efter rusets upphörande. Det är tiden för detta paradisiska lyckorus i äktenskapet som brukar kallas 'smekmånadstiden'. Om denna period varade de äkta makarnas gemensamma jordeliv ut, skulle det aldrig någonsin finnas behov av juridiska åtgärder angående äktenskap. Två väsen som utgör varandras totala lycka och helt äger varandra kan omöjligt ha användning för utomståendes hjälp för att stötta sin lycka." (*Livets Bog*, del 3, st. 834)

I den sista avslutande delen av djurriket, där vi människor för närvarande befinner oss, har den motsatta polen hos mannen, dvs. den feminina polen, och den motsatta polen hos kvinna, dvs. den maskulina polen, utvecklats och fått en sådan bäring att nya intresseområden av intellektuell, konstnärlig och humanistisk karaktär på allvar börjar göra sig gällande. Det är ju den motsatta polen hos mannen och kvinnan som står för intellektualitet, medkänsla, konstnärlighet, demokrati, rättvisa, internationalism, jämlikhet mellan könen, nya familjekonstellationer eller samlevnadsformer, freds- och hjälparbete och den juridiska principen där rätten går före makten, medan den ordinarie polen står för familj, beskydd av avkomman, egendomsrättstänkande, hierarkiskt strukturerade stam- och klankulter, eller liknade mansdominerande system för familje- och samhällsbygge, makt, diktatur, nationalism, våld och den starkes rätt.

Den nya intressesfären hos könen och de kvarlevande religiösa traditionerna och dogmerna

”Men det är samma sak här som på så många andra utvecklingsfält: väsendet är inte genast dagsmedvetet i vad som försiggår med det självt. Det lever kvar i gamla föreställningar och traditioner, och som ’abnorma’, ’syndiga’ och ’straffbara’ bedömer det sådana spirande frön till naturliga, nya själsliga företeelser i sitt inre, och i synnerhet i sin nästas inre, som inte är helt i överensstämmelse med dessa traditioner och de gamla vedertagna dogmerna, vars uppfyllelse varit skick och sed i århundraden. Och det har naturligtvis också sin betydelse att dessa nya frön inte utvecklar sig alltför vilt och planlöst. Det fullkomliga väsendet kan inte skapas på ett ögonblick. Men i längden kan inte de nya själsliga företeelserna, det vill säga den ’nya intressesfären’, hållas tillbaka. Förr eller senare bryter den in i väsendets dagsmedvetande och bryter ned de gamla traditioner och dogmer som står i vägen, vad det än må kosta och hur ’syndigt’ eller ’ogudaktigt’ det än må stämpas av traditionens företrädare. Vad är det vi blir vittne till i de många äktenskapliga skilsmässorna, de olyckliga äktenskapen, oviljan mot barn i äktenskapet, propaganda för fosterdråp, otrohet i äktenskapet, olycklig kärlek, alltför flyktiga förälskelser, förälskelser i väsen av samma kön, perversiteter, lustmord osv.? Är inte alltsammans uttryck för tilltagande äktenskaplig oförmåga hos väsendena? [...] Den ’nya intressesfären’ hos de bägge ’könen’ kan inte hållas tillbaka eller tryckas ned genom dogmer, förföljelse eller straff. Med den ökade tillväxten av den ’nya intressesfären’, som uteslutande är förutsättningen för väsendets omskapelse från ’djur’ till ’människa’, blir dogmerna i motsvarande grad överflödiga. Ja, de blir i vissa fall rent av till hämningar och hinder för den normala mentala växten och den naturliga uppfyllelsen av Gudomens eget skaparverk, Gudomens bestämmelse och avsikt eller plan med den jordiska människan.” (*Livets Bog*, del 3, st. 835)

Polförvandlingen utgör ett omfattande och epokgörande ämnesområde i Martinus världsbild. Av förklarliga skäl går en djupare genomgång av detta ämne utanför denna essäs ramar, varför jag hänvisar den intresserade till Martinus egen litteratur i bokform eller på martinus.dk.

Begreppet längtan hos Martinus

I *Livets Bog*, del 2, skriver Martinus om begreppet längtan och den högsta eldens flammande lågor – den sexuella principens genomträngande kraft. Det är alltså längtan och den högsta eldens flammande lågor som ligger bakom den genomgripande mentala förvandling, som vi människor för närvarande genomgår. Denna mentala förvandling innebär att vi sakta med säkert håller på att lämna djurriket med dess dräpande mentala och fysiska manifestationsformer, till förmån för det kommande inträdet på nästa tillvaroplan i spiralkretsloppet: det riktiga människoriket – ett fredens, allkärlekens och osjälviskhetens tillvaroplan. Där innehar den färdigutvecklade, kosmiskt medvetna människan de organiskt förankrade, mentala förutsättningarna som krävs för att leva i Gudomens primära medvetandezon – det tillvaroplan som Kristus syftade på när han sa: ”Mitt rike är inte av den här världen” (Johannes 18:36)

Martinus:

”Med ’tänkandets’ inträde börjar väsendet medvetet ta del i att kombinera energierna. Det kan efter hand med sitt tänkande medvetet reglera tilldragningen och fränstötningen av energierna. Därigenom blir det i stånd att gripa in i automatfunktionen. Det kan skapa nya automatfunktioner och upplösa de gamla. Det är detta väsendets medvetna ingripande i sin

egen energimanifestation som ligger till grund för det vi kallar 'utveckling'. Detta medvetna ingripande bärs alltså av 'begäret'. 'Begäret' i sin mest fullkomliga form förnims av väsendet som en 'längtan' till den eller det som begärs. Detta åter betyder att den största bärande kraften hos det levande väsendet förnims som 'längtan'. Allt medvetet tänkande är präglad av 'längtan'. Det finns inte en enda form av manifestation, frambringad av det levande väsendet, som i sig själv inte är uttryck för ett eller annat slag av uppfylld eller ouppfylld 'längtan'. Det som vi i den dagliga tillvaron kallar 'längtan' är således i sin djupaste analys jagets urkraft, jagets absoluta, eviga, orubbliga anknytning till livet, vilket i detta sammanhang betyder: anknytning till 'X3'. 'Längtan' utgör det bindemedel, genom vilket jaget är knutet till tillvaron. 'Längtan' är själva 'den högsta eldens' flammande lågor, det vill säga den allt bärande sexuella principens genomträngande kraft. Bakom varje tanke, varje medvetandenyans, finns 'längtan' eller uppfyllelse av 'längtan'. Antingen väsendet önskar älska eller önskar hata, önskar smeka eller lemlästa, är dessa manifestationsformer i lika hög grad uttryck för längtan, eftersom att 'önska' är detsamma som att 'längta'. Väsendets hela fysiska och själsliga framträdande är blott en uppfyllelse av önskningar eller längtan. Denna uppfyllelse visar sig därigenom endast utgöra de medvetandemässiga yttre detaljerna och förnimmelserna av 'begäret'. 'Begäret' är således all tilldragnings- och frånstötningskrafts och därmed allt medvetandelivs moder. Alla 'tankar' är barn av 'begäret'." (*Livets Bog*, del 2, st. 513)

Den orsakslösa orsaken eller den första orsaken

Efter denna kortare utveckling om övermedvetandet, undermedvetandet och den sexuella polförvandlingen ska vi nu titta närmare på symbol nr 100, "Den orsakslösa orsaken eller den första orsaken".

Symbol nr 100 – Den orsakslösa orsaken eller den första orsaken

Historiskt sett var denna symbol den första symbol som Martinus tecknade i en skissbok som han använde mellan åren 1924–1929. Martinus arbetade vid den tiden med att hitta den rätta återgivningen av några bärande principer i världsaltets kosmiska struktur i symbolform. Denna symbol nr 100, då betecknad som symbol nr 1, är den enda av de 10 symbolerna i skissboken som Martinus senare godkände för användning vid presentationen av hans världsbild⁴. I symbolförklaringen till symbol nr 100, *Den orsakslösa orsaken eller den första orsaken*, i *Den eviga världsbilden*, del 6 s. 116, kan man läsa följande:

Symbol nr 100.1 "Den orsakslösa orsaken" eller "den första orsaken".

"Det bakom alla ting existerande "något" som utgör en treenig princip:

X1, som Fadern, Försynen eller Alltet.

⁴ Se gärna Per Bruus-Jensens bok *Sol & Måne* (Nordisk Impuls 2001), där dessa 10 symboler finns återgivna.

”X2, som den i allt det existerande ”skapande förmågan” eller ”gnistornas värld”.”

”X3, som ”formernas värld” eller ”det skapade”.”

(Symbol nr 100 *Den orsakslösa orsaken eller den första orsaken, Den eviga världsbilden*, del 6)

Per Bruus-Jensen gör i boken *Sol & Måne* följande reflektion angående symbol nr 100:

”Det mest intressanta i det här sammanhanget är symbolförklaringen, vilken som *utgångspunkt* har trekanten som symbol för ”ett Något”, som genom att fungera som en treenig princip innehar rollen som en bakom alla ting existerande orsakslös orsak eller ”första orsak”. Dvs. alla tings kosmiska utgångspunkt eller grundlag.” (*Sol & Måne* Nordisk Impuls 2001)

I symbolförklaringen till symbol nr 100 skriver Martinus, att det bakom X-strukturen existerar ett ”Något”, som han benämner *Den orsakslösa orsaken eller den första orsaken*. Detta ”Något”, 0X, utgör den företeelse som ligger till grund för X1, X2 och X3. Detta ”Något” innehar alltså rollen som den bakom alla ting existerande ”orsakslösa orsaken eller den första orsaken” till alla skapelser och livsenheter i världsalldet.

Djupast sett existerar endast 0X. Men vid analyseringen av det gudomliga ”Något som är”, 0X, dess grundläggande natur – absolut stillhet och tomhet – och dess skapande, verksamma och upplevande sida – X1, X2 och X3 – är dessa tre X eller treeniga princip nödvändig, för att vi ska kunna skapa oss en teoretisk förståelse av det gudomliga ”Någots” sätt att fungera, så gott detta nu går. De tre X:en har alltså ingen självständig existens, utan utgör en *teoretisk*, stegvis konstruktion eller förklaringsmodell för detta ”Någots” skapande och upplevande av livet. Endast 0X utgör den sanna verkligheten, eller den högsta sanningsnivån.

Det finns heller ingen inbördes funktionell rangordning mellan de tre X:en i den treeniga principen, utan alla tre aspekterna är verksamma på en och samma gång, i ett evigt pågående nu. Dock utgör X1 den högsta faktorn i denna treenighet. X2 och X3 betecknar Martinus som ”illusionsprinciper”, då de ligger bakom perspektivprincipen, vilken på ett illusoriskt sätt skapar ett intryck av storlekar och avstånd.

”Som du ser, kära läsare, är ’något nr 1’ det allt dominerande, det enda absolut existerande. Allt annat är och förblir illusioner. Men illusionerna är en oundgänglig faktor i analysen av det levande väsendet, eftersom det inte kan finnas något "levande väsen" utan dessa. De är livets detaljer. Livet är ’något’, som består av illusioner. Detta ’något’ är, som vi nu har sett, detsamma som ’något nr 2’ och ’något nr 3’, som åter i sin högsta analys är detsamma som ’något nr 1’.

Den treeniga principens två principer ’X2’ och ’X3’ utgör således tillsammans en ’illusionsprincip’. Det är denna princip vi i den dagliga tillvaron möter i form av allt som innefattas i begreppet ’perspektiv’. Vi ska därför här i Livets Bog beteckna denna princip med uttrycket ’perspektivprincipen’. Som vi har sett, skulle all förnimmelse vara omöjlig utan denna princip. Men när all förnimmelse är omöjlig utan denna princip, blir den ju förnimmelsens och därmed själva livets eller medvetandets allra högsta analys, eftersom liv och förnimmelse ju är identiska. ’Perspektivprincipen’ är således lösningen på själva ’livets gåta’. Med lösningen eller förståelsen av denna princip finns inte längre något ’livets mysterium’.

Som antytts i det föregående, är 'perspektivprincipen' en av den treeniga principens två sista principer, 'X2' och 'X3', bestående enhet. Då denna enhets kosmiska analys också utmynnar i detta enda 'ett något som är' och därmed avslöjar sig som identisk med 'X1' eller 'det gudomliga något', finns det inga fler detaljer kvar att analysera i området bortom 'perspektivprincipen'. Allt som nu kan finnas kvar att analysera i fråga om denna princip, 'X-en' eller 'det gudomliga något', är underordnat 'perspektivprincipen' eller skaparförmågan och kan endast uppträda med 'relativa' eller 'skapade', det vill säga 'timliga', detaljer. Dessa detaljer kommer nämligen genast att höra hemma i formernas eller illusionernas värld. Och från den sidan ska vi längre fram i Livets Bog åter möta 'perspektivprincipen' och se den i hela dess majestätiska yttre framträdande och makt." (*Livets Bog*, del 2, st. 549)

Så här beskriver Per Bruus-Jensen den process där X1, i sin dubbelroll som skapare och upplevare triggas av urbegäret till att utnyttja den virtuella verklighetens (0X) inneboende, potentiella manifestationsmöjligheter:

"Tack vare sin dubbelroll som både principen *skapare* OCH principen *upplevare* utfordras X1, i rollen som *upplevare* av den virtuella verklighetens tomhet och stillhet, till att realisera sig själv i rollen som *skapare*. Som en konsekvens av detta sporrar/uppmuntras den virtuella verkligheten av X1 i rollen som *skapare* till att konvertera/övergå till former som *konkret* verklighet i en eller annan omfattning. Konfronterad med *resultatet* av denna konverteringsverksamhet bekräftas X1 i rollen som skapare, tack vare sin dubbelnatur som principen upplevare: *X1 upplever att vara skapare*. De båda rollerna supplerar med andra ord varandra på ett sätt som evigt säkrar den virtuella verklighetens omvandling till konkret verklighet – i första hand i form av en konkret skapar-/upplevelseförmåga/X2. Men den omvända processen måste också tas i beaktande, då "tingen"/X3 i den konkreta verklighetszonen utifrån ett stadigvarande krav om "balans i räkenskapen", förr eller senare vänder tillbaka till dess utsprung i den virtuella verkligheten, varigenom de fullbordar ett grundläggande kosmiskt ur-kretslopp." (*Mennesket og den skjulte GUD*, Nordisk Impuls 2002. Min översättning)

Vad gäller själva källan till skapelse, 0X, tomheten och stillheten, konstaterar Bruus-Jensen följande:

"Då *källan* i verkligheten är oändlig, kommer den heller aldrig att kunna uttömmas, eller ens påverkas. Inte minst för att allt det konkreta förr eller senare återvänder till den virtuella form som de har utgått från, och dessutom i det tillstånd SOM de rent konkret faktiskt utgör, nämligen kamouflerad evighet och oändlighet; utgör förklädd tomhet och absolut stillhet – kort sagt en illusion". (*Mennesket og den skjulte GUD*, 2002. Min översättning)

Martinus:

"Det är riktigt att det utifrån detta primära område av sin struktur, som är detsamma som jaget i det levande väsendet, genom sitt övermedvetande existerar med något av sin struktur som ett med rörelsen. Det existerar således som den fasta punkten bakom rörelsen och kan nu genom ödeselementet och dess talangkärnor försätta rörelsen i förstärkta våglängder som gör den synlig som materia, i vilken jaget ytterligare genom sina talangkärnor och organismer kan sätta i gång skapande och därmed upplevelsen av livet." (*Den eviga världsbilden*, del 5, st. 75.9)

Dionysios Areopagita

De gudomliga namnen

Angående Dionysios Areopagitas bok *De gudomliga namnen (i: Paradoxernas Gud – verk i urval, 2017)* skriver Fredrik Heiding S.J. att framställningen om de gudomliga namnen görs i en anda av bön och lovsång, och att Dionysios poängterar detta i det tredje kapitlet:

”Därför är det nödvändigt att vi inleder allt och särskilt teologiskt arbete med bön, inte för att dra till oss den överallt och ingenstädes närvarande kraften, utan för att genom den gudomliga åminnelsen och bönen överlämna oss själva till den kraften och förena oss med den.”

Fredrik Heiding S.J. fortsätter:

”Den typ av bön som är vanligast förekommande, redan i första kapitlet av *De gudomliga namnen*, är lovsång. De gudomliga namnen lovprisas i hymner. [...] En bön som Dionysios inte själv nämner, men som är en självklar utgångspunkt i detta sammanhang är Herrens bön, i synnerhet inledningen: ’Fader vår, som är i himmelen, *helgat varde ditt namn*’. [...] Med ’namn’ avser Dionysios något annat än egennamn i vanlig mening, det rör sig inte om referenser till en individ. [...] Några menar att dessa namn främst säger något om relationen mellan Gud och den skapade världen. De gudomliga namnen ’godheten’ och ’livet’ till exempel förhåller sig till enskilda skapade varelser som i sin tur är goda och lever. Man kan därför definiera ’gudomligt namn’ som en beteckning för kommunikationen mellan Gud och skapelsen. Ett annat sätt att definiera saken är: ’namnen betecknar Guds verksamhet och krafter i skapelsen snarare än hans för evigt hemliga inre liv, hans väsen’.

Vidare:

”I boken *De gudomliga namnen* behandlar Dionysios beteckningar på Guds väsen, Guds sätt att vara (eller hans verksamhet, interaktion med skapelsen). Exempel på gudomliga namn är ’det Ena’, ’Jag är den jag är’, livet, herrars Herre, sanningen, visheten. [...] Finns det då någon kontakt mellan å ena sidan Gud, betraktad ur olika synvinklar med hjälp av olika gudomliga namn, och människan liksom andra skapade varelser å den andra? Ja, ett nyckelbegrepp i Dionysios teologi är delaktighet. Människan och andra skapade varelser är delaktiga i det Ena, i godheten, skönheten, sanningen, livet och så vidare.”

Dionysios menar att Gud är ovetbar, namnlös och utsäglig. Samtidigt erkänner Dionysios att bilder och liknelser om de gudomliga urbilderna fyller den funktionen att kunskap om Gud ändå är möjlig.

”Till detta måste man ställa frågan hur vi kan känna Gud, eftersom han inte kan förstås av förnuftet eller varseblivas genom sinnen eller över huvud taget hör till dem som existerar. Ska vi inte sanningsenligt säga, att vi inte känner Gud utifrån hans natur, eftersom denna är oåtkomlig och överstiger varje förnuft och intellekt? Men enligt den ordning hos allt som finns till och som är fastlagt av honom och inkluderar bilder och liknelser om de gudomliga urbilderna stiger vi efter bästa förmåga på en banad väg upp till det som är bortom allting, genom att vara befriade från och upphöjda över allting, ja genom det som är orsak till allting. Därför är Gud känd genom allt och utanför allt.”

Här går Dionysios verkligen långt i sin negerande beskrivning av Gud, då han säger att Gud ”inte kan förstås av förnuftet eller varseblivas genom sinnen”, och att denna entitet över huvud taget *inte* existerar. Här kan vi dra oss till minnes Ibn Arabis liknande ord, vilka beskriver Gud som ett ouppnåeligt ”något”, som i sin omanifesterade, transcendenta ”existensform”, 0X eller Eitet, är helt utom räckhåll för det mänskliga förnuftet eller intellektet, och som *endast* kan ses eller förstås av ”Han (själv)”.

”Ingen kan se Honom utom Han (själv). Ingen förstår Honom utom Han (själv). Ingen känner Honom utom Han (själv).”

Nedan följer två tänkvärda stycken från boken *De gudomliga namnen*.

Kap 1

1.1 (108.6)

Ty Gudomens transcendens är bortom förnuft, intellekt och väsen, och den överstiger vårt icke-vetande. Denna måste man tillskriva den transcendentas insikten, eftersom vi ju blickar upp till det som är där ovan, där de gudomliga ordens ljusstråle ger plats åt de högsta ljusstrålarna som dras samman omkring den vishet och helighet som omger det gudomliga.

(109.7)

Ty liksom sinnen inte kan fatta och betrakta intellektuella begrepp, kan inte heller skapelse och förebild fånga det enkla och icke-symboliska, och det som har formats enligt kroppars form kan inte få grepp om de okroppsligas otydliga och oskapade formlöshet. Enligt samma princip för sanningen överträffar den transcendentas gränslösheten väsendena, och den enhet som är högre än intellektet överträffar intellekten. Det Ena som står över varje tanke är obegripligt för varje tanke. (*De gudomliga namnen*, ur *Paradoxernas Gud – verk i urval*, 2017)

Agape, Eros och den högsta elden

Hur bryter då det transcendentas, det gudomliga ”något som är”, den paradoxala guden, sin ”isolering” bortom begriplighet? Vad är det för kraft som verkställer detta? Uppenbarligen är denna kraft något som finns inneboende i den verkande gudsdelens treeniga princip – X1, X2 och X3.

Ett av de mest fundamentala begärens hos människan är att få ge och ta emot kärlek. Detta gäller naturligtvis också för Gudomen. Det är ju denna entitet som i sig själv har detta begär, som sin kanske mest fundamentala egenskap, och som i sin tur låter detta begär strömma genom livsenheterna.

Detta begär behandlas lite närmare längre ner i texten under rubriken ”Begreppet den högsta elden”.

Gudomen tillfredsställer detta begär genom ett oavbrutet skapande av levande väsen, eller organismformer, av det mest skiftande slag: elementarpartiklar, atomer, celler, organ, organismer, planeter, solsystem och galaxer. Detta oavbrutna skapande av allt från mikrokosmiska partiklar till supergalaxer (och så vidare i all oändlighet både nedåt i mikrokosmos och uppåt i makrokosmos), i dessa principiellt återkommande organismformer, utgör en grundläggande kosmisk princip, där Gudomens eviga reproducerande av sig själv tar form. Denna kosmiska princip benämner Martinus ”spiralkretsloppet”. Det är alltså spiralkretsloppet som ligger till grund för den eviga utvecklingen av medvetande och organismformer. Spiralkretsloppet utgör, så att säga, de ”ramar” inom vilka det levande väsendet utvecklas från primitivitet till högintellektualitet.

Det handlar om en mental och fysisk utvecklingsprocess av kolossala dimensioner som sträcker sig över miljontals år, och som går genom de strapatsrika, fysiska tillvaroplanen fram till de andliga tillvaroplanens rent paradisiska livsupplevelseformer, där allkärleken och samvaron med Gudomen kulminerar⁵.

Kärlekens begär eller Agape och Eros

Detta kärleksbegär, eller denna kärlekkraft, har under tidernas gång benämnts Agape och Eros. Enligt det klassiska grekiska tänkandet står Agape för detta att förbehållslöst älska människor, eller kärlek till eller från Gud. I grekiskan finns flera ord för kärlek. Begreppen Agape och Filia – broderlig, vänskaplig kärlek – återfinns i Nya Testamente. Förutom dessa två, finns begreppen Eros och Storge. Eros beskrivs som ett fysiskt begär eller åtrå, medan Storge nästan uteslutande berör relationer inom familjen. Det beskrivs ofta som att Agape, till skillnad från Eros, inte har några sexuella undertoner. Låt oss titta lite närmre på detta.

I Dionysios Areopagitas bok *De gudomliga namnen*, kapitel 4, under rubriken ”Kärlek”, behandlas dessa båda krafter. Jag återger dem så gott som okommenterade, för att läsaren ostört ska kunna få ta del av Dionysios intressanta, med alla säkerhet kontroversiella, tankegångarna kring begreppet kärlek.

I stycke 4.11 (156.1) skriver han:

Och ingen ska tro, att vi ärar namnet ’kärlek’ (*eros*) i motsats till Skriftens ord. Ty det är oförnuftigt och dumt, som jag förstår det, att bara uppmärksamma själva orden och inte den avsedda innebörden.

Här talar Dionysios om de människor som ”bara tar emot de nakna ljuden”. De som ”fokuserar på dem och låter dem utifrån nå fram till öronen men vill inte förstå vad sådant tal

⁵ För vidare information om spiralkretsloppet se gärna stycket ”Begreppet den högsta elden hos Martinus” längre fram i denna artikel och Martinus symbol nr 14 *Det kosmiska spiralkretsloppet* / <https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloversikt/symbol-14.html>)

betyder och hur man också kan förtydliga det genom andra likabetydande och förklarande formuleringar.”

(156.15) När alltså vår själ genom sina intelligenta aktiviteter vänder sig till det som ska förstås, är sinnesförnimmelserna överflödiga liksom det som förnimms. Detta gäller också de intelligenta krafterna, när själen har blivit lik Gud genom en obegriplig förening med det ouppnåeliga ljusets strålar och når fram till en blind förståelse. (Dionysios tänker sig uppstigandet i två etapper, först genom de för sinnena gripbara symbolerna och därefter bortom varje föreställningsvärld.)

Men när intellektet bemödar sig om att genom sinnesförnimmelserna röra sig upp mot ett andligt betraktande, är det förvisso de tydligaste uppenbarelserna av sinnesförnimmelser, de klaraste orden och de distinktaste visionerna som är de mest värdefulla. Ty när sinnesintrycken är otydliga, kommer sinnena inte heller att rätt kunna ställa fram dessa för intellektet.”

(157.4) Men för att det inte ska verka som att jag säger detta och därmed bryter mot Skriftens ord, ska de som avvisar gudsnamnet ”Kärlek” (*eros*) lyssna på dessa ord: ”Älska henne (Visheten)” heter det, ”och hon ska skydda dig”, ”omringa henne och hon ska upphöja dig, ära henne så att hon omfamnar dig”, och mycket annat som lovsjungs i teologin om kärleken.

4.12 (157.9) Dock verkar det för några av våra författare av heliga skrifter som att namnet Eros är heligare än namnet Agape. [...] Och i inledningen till de heliga Skrifterna ska du finna, att någon säger om den gudomliga Visheten: ”Jag har kommit för att älska hennes skönhet.” Låt oss därför inte vara rädda för att använda namnet Eros. Ingen människas tal om detta får oroa oss och skrämja oss. Teologerna tycks mig anse, att namnen Agape och Eros är likvärdiga, men på grund av sådana människors förutfattade mening föredrar de att karaktärisera det gudomliga som ”verklig” Eros.

I nästa stycke ser vi ett intressant konstaterande från Dionysios sida. Den breda massan, menar han, förstår inte att gudanamnet Eros står för det Ena, utan de tro sig förstå att namnet Eros syftar på en ”splittrad, blott kroppslig och partiell kärlek.

(157.18) Ty även om det som verkligen är kärlek lovsjungs inte bara av oss utan också av skriftorden själva på ett Gud välbehagligt sätt, förstod den breda massan inte att gudsnamnet Eros står för det Ena utan sjönk ner på ett sätt som var karakteristiskt för dem till en splittrad, blott kroppslig och partiell kärlek som inte är en sann kärlek utan en avgud eller snarare ett avfall från det som är verklig kärlek. Ty massan förstår inte det unika i den gudomliga och enda kärleken. Även om det för massan framstår som motbjudande, används därför detta namn om den gudomliga Visheten, för att lyfta upp dem och höja dem till att känna det som är verklig kärlek, så att de befrias från sin motvilja mot det namnet.

I nästa stycke, 158.7, närmar sig Dionysios en sammanslagning av begreppen Agape och Eros då han konstaterar att:

De heliga teologerna använder emellertid namnen Agape och Eros i enlighet med de gudomliga uppenbarelserna, så att de får samma innebörd för dem som på rätt sätt lyssnar till det som är gudomligt.

I nästa stycke kommer Dionysios in på det faktum att den vackra och goda kärleken (eros) ”träder ut ur sig själv” som ”alltings orsak ...” Nu närmar vi oss Dionysios förklaring på den gudomliga kärlekskraftens skapande mission.

4.13 (158.19) Man måste också våga säga detta om sanningen, att alltings orsak, i sin vackra och goda kärlek (*eros*) till allt och på grund av sin överväldigande kärleksfulla godhet, träder ut ur sig själv av försyn mot allt som finns till och liksom bedåras av godhet, av Agape och Eros. Från det som är höjt över allt och alla förs han ner till det som finns i allt enligt den extatiska transcendent kraften som är oskiljbar från honom själv.

I nästa stycke beskriver Dionysios hur den transcendent Gudomen genom kärlekskrafterna Agape och Eros, sänder ut rörelse ”både i sig själv och genom sig själv.” Stycket inleds med konstaterandet att Gudomen är kärlekens ursprung och källa.

4.14 (160.1) Vad vill egentligen teologerna säga, när de ibland kallar Gud Eros och Agape och ibland värd att älska och älskad? Ty han är kärlekens ursprung, som den som både skapar och föder den, ja han är själv kärleken. Genom det ena kommer han i rörelse, genom det andra sätter han i rörelse⁶.

Ja, han är verkligen den som sänder ut och sätter i rörelse, både i sig själv och genom sig själv. Därför kallar man honom älskad och värd att älskas som skön och god, eller man kallar honom Eros och Agape som den kraft som samtidigt berör och lyfter upp allt till sig själv, han som i sig själv är det sköna och goda. Han manifesterar sig också i sig själv, han är en god emanation ur den transcendent Enheten och en kärleksfull rörelse, enkel, självrollig och spontan, preexistent i det goda. Han flödar över av det goda, för allt som finns till och vänder så tillbaka till det goda.

Ovanstående stycke, 4.14 (160.1) utgör enligt min mening, kanske det mest intressanta från Dionysios Areopagitas sida, vad gäller redogörelsen för Gudomens manifesterande eller förverkligande av sig själv som en levande entitet, genom Eros och Agape.

(Med Martinus terminologi: Genom urbegärets och moderenergiens gemensamma ”samarbete”, ”föds” den högsta elden fram och blir den gudomliga kärlekskraft varmed Gudomen styr och reglerar all skapelse och livsupplevelse i universum.)

Dionysios om den gudomliga kärlekens eviga kretslopp:

(160.11) På så sätt visar den gudomliga kärleken tydligt, att den är både utan början och utan slut, och att den i osviklig koncentration rör sig i ett evigt kretslopp för det godas skull, ur det goda, i det goda, till det goda. I detta goda och i enlighet med det går den ständigt vidare, stannar och vänder åter.

Dionysios tankar i stycke 160.11 – om den gudomliga kärlekens eviga kretslopp; ur det goda, i det goda, till det goda; i detta goda och i enlighet med det går den ständigt vidare, stannar

⁶ Dionysios beskriver här en rörelse inom Gud själv, eller rättare sagt en dialektik mellan rörlighet och orörlighet. Gud sätts själv i rörelse av Eros och Agape, namn som samtidigt betecknar Gud själv, och sätter i sin tur skapade varelser i rörelse. När Dionysios i denna mening talar om det ena och det andra åsyftas Eros och Agape med en hårfin distinktion mellan dem.

och vänder åter – kan man utan vidare, menar jag, spalta upp och överföra till de begrepp Martinus benämner ”Jagets vändning av rörelsen eller energin”, ”kretsloppsprincipen”, ”urbegäret”, ”den högsta elden” och ”spiralkretsloppsprincipen”. Dvs. några av de kosmiska ”beståndsdelar” som det gudomliga ”något som är” härbärgerar inom sig, och som automatfunktioner tillfredsställer urbegärets, och därmed jagets, obetvingliga lust till manifestation och livsupplevelse, i all evighet.

4.15 (161.1) Låt oss betrakta kärleken, antingen vi säger att den är gudomlig, änglalik, andlig, själslig eller fysisk, som en enda enhetsskapande kraft som driver de högre till omsorg om de lägre, de av samma slag åter till en ömsesidig gemenskap och slutligen de lägre till att vända sig till dem som är starkare och står över dem.

Som avslutning följer här några sammanfattande ord från Dionysios Areopagita om kärlekens kraft:

4.16 (161.6) Låt oss nu än en gång åta oss att samla och sammanföra dem alla till den enda och sammanhållna kärleken och till allas deras fader. Först sammanfattar vi många uttryck för kärlek helt till två kärlekskrafter (Eros och Agape). Den obegripliga orsaken till den kärlek som är bortom allt behärskar helt igenom och existerar före allt annat. Den fullkomliga kärleken sträcker sig från allt som existerar upp mot denna orsak enligt naturen hos var och en av dem som finns till.

Och till sist:

4.17 (162.1) Låt oss alltså, sedan vi har sammanfört dessa (kärlekskrafter) till en enda, säga att det finns en enda enkel kraft, som driver sig själv till en enhetsskapande förening, från det goda ända ner till det lägsta som existerar. Därifrån återvänder den sedan genom allt till det goda, från sig själv, genom sig själv, och i sig själv och kommer ständigt tillbaka till sig själv på detta sätt.

Dionysios övergripande tes är att Eros och Agape är två sidor av samma mynt (i ovanstående stycke har han talat om två kärlekskrafter). Han för samma detta till en enda kraft (gr. *dynamis*).

Ja, det skulle onekligen vara intressant att få lyssna till ett samtal mellan Dionysios Areopagita och Martinus om dessa företeelser, om de nu hade varit samtida. Fast å andra sidan, att läsa och jämföra deras texter, är ju på sitt sätt som att lyssna på ett samtal mellan dessa båda extraordinärt, andligt begåvade herrar. Att ha en möjlighet att göra just detta, jämföra deras texter, är något jag känner en djup tacksamhet och glädje inför, och som med råge tillfredsställer mitt vetgiriga sinne och samtidigt lockar mig till ytterligare studier av detta komplexa, mångfacetterade och outtömliga ämne – studiet av det gudomliga ”något som är” eller 0X.

Den tyske teologen Karl Rahner (1904–1984) uttrycker detta på ett liknade sätt då han talar om Guds själv-kommunikation (ty. *Selbstmitteilung Gottes*). Ett exempel lyder: ”Den utesäglige Guden meddelar sig själv till oss; och i denna utsaga om sin egen utesäglighet blir vi till, älskade och bekräftade ända i in evigheten; genom honom, när vi låter oss bli hans, blir vi inte förintade, utan återbördas i själva verket till oss själva.” (Rahner, *Andliga texter* 2015)

Ja, återigen kan vi utan vidare refererar till stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen*. Likheter i beskrivningen av Gudomen igångsättande, eller mer korrekt uttryckt: upprätthållande av rörelsen, är slående. Gudomen, den absoluta kärlekskraften, utgör rörelsens ursprung, tillblivelse och startpunkt.

”Utan jaget finns det inte något levande väsen. Jag har därför kallat jaget ’det levande’ i det levande väsendet. Det existerar i detta tillstånd som absolut stillastående eller som ’den fasta punkt’ kring vilken allt i världsalltet rör sig. I denna guldgloria börjar en ny gloria göra sig gällande. Denna visar sig som kulminerande ljus, och detta är början på det vi kallar ’ande’. Med denna andes anknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta i gång rörelse. Det är det vi känner som tankestoff. Men vi måste här förstå att ingen rörelse av något slag sätter i gång. Den har pågått i all evighet. Den kan inte annat än pågå.”

Martinus om energins eviga kretslopp

I Martinus beskrivning av världsalltet finns djupast sett endast Gudomen och de levande väsendena eller livsenheterna. Genom sin jagstruktur, den treeniga principen (jaget, skaparförmågan och det skapade), utgör de eviga realiteter. Allt annat, organismer, planeter och galaxer utgör skapade, timliga produkter med en början och ett slut, framtagna av Gudomen och dessa livsenheter. Jaget skapar rörelsen genom jaget, X1, och skaparförmågan, X2, i sin treeniga struktur. Materialet för denna eviga skapelseprocess finns i Gudomen, 0X, själva källan för skapelsen av livet och livsupplevelsen. Gudomen har inget annat skapelsematerial att ta av än sig själv. På det högsta sanningsnivån är alla livsenheter *ett* med Gudomen, genom vårt jag, X1. Vår eviga individualitet förverkligas genom moderenergin, livsenhetsprincipen och talangkärneprincipen i X2. Allt annat än jaget, X1, den första orsaklösa orsaken, är och förblir illusioner.

”Det första ’något’ kan alltså i kraft av ’något nr 2’ ’skapa sig en synlighet av sig självt’. Denna ’synlighet’ är som nämnts ’något nr 3’. Detta tredje ’något’ är således en syn av ’något’ som i sig självt är ’osynligt’. Denna ’syn’ blir därför en illusion. Den framträder enbart som en utifrån den absoluta verkligheten frambringad, skapad eller ’tänkt’ verklighet och kan under inga omständigheter bli något annat. Det kommer alltid att finnas en oöverstiglig gräns mellan den absoluta verkligheten och den illusoriska eller ’skapade’ verkligheten. Men detta har det levande väsendet endast anledning att prisa sig lyckligt för, ty utan dessa två former av verklighet skulle det inte finnas något som hette ’medvetande’, ’manifestation’ eller ’skapelse’, och därmed ingen förnimmelse, ingen upplevelse av liv, ingen kännedom om de levande väsendenas kosmiska identitet.” (*Livets Bog*, del 2. st. 535)

I jagets övermedvetande, X2, finns moderkärnan⁷ med sina två poler, den maskulina och den feminina polen. Den maskulina polen står för avgivande av energi och den feminina polen står

⁷ ”Denna organuppsättning känner vi till som de två sexuella enpoliga organuppsättningar som befördrar det feminina och det maskulina tillståndet hos väsendena.” (*Livets Bog*, del 5, st. 1928). ”Bakom dessa två organuppsättningar existerar den reglerande talangkärna, vilken liksom alla övriga talangkärnor i det levande väsendet har sitt säte i ödeselementet i väsendets övermedvetande eller X2. Då alla livsfunktioner har sin allra innersta eller djupaste rot i denna talangkärna, på så vis att alla andra talangkärnor i verkligheten är utlöpare från denna enda stora kärna, vill vi kalla den för ’moderkärnan’ eller ’den eviga livskärnan’. Från detta livets

för mottagande av energi. Det är dessa poler som utgör själva grunden för energins eviga kretslopp. En rörelse eller energi, har *alltid* ett levande väsen eller en livsenhet som avsändare och mottagare. Det finns med andra ord ingen energi som på egen hand svävar fritt omkring i universum – energin är alltid knuten till en eller flera livsenheters jag eller X1. Detta betyder att alla kretslopp (energimanifestationer), har ett eller flera levande väsen som sitt ursprung och sin orsak⁸.

Gudomen består av allt som existerar. Följaktligen består Gudomen, 0X, av all energi; av en evigt balanserad potentiell energi som jaget, X1, disponerar för sin skapande verksamhet. Gudomen, 0X, utgör den absoluta stillheten, den existentiella och icke-verkande jagdelen. X1 utgör den verkande, funktionella, genom energiomsättning, skapande och upplevande jagdelen. Genom den funktionella delen, den treeniga principen, kan X1 genom en impuls sätta igång och upprätthålla rörelsen och därigenom uppleva olika energikombinationers energikombinationer genom illusionsprinciperna X2 och X3⁹¹⁰¹¹.

förmästa organ manifesteras och regleras den sexuella polprincipen och därmed kretsloppet eller själva manifestationen av 'den högsta elden' i alla dess faser." (*Livets Bog*, del 5, st. 1929)

⁸ "Men då grundenergierna och de ur dem utlösta ämnena eller materierna liksom den nu nämnda 'moderenergin' eller 'skaparförmågan' inte helt täcker det levande väsendets upplevelse, och det därför i denna ständigt finns en faktor som inte på något sätt kan uttryckas eller tillfredsställas genom insikten om dessa två nämnda faktorer, måste det levande väsendet ständigt förbli en olöst gåta, förbli mystik, så länge man endast räknar med materien och skaparförmågan. Förutom dessa två faktorer är nämligen det 'något' närvarande som bakom ämnena, energierna eller rörelserna och skaparförmågan 'upplever' och 'uppfattar' ämnena, rörelserna och skaparförmågan. Detta 'något' kan i sig självt inte vara identiskt med materien, energierna eller skaparförmågan. En energi eller rörelse kan ju liksom skaparförmågan inte 'uppleva' eller 'uppfatta' sig själv. Dessa företeelser är alltid i sig själva osjälvständiga egenskaper och därmed 'döda' företeelser, skilda från det 'något' som dirigerar, behärskar och upplever dem. Vi kommer här alltså återigen fram till 'det gudomliga något' eller jaget i det levande väsendet." (*Livets Bog*, del 4, st. 1285)

⁹ Sv. Å Rossen om jaget som både stillhet och energi:

"Det kan förefalla paradoxalt att uttrycka Jaget som både stillhet och energi, eftersom stillheten är orörlig. I naturvetenskapen känner man emellertid också till orörlig energi, nämligen i form av *potentiell* energi. Lägesenergi är t.ex. potentiell energi. Många energiformer är tillfälligt bundna och kräver en impuls för att bli utlösta. Kanske kan man därför tolka Martinus uppfattning av Jagets natur således, att det utgör en universell, potentiell energi, som i sig själv är i balans och därför inte uppvisar någon rörelse i sitt eget väsen, men som kan utlösa sin potentiella energi i tidsrumsliga former." (*Martinus Verdensbillede – En idéhistorisk studie* 2008)

¹⁰ "Den mest genomgripande faktorn i jordmänniskornas dagliga liv är deras arbete eller sysselsättning, varigenom huvudparten av deras energi kommer till uttryck. Energiutveckling är detsamma som 'rörelse' och utgör kontrasten till begreppet 'stillhet'. Dessa båda företeelser, stillhet och rörelse, utgör tillsammans den enhet som vi kallar livet eller den eviga tillvaron. Somliga menar kanske att stillhet utesluter rörelse och att rörelse gör det omöjligt för stillheten att existera, men det är endast en illusion. De kan bara upplevas tack vare varandras existens och all livsupplevelse är djupast sett en upplevelse av grader av stillhet respektive rörelse." ("Den kosmiska läroanstalten", *Kosmos* nr 2/2013)

¹¹ "Kan energi och stillhet verkligen utgöra en enhet? Ja, när två kontraster blir en enhet, uppstår det en företeelse som kan inverka på sinnena som ett tillkännagivande av existens, som manifestation eller uppenbarelse. Manifestation eller uppenbarelse är detsamma som upplevelse av livet. En upplevelse av livet vore en komplett omöjlighet om inte liv utgjorde en enhet kombinerad av rörelse och stillhet. Men hur kan rörelse och stillhet kombineras till en enhet? Det kan de av den enkla anledningen att stillheten eller rörelsens kontrast också är energi. Det är en motvikt eller ett tryck som kan ställas mot rörelsen. Det är detta mottryck mot rörelsen som

Denna, för jagets livsupplevelse helt centrala funktion, beskriver Martinus i *Livets Bog* del 3. Han talar i stycke 824 och 825 om jagets vändning av rörelsen eller energin, som den djupaste analysen av principen sexualitet¹². Jaget mottar ett fysiskt eller psykiskt intryck (rörelse eller energi) från den omgivande världen, och blir därigenom befruktad. Jaget härbärgerar detta intryck och blir därmed havande, för att sedan, när detta intryck är bearbetat och internaliserat i jagets medvetande, avge ett svar eller en respons till omvärlden. Denna, i all evighet återkommande cirkelrörelse av inkommande och utgående rörelser eller energier, utgör alltså enligt Martinus det samma som den sexuella principen. Låt oss nu se hur Marinus beskriver denna ”oumbärlig realitet i livets existens”:

Jagets vändning av rörelsen eller energin

”Vi har nu kommit så långt i vår forskning att vi sett att jaget är en verklig realitet och att den innersta funktionen i varje levande väsen är detta jags ’vändning’ av rörelsen eller energin. Då denna ’jag-vändning’ av energierna är en absolut nödvändighet för varje form av livsupplevelse, blir den sålunda också en oumbärlig realitet i livets existens.” (*Livets Bog*, del 3, st. 824)

Jagets ”vändning” av ”rörelsen” utgör den djupaste analysen av principen ”sexualitet”. ”Befruktning”, ”havandeskap” och ”födelse” är endast stadier i ”rörelsens” av jaget utförda ”vändning”

”Vi står nämligen här inför den allra djupaste analysen av principen ’sexualism’, som i sin tur bildar fundamentet för allt som hör in under begreppet ’fortplantning’ och varav arternas bestånd eller tingens existens återigen uteslutande beror. I jagets ’vändning’ av en ’rörelse’ eller energi upplever vi såväl en ’befruktning’ och ett ’havandeskap’ som en därpå följande ’födelse’. Genom vårt jags tilldragning och mottagande av en ’rörelseart’ upplever vi en ’befruktning’. I denna ’rörelsearts’ speciella ’vändning’, det vill säga utveckling och förvandling i jagets ägo, upplever vi ett ’havandeskap’. Och i denna förvandlade ’rörelsearts’ frigivning eller tillbakavändande från jaget upplever vi en ’födelse’. Den ’rörelseart’ som jaget genom sitt urbegär drar till sig, utgör alltså ’säden’ eller ’sädesvätskan’. Genom uppsamlingen av denna inom jagets domäner förvandlas den till ett ’foster’. När ’rörelsens’ vändning är fullbordad, det vill säga när den fått jagets fulla påverkan och åter lämnar dettas domäner, har ’fostret’ blivit till ett ’barn’ och ’föds’. Detta barn kan så leva vidare, bli till ny ’säd’, som gör andra jag ’havande’, varefter nya ’foster’ uppstår och blir till ’barn’ som lever vidare som nya medverkande faktorer vid den eviga befruktning och fortplantning som vi kallar ’livet’.” (*Livets Bog*, del 3, st. 825)

Den högsta elden – krigets och fredens gemensamma energikälla

Utifrån ett Martinusperspektiv är det okomplicerat att överföra Dionysios Areopagitas användning av begreppen Eros och Agape till Martinus begrepp den högsta elden. I Martinus beskrivning av den högsta elden, utgör den *en hetlig gudomlig kärlekskraft*, vars verkande kraft fördelas olika på individnivå beroende på vilket utvecklingssteg denna befinner sig på.

åstadkommer att denna framträder i olika grader av hastighet.” (”Den kosmiska läroanstalten”, *Kosmos* nr 2/2013)

¹² Hos Martinus överskrider begreppet sexualitet vida den mänskliga fortplantningssexualiteten – all form av manifestation eller skapelse utgör enligt Martinus en form av sexualitet.

Dvs. vilken typ av polkonstellation hen representerar, om denna individ är enpoligt eller dubbelpoligt orienterad på det moraliska och sexuella området. Den högsta elden har därför på sitt sätt, enligt Eros och Agapemodellen, ett mer fysiskt respektive andligt sätt att ”uttrycka” sig på. Det finns alltså i den högsta eldens repertoar en i princip renodlad, fysiskt inriktad sexuell kraft. Det är den kraften som bland annat ligger till grund för vår instinktiva parningsdrift. Det är också här, under denna familjeinriktade period som den sexuellt och materiellt betingade egendomsrätten, är som starkast framträdande hos individen.

I kortfattade och mer skissartade ordalag kan följande sägas om det enpoliga respektive dubbelpoliga stadiet. Ju mer enpolig en individ är, dvs. ju mer ”manlig” respektive ”kvinnlig” denna individ är, ju mindre av den högsta eldens kärlekskraft har individen till sitt förfogande. Här är det i första hand familjen – maken, maken, barnen och egendomsrätten – som står i centrum för individens lycka och välmående. Det är för dessa egocentriska ändamål som den högsta eldens, nu kraftigt reducerade, kraft är anpassad. På det här utvecklingsstadiet finns inte de mentala förutsättningar hos individen, som skulle kunna sätta något annat än den egen personens intressen i första rummet. Här handlar det om överlevnad eller död i den bistra kampen om de resurser – materiella ägodelar, boskap och föda – som krävs för att ta sig igenom den strapatsrika vardagen. Här blir alltså den högsta elden en dräpande kraft, som står till de djuriska beteendemönstrens förfogande. Här är det den starkes rätt som dikterar villkoren i den ständigt pågående kampen om makten och de materiella tillgångarna. Det visas här, i princip, heller ingen barmhärtighet eller medlidande för någon utanför familjekretsens, eller klanens, snäva mentala område.

Martinus:

”Den högsta elden är alltså det gudomliga primära livsfundamentet bakom alla levande väsen, bakom alla former av manifestation, skapelse och upplevelse och därmed bakom hela universum eller världsalltet. Den bestämmer alla kretslopp och reglerar därmed allt ljus och mörker. [...] Den styr dolken i mördarens hand och fastnaglar gudasonens händer och fötter vid korset. [...] Den är det lilla barnets trygghet vid moderns bröst, och den är den värmande elden i ynglingens blick till sin unga älskade. Den är livet i mannens säd, och den är den första rörelsen hos det lilla fostret i moderns sköte.” (*Livets Bog*, del 5, st.1938)

Men allt eftersom århundradena går, och det ena livet efter det andra genomlevs enligt reinkarnationsprincipen, börjar den dräpande principen, vilken hittills har varit en mental automatfunktion, att ta ut sin rätt genom de ständigt återkommande mentala och fysiska nederlagen i vardagen. Som en konsekvens av det lidande som dessa nederlag innebär för individen – i form av en våldsam död, förlust av familjemedlemmar, fångenskap, slaveri, svält etc. – börjar nu den motsatta polen hos individen sakta utvecklas och ta mer plats i dennes psyke. Det är, enligt Martinus, dessa lidandeerfarenheter som utvecklar medlidandeförmågan, vilket alltså har en betydande inverkan på den motsatta polens tillväxt och utveckling. Andra intresseområden än krig, erövring, maktkamp, familj, barn och egendomsrätt gör sakta men säkert sitt inträde i individens medvetandeområde. En lång och svår period av ifrågasättande av äktenskapliga, familjemässiga, religiösa och samhällsliga ”spelregler” ligger nu framför denna individ. Men, detta är ett säkert tecken på att den motsatta polens mer intellektuella, kärleksfulla, konstnärliga och omsorgsfulla sidor får allt mer utrymme i individens mentalitet.

Martinus benämner denna utmanande period de olyckliga äktenskapens zon. Låt oss se vad han skriver om den och vad det innebär för individens livssituation.

”Med analyserna av andra, tredje, fjärde och femte avdelningarnas väsen har vi förflyttat oss ett gott stycke in i äktenskapszonen, och vi ser då att stora delar av samtliga dessa väsens känsloliv inte är frigjort för det religiösa livet, utan i stället omsätts i ’parningsdriften’, vilken då yttrar sig i vad vi kallar förälskelse, äktenskap, föräldrakärlek, familjeliv, familjeförsörjning osv., med därtill hörande lyckliga och olyckliga verkningar. Ju mer av individens känsloliv som ännu tar sig uttryck i dessa realiteter, desto mindre känsloliv står till hans förfogande för det religiösa eller andliga området; desto mindre är individen andligt sett, och desto större är han materiellt sett. Men då de nyss nämnda avdelningarna ligger inom en zon i utvecklingen, där det sexuella livet, enligt senare analyser i *Livets Bog*, genomgår en mycket stor kosmisk förvandling, blir vi vittne till att den så kallade ’naturliga’ sexualiteten inom denna zon är stadd i kraftig degeneration. Äktenskapen blir därigenom ytliga och olyckliga. Jag har därför kallat denna zon ’de olyckliga äktenskapens zon’. Den kan i sin tur betraktas som begynnelsestadiet av en annan zon i tillvaron, som jag gett benämningen ’ofruktbarhetens zon’, eftersom degenerationen här har nått fram till ett stadium där väsendena är helt olämpliga som ’äkta män’ och ’äkta makor’. Denna zon utgör enligt kosmiska analyser den verkliga gränzonen mellan den djuriska och den mänskliga sexualiteten.” (*Livets Bog*, del 1, st. 130)

Vad som sedan händer med den mänskliga sexualiteten kan vi läsa i följande citat från samma stycke.

”För att förstå detta måste man erinra sig att jordmänniskan, som människa betraktad, ännu inte är identisk med den kosmiska eller fullkomliga människan, utan skiljer sig från denna genom att hon tillhör djurriket och kroppsligt sett ännu bara är ett däggdjur som lever under djurrikets lagar vad kön, befruktning och fortplantning angår. Den fullkomliga människan däremot är ett väsen som lever under helt andra sexuella lagar och betingelser, genom att alla sexuella krafter hos henne är omdanade till anlag som gör hela hennes samlade framträdande till en praktisk uppfyllelse av lagen för tillvaron, och därvid låter hennes medvetandes sol, renad från allt vad djurisk och ofärdig natur heter, såsom kön, svartsjuka och ägandebegär, likt en känsla av Guds närhet lysa värmmande och livgivande på allt och alla i hennes omgivning. Skillnaden mellan jordmänniskan och den kosmiska människan ligger alltså huvudsakligen i att den förstnämnda genom sin sexualitet håller sådana anlag vid liv som knyter henne till djurriket, medan den sistnämnda däremot genom sin sexualitet håller sådana anlag vid liv som knyter henne till människoriket. Djurriket och människoriket har därigenom var sin särskilda form av sexualitet, som skapar djuriska respektive mänskliga anlag och tendenser. För varje form av skapande, för varje form av medvetandeyttring, ligger således sexualiteten till grund. Sexualiteten utgör kärnan i ’den gudomliga skaparprincipen’, och de här antydda problemen kommer därför att under begreppet ’den högsta elden’ analyseras senare i *Livets Bog*.” (*Livets Bog*, del 1, st. 130)

Den begynnande mänskliga sexualiteten börjar med en växande sympatikänsla för medväsendena som inte är ”framdriven av parningsdriften”.

”När människorna börjar känna en sympati för sina medväsen, en sympati som inte har något med det livsbetingade flockmedvetandet att göra och inte är framdriven av parningsakten, då är det humanitetsutvecklingen eller nästakärlekssympatin som tagit sin början i deras psyke. Denna begynnande sympatiutveckling hos den jordiska människan har skapats av hennes

tilltagande utveckling av dubbelpoligheten. I detta väsen existerar därför två slags sympatier, nämligen den ordinära parnings- eller äktenskapssympatin, buren av enpoligheten, samt väsens- eller nästakärlekssympatin, som i renodling är buren av dubbelpoligheten. Hos det stora flertalet människor är parnings- eller äktenskapssympatin den allenarådande. Nästakärlekssympatin är ännu bara i sin späda begynnelse. För de flesta människor är dess slutliga kulmination mycket avlägsen. Samma stora flertal människor sitter fast i det livstillstånd de alltså uppfattar som det normala, nämligen äktenskaps- eller parningstillståndet, trots att detta är så uppenbart degenererat att dess stadium hos jordmänniskan rätteligen bara kan betecknas som 'de olyckliga äktenskapens zon'." (*Livets Bog*, del 7, st. 2556)

Martinus skriver vidare i *Livets Bog*, del 7, om den framväxande, nya sympatin för medväsen utanför den äktenskapliga sfären. En sympati som alltså är en frukt av den motsatta polens tilltagande framväxt.

"Det kan inte förnekas att den nya sympatin efter hand växer förbi parnings- eller äktenskapssympatin – vilken inte växer – varigenom väsendet börjar bli ett annat väsen. Detta andra väsen blir alltså mer och mer olämpligt för äktenskap i samma mån som den nya sympatin utvecklas. Denna nya utveckling skapar, som vi tidigare berört, 'de olyckliga äktenskapens zon', allt eftersom parnings- eller äktenskapssympatin degenererar och väsendets sympatiska anlag övergår till dubbelpoligheten. Den första späda verkan härav är den motsatta polens tillväxt och den härav skapade begynnande mänskliga egenskap som vi känner till som känslan, vilken av instinkten blir omdanad till religiositet och tro på en försyn. Därefter börjar även intelligensen träda fram, så att djuret kan få epitetet 'människa', även om detta väsen i verkligheten ännu endast är ett djur som har fått litet mänsklig känsla och en mycket verksam begynnande intelligens, varför det än så länge har ett överdimensionerat djuriskt medvetande, vilket vi har måst ge beteckningen 'djävulsmedvetande'." (*Livets Bog*, del 7, st. 2597)

Vad som händer med en individ vars sexuella identitet inte längre tillhör de enpoligas skara skriver Martinus i nedanstående stycke.

"När väsendet på grund av sin polkonstellation inte längre har någon äktenskaps- eller parningstalang och sålunda är helt befriad därifrån, var hör det då hemma? Med detta sitt höga tillstånd hör det inte längre till djurriket. Det närmar sig det stora målet: att vara en fullbordan av Guds skapelse av den verkliga människan. Det kan nu på allvar börja att i sin aura eller atmosfär utstråla verklig 'mänsklighet', alltså en aura som inte alls vanpryds av något slags grov djurisk själviskhet eller egoism. I stället har det nu i mer eller mindre renodlad form den gudomliga sympati som framöver skall bli dess livsforms fundament, alltså den sympati, varmed Kristus älskade Gud över allting och sin nästa som sig själv. Hur pass högt denna förmåga är utvecklad hos väsendet är alltså beroende på hur mycket lidande det gått igenom, eftersom det ju är detta som är förutsättningen för dess humana levnadsart. Om väsendet har varit utsatt för så mycket lidande att dess härav skapade kärleksförmåga blivit så utvecklad att det inte längre kan nännas att vålla andra levande väsen förtret, så är det genom denna gudomliga egenskap och den därav skapade levnadsarten beskyddat mot allt ont öde, ty dess nästakärleksförmåga har ju därmed blivit fullkomlig och utgör dess totala moraliska inställning. Det är mycket viktigt att denna moraliska egenskap är helt utvecklad samtidigt med inträdandet av väsendets totala dubbelpolighet, varvid dess sexuella struktur är förvandlad från enpolighet till dubbelpolighet, ty därigenom skyddar den väsendet från att hamna i sexuella urspåringar. De många sexuella urspåringar och perversiteter som

förekommer beror enbart på att väsendets moral inte hållit jämna steg med dess dubbelpolighet. Utvecklingen av väsendets dubbelpolighet har alltså i detta fall forcerats.”
(*Livets Bog*, del 7, st. 2602)

Vad gäller de sexuella urspårningarna, som Martinus benämner dem, rekommenderar jag en läsning av *Livets Bog*, del 5. Här avhandlas utförligt människans hela utveckling från djur till riktig människa. Av förklarliga skäl går en djupare genomgång av detta ämne utanför denna essäs ramar. Här presenterar jag några av de grundläggande förvandlingsprocesser som vi människor just nu är full färd med att genomgå. Förklaringen av den sexuella polförvandlingen från enpolighet till dubbelpolighet är ett unikt bidrag från Martinus, som på ett djupgående sätt förklarar hur den sexuella kraften – den högsta elden – styr och reglerar människors egoistiska respektive altruistiska beteendemönster och handlingsätt.

Jag ska som en avslutning på denna kortare genomgång av den sexuella polförvandlingen låta Martinus beskriva den helt avgörande betydelse som denna mentala förvandlingsprocess har för skapandet av den så efterlängtade världsfreden. Denna fred kan endast bli till verklighet genom att enpoligheten släpper sitt järngrepp om människans psyke, och ersätts av den mentalt dubbelpoliga människans psyke. Vägen mot freden är lång, snårig och kostsam, men den finns inskriven i den gudomliga strukturen som ett slutresultat på mänsklighetens moraliska och sexuella utvecklingsprocess. Denna medvetandeprocess leder så småningom fram till inträdet på det kommande tillvaroplanet – det riktiga människoriket. Ett tillvaroplan där freden, allkärleken och den hundra procentiga livsglädjen utgör det mentala klimat som präglar dessa individers dagliga tillvaro.

Nästankärlekens tillblivelse

”De första verkningarna av den motsatta polens begynnande utveckling i människan blev, som vi har sett, primitiv känsla och begynnande intelligens. Anlagen till dessa två förmågor gav väsendet begynnande mänsklig begåvning. Och det fick genom denna namnet ’människa’. Men då det ännu bara hade djuriskt medvetande, kunde det endast använda denna mänskliga begåvning i sitt djuriska medvetandes tjänst. Eftersom det djuriska medvetandet i grunden upprätthålls i kraft av den dräpande principen, togs den begynnande mänskliga begåvningen i denna principens tjänst. Och människans kunnighet i att döda lyftes därigenom upp till en sådan genialitet att den absolut inte kunde kallas djurisk, liksom den inte heller kunde kallas mänsklig, eftersom människans livsfundament är den livgivande principen eller kärleken. Då detta människans tillstånd varken är djuriskt eller mänskligt, utan utgör kulminationen av mörkret, måste vi beteckna detta som ’djävulsmedvetande’. Men det är ju inte detta medvetandetillstånd som är målet för Guds skapelse av människan till sin avbild, till att vara honom lik. Djävulsmedvetandet utgör den exakt diametrala motsatsen till Guds avbild, som är detsamma som den totala kärlekens sätt att vara. Men hur skulle något väsen kunna komma till insikt om detta kärlekens sätt att vara annat än på grundval av sin kännedom om mörkret? Och hur skulle det få kännedom om mörkret utan att bli expert i upplevelsen och manifestationen av detta? Hur skulle det bli expert i upplevelsen och manifestationen av mörkret utan att just bli född i mörkret och från grunden få uppleva mörkrets alla olika stadier med hjälp av de för dessa stadier särskilt anpassade organismerna, såsom det faktiskt upplever det genom sin passage genom spiralkretsloppet? Med hjälp av primitiv känsla och begynnande intelligens blev det i stånd att tillfredsställa sina egoistiska begär och skapade mörkret. Men här måste det upptäcka att denna väg inte ledde till någon som helst stabil lycka. Det måste hela tiden kämpa med det mörkrets eller lidandets öde som det självt utlöste mot sin nästa, det vill säga andra väsen. Denna permanenta upplevelse av mörkt öde, den otrygghet och fruktan det gav upphov till, började förändra något i väsendets

psyke. Genom att uppleva smärtorna i sin egen organism började de kunna förstå andra människors smärta och lidande. Och ju större denna förståelse blev, desto mer medkänsla eller medlidande kom de att känna gentemot dessa väsen. Och det är denna förmåga som utgör den begynnande förmågan till nästankärlek.” (*Den eviga världsbilden*, del 3, st. 33.17)

Vidare om Martinus beskrivning två slags kärlek – den enpoliga parningskärleken och den dubbelpoliga allkärleken.

Två slags kärlek

”Ovannämnda förmåga har sitt eget organiska sympatiska anlag, som hör ihop med den motsatta polen i väsendet. Det får därför inte förväxlas med parningsdriftens sympatiska anlag, som hör ihop med den ordinarie polen i väsendet. Den ännu ej färdiga människan är således på samma gång enpolig i kraft av den ordinarie polens domän och dubbelpolig i kraft av den motsatta polens begynnande funktion. Dubbelpoligheten ger nu efter hand upphov till inte blott intellektuell utveckling, i förbindelse med väsendets mörka öde eller lidanden börjar den också att utveckla humanitet eller den verkliga kärleken till nästan. Denna begynnande kärlek skiljer sig från den äktenskapliga kärleken därigenom att den utgör ’allkärlek’. Detta vill säga: en kärlek genom vilken väsendet känner medlidande med alla lidande varelser, djur såväl som människor, en kärlek i kraft av vilken väsendet hellre vill ge än ta, en kärlek i kraft av vilken väsendet inte kan döda, mörda eller föra krig, en kärlek i kraft av vilken väsendet förlåter sina fiender och uppfyller Kristi bud: ’... älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er och be för dem som skymfar och förföljer er ...’. (Matt 5:44)

Vi blir således här vittne till den verkliga och absoluta kärleken, den som är universums grundton och på vilken hela världssalltet är baserat. Det är här lätt att se att denna absoluta kärlek är något helt annat än den äktenskapliga kärleken eller parningssympatin, genom vilken man endast kan älska väsen av motsatt kön, ha sympati för äkta maken eller maken och avkomman. Men därutöver förorsakar denna parningssympati enbart avundsjuka, svartsjuka, lemlästade och dräpande svartsjukedramer och krigstillstånd och bloddrypande hämndakter som livsbetingande fundament i de ännu primitiva väsendenas djuriska självbevaringsdrift. Detta understryks ytterligare av djurens organismer, av vilka de flesta är utrustade med geniala, organiska mordvapen för djurens försvars- och angreppsberedskap. Parningskärleken är således absolut inte avsedd att skapa fred i världen. Dess struktur är endast en organisk beredskap för fysisk organismskapelse och den härav följande möjligheten för väsendenas fysiska återfödelse eller reinkarnation. Utan denna fortplantningsstruktur skulle en verklig inkarnation av ande i fast och massiv fysisk materia vara en omöjlighet. Och utan väsendenas inkarnation i fysisk materia inget skapande av medvetande och därmed ingen livsupplevelse. Det är ju på det fysiska planet som väsendena lär känna skillnad på ont och gott. Och i samma mån som de tillägnar sig denna kännedom, utvecklas de till att bli det färdiga andliga väsen som inte längre behöver inkarnera i fysisk materia, utan som med sitt utvecklade kärleksmedvetande kan leva livet i ljusets högsta andliga världar.

[...] Vi har således här berört två slags kärlek: parningskärleken och allkärleken. Vi har sett att parningskärleken är begränsad till att endast kunna omfatta äkta maken eller maken och avkomman. Utöver denna begränsade sympati befrämjar den mörkret, avundsjuka, svartsjuka, hat och krigstillstånd bland väsendena. Den upprätthålls av den ordinarie polen hos den ännu ej färdiga människan, det vill säga: den maskulina polen i mannen och den feminina polen i kvinnan. Då detta enpoliga tillstånds struktur bara gör väsendet i stånd att älska väsen av motsatt kön och framkallar stark antipati mot eller bortstötning av väsen av dess eget kön, kan

väsendet i sitt enpoliga tillstånd aldrig någonsin bli den färdiga människan som Guds avbild, honom lik. Det har alltså ingen struktur genom vilken det är i stånd att älska sin nästa som det älskar sig självt. Vi förstår således här, att det enpoliga tillståndet och dess mycket begränsade sympatiska anlag bara är något tillfälligt, något som måste avlösas av den verkliga och absoluta allkärleken eller kärleken till nästan, för att Guds plan med det levande väsendet: människan som Guds avbild, skall kunna bli realistisk verklighet. Människan som Guds avbild är ju ett väsen som villkorlös utstrålar Guds ande, ljus och värme över allt och alla. Det är därför inte så konstigt att dubbelpoligheten eller de sympatiska anlagen för detta gudomliga kärlekstillstånd är i tilltagande utveckling hos alla ännu ej färdiga människor.”
(*Den eviga världsbilden*, del 3, st. 33.18)

Plotinos och Proklos – inspiratörer till Dionysios Areopagita

Det står här klart att Dionysios Areopagita har tagit intryck av nyplatonismens kanske främsta gestalter: Plotinos (ca 204–270) och Proklos (412–485). När det gäller världsaltets upphov, Gudomen, benämner Plotinos denna entitet *Det Enda*. Enligt Plotinos kan detta Enda inte tillskrivas någon vilja eller förnuft. Det går heller inte att beskriva Gud med ord, då begrepp avgränsar ett objekt, och Gud är oändlig. Detta Enda är enligt Plotinos både aktivt och passivt, det absoluta varat och ett icke-vara, eftersom det är allt och högre än kunskapen.

Från det Enda emanerar oupphörligen förnuftets princip (Nous) och från denna emanerar principen Själen, som blir till kropp i den materiella världen. Detta sker genom att det Enda fullkomlig flödar över, på samma sätt som solen sprider sitt ljus utan att förminskas.

Proklos, en ytterst produktiv man som idag, märkligt nog, lever i en lite undanskymd tillvaro, gjorde en stor insats när han sammanställde och skrev ner Platons hela tankevärld. Han förenade bland annat alla Platons dialoger till en enhet, vilka han också skrev kommentarer till. Proklos visade på att Platon hade ett teologiskt systemtänkande gällande de gudomliga makterna bakom skapelsen.

Proklos systematiserade även senantikens religiösa föreställningar, dels genom filosofiska antydningar och ett schematiskt inordnade av dessa. Den nyplatoniskt tolkade Platon, Plotinos och Iamblichos (nyplatonisk filosof, omkring 245 till omkring 330 e.Kr.) var hans läromästare vid sidan om hans älsklingsbok, Platons *Timaios*. Proklos var också astronom och matematiker och skrev en kaldeisk orakelbok.

Proklos identifierade och urskilde tre utvecklingsstadier hos all verklighet: förblivandet, utvecklingen och återvändandet – tre steg i den gudomliga skapelseprocessen, där det levande först emanerar ur det gudomliga ”något”, framlever sina dagar, för att sedan återvända till den gudomliga källan. Detta kan säga utgöra grunden i livsenhetens, enligt Martinus, spiralformade utvecklingsprocess, där dessa tre moment återkommer i all evighet, då livsupplevelsen bygger på ett ständigt inhämtande av erfarenheter och kunskaper, vilka leder livsenheten framåt mot allt högre fysiska och mentala livsformer. Proklos förebådar genom sin metafysiska teori t.ex. Hegels dialektiska process. Även denna representera en mental utvecklingsprocess i tre steg.

”Hegel talar ofta om hur dialektiken, som han själv kallade för spekulativ logik, i en första fas är i-sig (*an-sich*) och hur den utvecklas, mognar och når sin fullmogna fas där konflikt och självmotsägelser blir tydliga. Den övergår då i sin motsats, som upplöser problemen i dess första fas. Dialektiken befinner sig då i en fas som är för-sig (*für sich*) och på nytt genomgår dialektiken en fas där självmotsägelserna tvingar den till ett nytt och högre stadium, som upphäver de tidigare faserna men införlivar också dessa med den nya fasen som då är i-och-för-sig (*an-und-für-sich*). Så fortgår motsatsernas spel i en allt högre spiral som slutar enligt Hegel först i *det Absoluta*.” (<https://sv.wikipedia.org/wiki/Dialektik>)

Ja, det finns ett flertal samstämmiga tankegångar mellan Dionysios, Plotinos och Proklos om den transcendenta Gudomens natur. Inte minst när det gäller den centrala tanken om att skapelsen äger rum genom att det Enda, eller den transcendenta Enheten, genom kärlekens kraft, den högsta elden hos Martinus, i en oavbruten ström flödar över och som solen sprider sitt livgivande ljus över allt och alla.

Både Plotinos, Proklos och Dionysios Areopagita kom att påverka medeltidens religiösa tankevärld och skolastiken, den filosofiska och vetenskapliga huvudströmningen under högmedeltiden på 1200-talet, med ledande tänkare som Albertus Magnus, Thomas av Aquino och Bonaventura.

Det samma gäller för dominikanmunken, filosofen och teologen Mäster Eckharts (1260–1327) vidkommande. Under hans levnad kulminerade den högmedeltida mystiken och nyplatonismen. Mäster Eckhart räknas allmänt som en av medeltidens största mystiker.

Vad gäller Plotinos kommer hans tänkande angående Gudomen att avhandlas utförligt i en kommande essä.

Begreppet ”den högsta elden” hos Martinus

Vad är då den högsta elden för något? Det är ett begrepp som kan definieras på flera olika sätt och som, tillsammans med urbegäret och moderenergin, ligger till grund för och utgör Gudomens skaparkraft. Jag skulle i korta ordalag definiera den högsta elden som Gudomens innersta kärlekskraft, synonym med Gudomens mest grundläggande mentala egenskap - allkärleken.

Vi ska nu först se hur Martinus, till att börja med, beskriver detta begrepp. För hans del är den högsta elden intimt förknippad med begreppen tänkande, begär och längtan:

”Med ’tänkandets’ inträde börjar väsendet medvetet ta del i att kombinera energierna. Det kan efter hand med sitt tänkande medvetet reglera tilldragningen och fränstötningen av energierna. Därigenom blir det i stånd att gripa in i automatfunktionen. Det kan skapa nya automatfunktioner och upplösa de gamla. Det är detta väsendets medvetna ingripande i sin egen energimanifestation som ligger till grund för det vi kallar ’utveckling’. Detta medvetna ingripande bärs alltså av ’begäret’. ’Begäret’ i sin mest fullkomliga form förnims av väsendet som en ’längtan’ till den eller det som begärs. Detta åter betyder att den största bärande kraften hos det levande väsendet förnims som ’längtan’. Allt medvetet tänkande är präglad av ’längtan’. Det finns inte en enda form av manifestation, frambringad av det levande väsendet, som i sig själv inte är uttryck för ett eller annat slag av uppfylld eller

ouppfylld 'längtan'. Det som vi i den dagliga tillvaron kallar 'längtan' är således i sin djupaste analys jagets urkraft, jagets absoluta, eviga, orubbliga anknytning till livet, vilket i detta sammanhang betyder: anknytning till 'X3'. 'Längtan' utgör det bindemedel, genom vilket jaget är knutet till tillvaron. 'Längtan' är själva 'den högsta eldens' flammande lågor, det vill säga den allt bärande sexuella principens genomträngande kraft. Bakom varje tanke, varje medvetandenyans, finns 'längtan' eller uppfyllelse av 'längtan'. Antingen väsendet önskar älska eller önskar hata, önskar smeka eller lemlästa, är dessa manifestationsformer i lika hög grad uttryck för längtan, eftersom att 'önska' är detsamma som att 'längta'. Väsendets hela fysiska och själsliga framträdande är blott en uppfyllelse av önskningar eller längtan. Denna uppfyllelse visar sig därigenom endast utgöra de medvetandemässiga yttre detaljerna och förnimmelserna av 'begäret'. 'Begäret' är således all tilldragnings- och frånstöttningskrafts och därmed allt medvetandelivs moder. Alla 'tankar' är barn av 'begäret'." (*Livets Bog*, del 2, st. 513)

Vidare: Martinus beskrivning av urbegäret, den högsta eldens grundkälla eller djupaste ursprung:

"Bakom alla synliga eller manifesterade företeelser hos det levande väsendet existerar som nämnts 'urbegäret', det vill säga lusten till manifestation, som är detsamma som lusten till livet. Denna lust eller längtan ligger helt utanför individens fysiska dagsmedvetande, eftersom den existerar som permanent vanemedvetande eller är en evig automatfunktion. Detta begär är mycket enkelt i sin analys, eftersom det endast kan vara riktat mot manifestationen i dess helhet. Det söker sig inte mot någon speciell gren eller riktning i materien. Det är en evigt existerande dragning till allt och alla, till gott och ont, till harmoni och disharmoni. Det är det ständiga bindemedlet mellan jaget, dess 'övermedvetande' och 'ödeselement'. Det är urkraften i dess 'evighetskropp'. Det är 'den högsta eldens' grundkälla eller djupaste ursprung. Men här är urbegäret inte i specificerat tillstånd. Det är i det stadium, i vilket det i form av 'X2' ännu är namnlöst till sin natur. Det har ingen annan analys än den, att det oupplösligt knyter samman jaget med 'övermedvetandet' och 'ödeselementet', och därifrån utgår till 'undermedvetandet'. Det har sina rötter i själva 'det gudomliga något'. Ja, det framträder rent av som delvis identiskt med denna namnlösa realitet. Det har sin början i denna." (*Livets Bog*, del 2, st. 529)

Hos Martinus är den högsta elden det samma som sexualitet. För honom sträcker sig begreppet sexualitet långt bortom den djuriska fortplantningssexualiteten. Överhuvudtaget all skapelse i tillvaron är enligt Martinus uttryck för den sexuella principen eller den högsta eldens flammande lågor, i en eller annan form och styrkegrad.

"Den för mänskligheten föreskrivna 'kärleken till nästan', som alltså är 'uppfyllelsen' av alla intellektuella lagar, är i absolut mening 'sexualitet'. Men när den allra högsta sympatin eller kärleksutlösningen är 'sexualitet', är ju 'sexualitet' den allra högsta och fullkomligaste utlösande kraften i själva livsupplevelsen. Det är av denna anledning som den här i *Livets Bog* uttrycks med begreppet 'den högsta elden'." (*Livets Bog*, del 4, st. 1138)

Den högsta elden utgör den kosmiska kraft som reglerar livsenhetens medvetande- och upplevelseförmåga genom spiralkretsloppets sex olika tillvaroplan. Martinus beskriver den också som det godas och det ondas alfa och omega. Martinus skriver följande om den sexuella driften:

”Detta begär [den sexuella driften] utgör således ingenting annat än den fundamentala drivkraften i hela den jordmänniska livssfären. Men vad är då detta begär? Är det något som är ’av ondo’? I sin rent materiella form är detta begär den kraft som bär hela medvetandelivet och därmed skapandet eller manifestationen av såväl ’det onda’ som ’det goda’. Det existerar inget som helst i det levande väsendets struktur som inte är en verkan av det sexuella begäret. Den sexuella driften ligger bakom såväl hjärtats pulsslag som varje levande väsens födelse, när det från den andliga världen träder in i den fysiska. Den ligger bakom såväl en talares väldiga inspiration och kraft som den förälskades ömma och tillgivna viskning till den älskade. Den befodrar fåglarnas översvallande livsglädje och älskogssång om våren, likaväl som den ligger bakom jordmänniskans älskogsfröjder och brudnätter. Den befodrar de gruvligaste mord, den grymmaste brutalitet, tortyr och lemlästning eller ren sadism, likaväl som den befodrar nästakärlekens strålande, allt omfamnande hängivenhet eller den fröjd och glädje som består i att vara ljus och värme för omgivningen.

Det är den som slutligen får individen att älska bortom alla yttre företeelser, skönhetsbegrepp, etniciteter och positioner, men det är också den som begränsar sympatin eller kärleken, så att den just är avhängig av dessa skönhetsbegrepp, sociala positioner, moraliska föreställningar eller flockens mening. Det är samma drift som befodrar individens passage från de högsta andliga världarnas strålande ljusregioner ned till hatets, sorgens och lidandenas kargaste, mörkaste och av mental köld isande regioner. Den för individen från det allra högsta vetandet om hans egen identitet med Gudomen ned till den totala okunnigheten och primitiviteten, där väsendet tror sig vara ett med materien och behandlar sig självt och sin nästa som enbart ’något timligt’, som endast har tillintetgörande att vänta. Den berövar individen ’kosmiskt medvetande’ och gör det evigt levande väsendet identiskt med ’döden’, likaväl som den för individen bort från ’dödens’ mörka och kalla sfär för att åter leda honom mot intellektualitetens eller det kosmiska medvetandelivets allra högsta tinnar bortom alla moln, där han som universums och solvärldarnas eviga ljus är ett med sin evige Fader. Det sexuella begäret och dess tillfredsställelse är den allra högsta formen av hunger och mättnad och blir därigenom hela tillvarons, ’det godas’ och ’det ondas’ alfa och omega. Det utgör den evigt brinnande dynamiska kraft, utan vilken varje form av manifestation och skapelse och därmed varje form av uppenbarelse, varje form av livsupplevelse, skulle vara en omöjlighet. Denna hunger och mättnad har därför här i Livets Bog fått benämningen ’den högsta elden.’” (*Livets Bog*, del 4, st. 1472)

Ja, man skulle härmed med rätta kunna beskriva den högsta elden som Gudomens ”ratt” eller ”redskap”, varmed denna styr och reglerar livsenhetens mentala kapacitet och tillfälliga placering i spiralkretsloppet. Spiralkretsloppet består, i Martinus beskrivning av verkligheten, av sex stycken olika tillvaroplan – växtriket, djurriket, det riktiga människoriket, visdomsriket, den gudomliga världen och salighetsriket. Av namnen att döma kan vi se att det i spiralkretsloppets konstruktion finns inbyggt en mental och fysisk utvecklingsprocess - från den fysiskt, i princip, omedvetna växtens tillvaroform fram till den kosmiskt medvetna, färdigutvecklade människans tillvaroform.

Spiralkretsloppet utgör alltså en evigt återkommande kosmisk princip, där Gudomen och livsenheten upplever livet i en ständigt skiftande form, från primitivitet till högingtellektualitet. Det är också genom dessa evigt återkommande spiralkretslopp som Gudomen får sitt behov av livsupplevelse uppfyllt, genom att dennas upplevelseorgan – livsenheterna – genomlever de olika tillvaroplanen ett efter ett. För varje nytt spiralkretslopp, som följer på ett genomlevt

dito, framträder livsenheten under de fysiska avdelningarna – växtriket, djurriket och delar av det riktiga människoriket – i en hittills ny och tidigare oprövad organismform. Allt detta ”pådrivet” av urbegärets, moderenergin och den högsta eldens intima samverkan.

Det är vidare genom livsenheterna på de rent andliga tillvaroplanen - visdomsriket, den gudomliga världen och salighetsriket – som Gudomens medvetande är och förblir fullkomligt. Här, i dessa andliga världar, har livsenheterna en fullständig tillgång till den högsta eldens flammande kärlekslågor, i dess kulminerande manifestations- och uttrycksform. Genom livsenheterna i de andliga världarna – visdomsriket, den gudomliga världen och salighetsriket – ”speglar” Gudomen sitt eget fullkomliga och därmed högsta medvetande. Det är alltså genom dessa tillvaroplans livsenheter som Gudomens medvetande manifesteras och kommer till uttryck i sin högsta form. Ämnet är omfattande, och inte möjligt att fullt ut avhandla här, så jag hänvisar den intresserade till Martinus egen litteratur i bokform eller på martinus.dk.

Jag ska nu, som en avrundning av denna essä, låta Svend Åge Rossen beskriva den högsta elden och den sexuella polprincipen. Texten är hämtad från hans bok *Martinus' Verdensbillede, Et idéhistorisk studie* (2008). Jag låter också Martinus komma till tals i detta ämne. Hans texter är hämtade från *Livets Bog*, del 4 och 5.

Rossen om sexualitetens fysiska och andliga framträdande, stycke 230:

”Sexualitet är ett helt centralt begrepp i Martinus världsbild. Vanligtvis är sexualitet ett uttryck för fortplantningsprocessen mellan han- och honväsen, men hos Martinus innefattar begreppet både traditionell sexualitet, förnimmelse, intellektualitet, inspiration, intuition och gudsupplevelse. Sexualiteten har alltså både en fysisk och ett andligt framträdande. För detta mer omfattande betydelseinnehåll har Martinus skapat begreppet ’den högsta elden’. Den högsta elden har sitt utspring i urbegäret och moderenergin i övermedvetandet. Medan urbegäret utgör det levande väsendets ospecificerade begär efter livets upplevelse i alla dess schatteringar, både det onda och det goda, ljuset och mörkret, utgör den högsta elden i Martinus framställning som nämns det grundläggande begäret efter att uppleva behag i alla dess former både i dess förnimmelsemässiga och andliga aspekter. Den högsta elden kan därför sägas vara den mest grundläggande specificeringen av urbegäret.

I övermedvetandet förmedlas den högsta elden av en överordnad talangkärna, som Martinus benämner ’moderkärnan’ eller ’den eviga livskärnan’. Moderkärnan innehåller två sexuella poler, den maskulina och den feminina polen. Dessa båda poler betecknar Martinus som talangkärnor för avgivande respektive mottagande av energi. De utgör:

”... allt livs, allt medvetandes inre kärna. Alla materier, ämnen, energier, krafter, mentala och fysiska funktioner har sin rot i dessa två poler. Alla andra former av talanger hos det levande väsendet är underavdelningar till dessa två stora huvudtalanger. Ingen manifestation, ingen uppenbarelse av liv kan existera utan att vara ett utslag, en rytm eller en nyans i dessa två polers speciella verknings sätt eller samspel.” (*Livets Bog*, del 3, st. 941)

Rossen om den maskulina och den feminina polens karakteristiska drag, stycke 231:

”Då den maskulina polen till sin innersta natur utgör avgivande av energi, manifesterar den sig i särskilt hög grad med hjälp av tyngdenergin, vilken som tidigare nämnts, av tillvarons 6

grundenergier utgör den expanderade och utgivande energin. Den feminina polen, som är mottagande, använder sig däremot i övervägande grad av känslöenergin, vilken som tidigare nämnts definieras som en sammandragande eller centripetal kraft. De båda sexuella polerna kan med hjälp av tyngdenergin och känslöenergin skapa vilken som helst kropp och vilken som helst form av kontakt mellan individer. Alla kroppsfunktioner och kontaktformer är därför djupast sett av sekundär natur och kan utlösa en hel skala av behagsförnimmelser.” (Rossen, 2008)

Martinus om den högsta elden, njutning, behag och obehag:

”Denna ’högsta eld’ är alltså detsamma som fundamentet för individens förmåga att förnimma ’lust’ eller ’olust’, ’behag’ eller ’obehag’, ’välbefinnande’ eller ’livsleda’. Men att känna lust, behag eller välbefinnande är ju en ’sexuell’ förnimmelse. Det är riktigt att man i allmänhet inte brukar uppfatta känslor, som inte direkt har med förökningen eller själva parningen att göra, som ’sexualitet’. Men är inte behags- eller vällustkänsla i princip samma njutning, oberoende av på vilket sätt den upplevs? Sättet som den frambringats på ändrar ju ingenting i princip. Är behaget inte behag och njutningen inte njutning, vad som än framkallar dem? Är det inte så, att det är en njutning att äta när man är hungrig? Är det inte en njutning att ha avföring när naturen så kräver? Är det inte en njutning att sova när man är trött eller sömning? Och är det inte en motsvarande njutning att vakna när man är utsövd? Vilken av alla normala funktioner är inte en njutning? Vid en ingående granskning av alla normala kroppsfunktioner visar det sig således att de alla i själva verket betyder njutning för sitt upphov. Men då skiljer de sig ju i princip inte från den gängse sexuella njutningen, även om de naturligtvis inte kan mäta sig med denna i kraft och styrka. Mellan den sexuella njutningen och andra organiska njutningar råder det alltså ingen principiell skillnad, endast en gradskillnad.” (*Livets Bog*, del 4, st. 1566)

Martinus om de båda polerna:

”Dessa sympatianlag består av två stora organregioner, genom vilka de kosmiska energierna fördelas i organismen och genom kroppslig och andlig manifestation kommer till utlösning i ifrågasättande väsens manifestation och levnadsart. Genom dessa två organregioner fördelas utlösningen av de kosmiska energierna på så vis, att genom den ena organregionen utlöses inströmningen av salighets- och intuitionsenergin i instinktform, samt primitiv känsla. Denna organuppsättning känner vi till som de två sexuella enpoliga organuppsättningar som befördrar det feminina och det maskulina tillståndet hos väsendena. Genom dessa organuppsättningar förnims salighetsenergin som kulminationen av sexuellt behag eller sexuell vällust. Instinkten är den yttre automatiska källa eller vägledare som sätter i gång den sexuella driften, som återigen är detsamma som det vi känner till som parningsdriften. Den andra organuppsättningen är redskap för utlösningen av hela den intellektuella sidan hos väsendet, d.v.s. den vakna dagsmedvetna intuitionen, intelligensen och mentala känslan, vilket vill säga sorg och glädje.” (*Livets Bog*, del 5, st. 1928)

Martinus om moderkärnan, den högsta eldens regulator:

”Bakom dessa två organuppsättningar existerar den reglerande talangkärna, vilken liksom alla övriga talangkärnor i det levande väsendet har sitt säte i ödeselementet i väsendets övermedvetande eller X2. Då alla livsfunktioner har sin allra innersta eller djupaste rot i

denna talangkärna, på så vis att alla andra talangkärnor i verkligheten är utlöpare från denna enda stora kärna, vill vi kalla den för 'moderkärnan' eller 'den eviga livskärnan'. Från detta livets förnämsta organ manifesteras och regleras den sexuella polprincipen och därmed kretsloppet eller själva manifestationen av 'den högsta elden' i alla dess faser. Det är denna reglering som kommer till uttryck i hela det levande väsendets framträdande i alla dess tusen- eller miljontals nyanser. Studiet av denna reglering visar oss därför, varför de levande väsendena framträder i de speciella mentala och kroppsliga manifestationsformer som fallet är. Varför framträder t.ex. ett levande väsen som djur? Varför framträder det som människa? Varför framträder det som en Kristus, en Buddha eller som 'Guds avbild'? Ja, svaret är enkelt och klart. Dessa det levande väsendets manifestationsformer är endast de yttre synliga verkningarna av väsendenas sexuella polkonstellationer och de därav reglerade sympatiska och intellektuella anlagen." (*Livets Bog*, del 5, st. 1929)

Rossen om de sympatiska och intellektuella anlagen:

"Alla levande väsens talanger och förmågor, mentala såväl som kroppsliga, är rotfästa i övermedvetandet, i något Martinus benämner *talangkärnor*. Talangkärnorna bildar ett organ som heter ödeselementet. Talangkärnorna har en inbördes hierarkisk struktur eller rangordning. Den mest överordnade är *moderkärnan* eller *den eviga livskärnan*, som består av *den maskulina polen* och *den feminina polen*. Moderkärnan styr individens båda grundläggande organuppsättningar, dess *sympatiska anlag* respektive dess *intellektuella anlag*. Det sympatiska anlaget utgör grundlaget för det levande väsendets kroppstruktur och dess intellektuella anlag utgör grundlaget för dess andliga förmågor. Det är den maskulina polens och den feminina polens inbördes förhållande, som bestämmer om individen framträder som ett maskulint väsen, ett feminint väsen eller dubbelpoligt väsen." (Rossen 2008. Min översättning)

Avslutning

Min ambition med denna essä har varit att visa på de ontologiska likheterna mellan Ibn Arabi, Dionysios Areopagita och Martinus förklaringsmodeller av den yttersta verkligheten; att peka på deras egentligen gemensamma uppfattning om tillvarons urgrund, Gudomen, även om ord- och begreppsvalen gällande de högsta tingen skiljer sig åt dem emellan. Vidare att låta dem, var och en, beskriva hur urgrunden, världen och tingen är beskaffade och vilka de väsens- och skapelsebetingande komponenterna är, såsom den treeniga principen, urbegäret, moderenergin och den högsta elden hos Martinus, vilka i all evighet aktiverar och håller igång Gudomens inre dynamiska, självgenererande och livsbefrämjande skapelseprocess.

Det finns mycket mer som skulle kunna sägas om dessa tre prominenta herrar. Men jag menar att denna essä räcker gott för en grundläggande introduktion, eller för den delen fördjupning, till respektive persons ontologiska synsätt på tillvarons största mysterium – Gudomen eller det alltomfattande 0X.

Till sist

Om det odödliga jaget, reinkarnation, utveckling och världsalltet – där vi människor, djur, växter och mineraler utgör en enda stor familj – skriver en kosmiskt invigd följande:

Min kosmiska förnimmelshorisont

”Jag såg att jag var ett odödligt väsen och att alla andra väsen i tillvaron var eviga realiteter, vilka liksom jag själv hade en oändlig kedja av tidigare upplevda liv bakom sig, att vi alla hade utvecklats från låga, primitiva tillvaroformer till vårt nuvarande stadium, och att detta endast var ett tillfälligt led i denna utvecklings skala, och att vi således var på väg framåt mot gigantiskt höga former av tillvaroplan i fjärran. Jag såg att världsalltet utgjorde ett enda stort, levande väsen, i vilket alla andra väsen var för sig var organ, och att vi alla – människor, djur, växter och mineraler – utgjorde en enda familj, bildligt talat var av samma kött och blod.”
(*Livets Bog*, del 1, st. 21)

Lars Palerius, Stockholm, augusti 2022

Litteratur

Aguéli, Ivan (2019). *Sidor tillägnade Solen – måleri och mystik*. Aprilvindens förlag.

Arabi, Ibn (2019). ”Traktaten om Enheten.”. I: *Sidor tillägnade Solen – måleri och mystik*. Aprilvindens förlag.

Ball, Hugo (1997). *Dionysios Areopagita*. 2. upplagan. Artos Bokförlag.

Bruus-Jensen, Per (2010). *En rejse gennem Mayas slør*. Nordisk Impuls.

Bruus-Jensen, Per (2002). *Mennesket og den skjulte GUD*. Nordisk Impuls. 2002.

Bruus-Jensen, Per (2001). *Sol & Måne*. Nordisk Impuls.

Dionysios Areopagita (2017). *Paradoxernas Gud – verk i urval*. Artos & Norma Bokförlag.

Geels, Antoon (1999). *Muslimsk mystik ur psykologisk synvinkel*, Norma Bokförlag.

Hirtenstein, S. och Tierman, M. (1993). *Ibn Arabi. En minnesbok*. Alhambra förlag.

Martinus (1996–2015). *Den eviga världsbilden*, del 1–6. Världsbild förlag.

Martinus (1980–1982, 2018–2022). *Livets Bog*, del 1–7. Världsbild förlag.

Martinus (2016). *Den intellektualiserade kristendomen*. Världsbild förlag.

Martinus (1986). ”Den kosmiska läroanstalten”, I: *Kosmos* nr 1/1986. Världsbild förlag.

Martinus (2018). *Storkursen*. Världsbild förlag.

Martinus (2018). "Himmelriket eller det kosmiska livstemplet". I: *Kosmos* nr 7/2018. Världsbild förlag.

Rahner, Karl (2015). *Andliga texter*. Artos förlag.

Rossen, Svend Åge (2008). *Martinus' Verdensbillede. Et idéhistorisk studie*. Kosmologisk information.

Wilson, Lamborn Peter (1993). "Kvantum, Kaos och Varats Enhet". I: Hirtenstein, S. och Tierman, M. (1993). *Ibn Arabi. En minnesbok*. Alhambra förlag.